POLIROM

Bogdan O. Popescu

Viaţă de aruncat

Table of Contents

Prefață
Omul cu limba scoasă
Fuck 30 years!
Jurnalul unei călătorii imposibile
Miros de femeie bătrână
Drumul către gol
Șobolanii se lovesc de ziduri
Viață de aruncat
Ultima

Bogdan O. Popescu

Viaţă de aruncat
şi alte povestiri

Prefaţă de Mircea Cărtărescu

POLIROM
2011

© 2011 by Editura POLIROM

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-2375-4

ISBN PDF: 978-973-46-2376-1

ISBN print: 978-973-46-1987-0

Foto coperta: © Arsty/Dreamstime.com; © Mike Le Gray/Dreamstime.com

Coperta: Radu Răileanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

Unele dintre povestiri au apărut mai înainte, într-o primă formă, în *The One*, *Argeş*, *Ramuri*, *Luceafărul* şi *Viaţa Românească*. Le mulţumesc acum celor care au făcut posibilă publicarea lor.

I remember you well in the Chelsea Hotel
you were famous, your heart was a legend.
You told me again you preferred handsome men
but for me you would make an exception.

Leonard Cohen – *Chelsea Hotel No. 2*

Prefaţă

Deja pot spune că îl cunosc pe Bogdan O. Popescu „de o viaţă“. Era elev de liceu când l-am întâlnit prima dată, într-o tabără de creaţie, despre care vorbeşte de altfel chiar în acest volum. Încă de atunci mi-a plăcut la el ceva foarte curat, foarte idealist, o încredere în poezie pe care puţini o au. Scria influenţat de poezia Cenaclului de Luni, pentru care a păstrat mereu o impresionantă fidelitate.

După ani, această aură de bun samaritean a crescut mult în jurul său. A devenit între timp unul dintre cei mai renumiţi medici neurologi din România, om care-a făcut enorm de mult bine cu sacrificiul vieţii personale (o impresionantă dare de seamă despre viaţa sa în spital este ultima proză din carte), fără să părăsească vreodată poezia. A publicat de-a lungul vremii mai multe volume de versuri în spirit optzecist, totuşi remarcabil de personale. În toate poemele sale străbate, în filigran, omul pe care eu îl apreciez atât de mult: fantast, tandru, nostalgic, ingenios în combinarea cuvintelor şi-a stărilor de spirit.

Cu *Viaţă de aruncat*, Bogdan O. Popescu urcă pe o spiră superioară a evoluţiei sale. El apare aici mult maturizat. În prozele sale se vede ceea ce nu avea loc să se manifeste în poezie: gravitatea autorului, seriozitatea sa în faţa vieţii, simţul tragicului şi al absurdului. Proza titulară e sfâşietoarea dare de seamă despre o dragoste care se sfârşeşte, sufocată de lucruri neînsufleţite. „Şobolanii se lovesc de ziduri“ e povestea salingeriană a unui grup de prieteni adolescenţi, fiecare individualizat cu o căldură deosebită. Dragostea sinucigaşă a unuia dintre ei pentru o profesoară ridică mult miza poveştii. O relatare

despre singurătate, în registru grotesc, este „Omul cu limba scoasă“. Tristeţea şi autoînşelarea unei femei la faimoasa vârstă de treizeci de ani, comicul sinistru al lumii taximetriştilor, delicate amintiri din copilărie, destine anamorfotice – iată alte teme ale prozei din acest volum scris surprinzător de sigur pentru o primă carte de proză a unui poet.

Cred în farmecul de prozator al lui Bogdan O. Popescu, aşa cum cred şi în poezia sa. Un test al maturităţii literare e trecut aici cu brio. De aici până la roman nu mai e decât un pas (mic pentru om…). Dacă va dori să-l facă, ne-o va arăta viitorul.

Mircea Cărtărescu

Omul cu limba scoasă

Deşi niciunul dintre intelectualii Barcelonei nu ar fi de acord cu teza mea, ba chiar s-ar grăbi să aducă argumente solide că mă înşel, bunul-simţ al necunoscătorului îmi spune că limba catalană este o spaniolă franţuzită. Adică schimbarea lui *adios* cu *adieu* sau a lui *por favor* cu *si us plau* şi toate pluralurile care au pierdut un „e“ şi se termină direct în „s“, ca în franceză, să fie doar o aparenţă? De-abia urcat în vagonul metroului metropolitan la „Hospital Clínic“ – unde lucram pentru ceva mai mult de şase săptămâni –, mi-am întors atenţia dinspre plictisitorul anunţ sonor că nu se fumează către măştile umane din incintă, în spatele cărora încerc adesea să ghicesc un destin sau măcar o dorinţă. Încep să scanez sacadat volumul interior, iluminat cu intensitate variabilă şi zdruncinat de acceleraţii deranjante. Pe scaunele din faţă stânga, câteva personaje mai degrabă fade – o negresă grasă scotocind într-o pungă uriaşă de supermarket şi lângă ea un adolescent cu căştile pe urechi, dirijând cu o acadea pe care o ţinea în mâna dreaptă, nedesfăcută. Chiar lângă uşă, în dreapta, zace pe spate, cu şezutul împins în faţă, un om durduliu, înalt, cu obrazul plin de coşuri şi ochelari cu dioptrii mari, care îi dilată pupilele şi pleoapele suficient cât să distorsioneze cu fruntea şi nasul. E italian – îi povesteşte celui de alături cum nu a putut să găsească nici măcar un cappuccino bun aici. Şi pronunţă „capuşino“, accentuând „ş“-ul. Vorbeşte aprins, parcă supărat, cum le stă bine napolitanilor, nimic nu-i convine, parcă tot oraşul ăsta este greşit şi funcţionează defectuos.

Vagonul de metrou este dintre cele vechi, mai puţin lustruit, fără ecrane care să anunţe staţia următoare şi fără bare de metal laterale, de care să

te poţi sprijini dacă nu ai şansa să prinzi un loc pe scaun. Mă uit în jur din nou. Mulţi stau cu nasul vârât în *Qué!*, ubicuitar pe aici. Adică „Ce“. Dintre toţi răsare, ca o păpădie pe deasupra firelor de iarbă, o donă trecută de vârsta cuceririlor dintr-o privire sau dintr-o reaşezare a poziţiei picior peste picior, îmbrăcată într-un *deux-pièces* negru, probabil de la Zara, care frunzăreşte *Metro*. În ciuda injecţiilor cu Botox, ridurile frunţii sunt sculptate ca în lemn în timp ce faţa a rămas imobilă şi neexpresivă. Aurul îi sclipeşte la gât, la încheieturi şi pe degete, probabil moştenit prea târziu de la o mamă cu acelaşi fel de riduri şi obiceiuri. *Qué!* şi *Metro* sunt ziare distribuite gratuit în mijloacele de transport în comun, un fel de tabloide cu referiri sumare şi subiective la viaţa oraşului şi pline de reclame în care poţi vâna cele mai importante reduceri. *Metro* este primul care se termină, încă de dimineaţă, atunci când toţi călătorii se grăbesc spre serviciu, astfel încât către prânz nu mai găseşti decât *Qué!*, diferenţa dintre ele, după mine, nefiind de fapt niciuna. Pentru a scăpa de lecturi stupide, oamenii au nevoie de o aglomeraţie serioasă, care se produce numai pe anumite linii, la orele de vârf, când, în fine, încep să vorbească între ei, în majoritatea cazurilor despre lucruri la fel de insignifiante ca acelea pe care le găseşti în *Qué!*.

În capătul vagonului sare în ochi înfăţişarea familiară a doi interpreţi de ocazie – acei romi care pot fi găsiţi în aproape orice oraş european, mai ales în metrouri sau trenuri locale, dar nu rareori şi prin cârciumioare, bodegi de tot felul sau chiar restaurante cumsecade, cu pretenţii. Despre aceştia, turiştii români cred că sunt români, cei unguri, că sunt unguri, iar cei sârbi, că sunt sârbi. De aceea e uşor, în general, să recunoşti un astfel de est-european în mijloacele de transport din Vest – începe brusc să-şi inspecteze hainele, rucsacul şi celelalte efecte personale, ca nu cumva să poarte

inscripţii din ţara de provenienţă, ceea ce m-am surprins cu un zâmbet că fac şi eu. Unul dintre artiştii ambulanţi e buhăit, arată de vreo şaizeci de ani, prin pielea gri a bărbiei duble ies ţepi albi, de care atârnă picături de transpiraţie vâscoasă, mărturie a grăsimii burdihanului său, a efortului de a fugi în staţii dintr-un vagon într-altul şi a căldurii obositoare a verii în Barcelona. Pântecul îi este învelit într-o cămaşă înflorată prinsă doar în doi nasturi şi serveşte drept bun sprijin acordeonului negru lustruit, cu burduf, care se etalează enorm, ca o aripă de pasăre urâtă, şi cu o inscripţie aurie ce nu se distinge. Celălalt, mai zvelt, mai înalt şi sigur mai tânăr, întoarce cu nişte mâini arămii-noduroase o vioară de pe o parte pe alta. Acordeonistul, ca într-un film de scurtmetraj care se derulează non-stop, începe să bată tactul cu unul dintre pantofii săi de lac crăpat şi porneşte, sincron cu partenerul său, ca într-o scenetă întoarsă cu cheia, să se înfrupte dintr-un tangou argentinian. Deşi cântă foarte tare, pentru a putea acoperi troncănitul metalic al roţilor şi zumzăitul electric al motoarelor şi pentru a îndrăzni să cerşească până în capătul celălalt al vagonului, feţele cititorilor de *Qué!* nu se prea întorc spre ei, lămurind două fapte: acest tip de prezenţă nu era o premieră şi majoritatea călătorilor nu plăteau de regulă biletul la spectacol. Spre exemplu, prietenul italianului, imperturbabil, nu prididea să dea din cap afirmativ la auzul continuării nemulţumirilor care au pornit de la cafea. Mă desprind de înţelesul involuntar al conversaţiei şi privesc mişcările acestuia separate de sensul lor, mi se par un fel de tic idiot, însoţit din timp în timp de verbalizarea *si*, *si*, *si*, un cântec cu o singură notă. Sprâncenele, fruntea şi gâtul îi culisează şi ele, sprijinind într-o simfonie de mimă nemulţumirile uriaşului miop napolitan. Negresa examinează atent un pachet de bureţi de spălat vase, luat probabil pe mai nimic. Dona în negru cu riduri a privit o clipă către

cântăreţi, mai degrabă plictisită decât mirată, apoi a schimbat poziţia picior peste picior, şi-a aranjat fusta cu o mână artrozică şi a continuat să exploreze anunţurile imobiliare cu fotografii color. Vrea să-şi cumpere o casă nouă, m-am gândit. În ciuda ridurilor, pare suficient de sprintenă în mişcări încât să-şi mai dorească o schimbare de domiciliu. Sau poate numai se amuză cu ideea de a avea o altă locuinţă. Nu, de fapt, nu cred, mai degrabă vrea s-o vândă pe-a ei, cea moştenită de la mama bogată şi longevivă, situată drept în centrul oraşului, care acum trebuie că valorează o avere. Asta e. Îşi va lua ceva mai mic la periferie şi cu diferenţa de bani va călători în toată lumea şi îşi va completa colecţia de bijuterii. Ah, Mexic, Brazilia, Argentina, poate până în Ţara de Foc, Ushuaia. Apoi Africa de Sud, apoi Orientul. Plus diamante, smaralde şi topazuri luate pe sub mână la nici jumătate de preţ. Poate chiar amanţi de ocazie. Ori măcar anumite satisfacţii atât de preţioase după o anumită vârstă – schimbatul patului de două ori pe zi în hotelurile de cinci stele, băutul cafelei decofeinizate pe o terasă de unde se zăreşte întreg cuprinsul mării şi portul aburit, dimineaţa.

Mergeam două staţii, ca de obicei. Hospital Clínic – Diagonal – Verdaguer, cu Linia albastră. Linia albastră oferă legături bune şi distanţele dintre staţii nu sunt foarte lungi. Aproape la fel de bună este şi Linia verde, care şerpuieşte prin tot oraşul, sau cea roşie, care-l străbate de-a latul. Linia galbenă este şi ea foarte utilă, întrucât trece prin toate locurile importante, de vizitat sau pur şi simplu şic. Numai Linia violetă e stupidă – scurtă şi fără noimă. Poate că de aceea i-au ales această culoare, pentru a atrage călători fără niciun alt motiv. În plin strident-exploziv tangou argentinian, simt că sunt la rândul meu fixat. Cu temperamentul meu destul de iute, întorc privirea de îndată şi îi dau drumul ca unui tentacul explorator. E vorba de o mogâldeaţă de om, care

din prima fracţiune de secundă frapează printr-o limbă uriaşă, roşie şi aproape uscată, pe care o protruzionează din răsputeri, mişcându-i vârful uşor înainte şi înapoi şi dând impresia că şi-o molfăie între maxilarele scofâlcite, fără dinţi. Stă aşezat pe un scaun şi picioarele îi sunt prea scurte, pulpele atârnându-i ca într-un abator imaginar, fără să atingă podeaua. Are ochii bulbucaţi şi mă ţintuieşte animalic, cu o combinaţie de ură şi isterie, adăugând parcă, peste limba strânsă în fălci, un zâmbet de pisică sălbatică. Nasul îi este miniatural, scoţând şi mai mult în evidenţă limba, fruntea albă şi mai ridată decât a donei în negru. Mă sperii mai rău când începe să arate cu mâinile lui micuţe, ca nişte cioturi, spre mine şi să icnească agresiv. În stânga acestui copil bătrân şi rău stă o femeie între două vârste, probabil nu cu mult mai înaltă decât el, ce pare obişnuită cu această paradă de grotesc, afişând o plictiseală dezolantă. Cu gesturi ferme, de educatoare, începe să îl lovească uşor peste braţele agitate şi să-i facă din deget ameninţător, bâiguindu-i şi ea ceva, de neînţeles pe sub desfrânarea sonoră a tangoului şi vocea conductorului, care anunţă staţia următoare. Şocat şi atras în acelaşi timp de către fiinţa care se dădea în spectacol la doi metri şi jumătate în faţa mea, simt nevoia să întorc capul, având impresia că agitaţia de care dădea dovadă era stârnită de interesul meu, dificil de escamotat. Mă simt brusc ruşinat că l-am cercetat ca pe un exponat şi îmi construiesc rapid o altă strategie, mânat de atracţia stranie pe care o simţeam. Încep aşadar să privesc spre el, zăbovind preţ de o jumătate de secundă, apoi fixând persoana de lângă, geamul, podeaua şi de la capăt. Cu acest joc de-a normalitatea se pare însă că nu îl pot păcăli, întrucât reacţionează identic: mă arată cu mânuţa, îşi înfige ochii de fiară în figura mea şi începe din nou să icnească în timp ce saliva îi curge pe la colţurile gurii. Cu toate astea, schimbarea de tactică mi-a adus un

câştig neaşteptat pentru tabloul şi aşa absurd. Pe scaunul din dreapta creaturii se află un asiatic, probabil chinez, după fizionomie, tuns scurt, slab, cu ochelari şi cu o cămaşă albă de in. Are o carte în mână şi pare că îi parcurge, încruntat, rândurile. Omuleţul nostru cu limba mare, umflată şi scoasă până la bărbie, începe să-i trântească chinezului, din timp în timp, câte una peste carte şi apoi dezlănţuie, de fiecare dată, o rafală de râs cu sughiţuri, ca într-o scenetă la televizor. Era clar, chinezul realizase despre ce e vorba, probabil chiar cu mult înaintea mea, însă, ca şi mine, nu dorea să se zgâiască îngrozit la personajul diform şi nici să-l jignească, ridicându-se. Găsise soluţia să se prefacă în continuare că îşi citeşte cartea, în timp ce număra în minte staţiile până la destinaţie. Dacă îmi iau mai bine seama, toţi din vagon dădeam clar dovadă de civism, acceptându-l pe şturlubaticul omuleţ cu handicap ca pe un vecin oarecare, în ciuda neastâmpărării şi a boroboaţelor sale. Femeia între două vârste are în continuare grijă de el, îi ia mâna de pe cartea chinezului şi îl loveşte nu tare, ci demonstrativ, de două-trei ori peste braţe. Faţa îi este împietrită şi ea face aceste gesturi automat. Chinezul mai trage uneori cu coada ochiului, probabil încercând să anticipeze următoarea lovitură, ca la meciurile de ping-pong. Se comportă absolut civilizat, dar starea de tensiune este uşor de sesizat – încep să devin din ce în ce mai sigur că, dacă ar fi fost liber, să zicem aşa, ca într-un joc pe computer, i-ar fi făcut imediat de petrecanie omuleţului. Poate că sunt influenţat de filmele chinezeşti pe care le-am văzut în copilărie, în care toată lumea bătea pe toată lumea.

Trenul frânează brusc. Ca într-un ritual exersat tacit, cei doi cântăreţi îşi încheie cu un acord amplu tangoul, cel cu vioara începând să înainteze, într-un zig-zag aparent impus de balansul trenului, din cetăţean în cetăţean, cu un portofel în mână,

din piele jerpelită şi cu arc metalic la deschidere. Burduhănosul rămâne în schimb în picioare la locul său şi continuă să se joace la clape şi butoane, într-un acompaniament de fundal, postludic, al actului de colectare a monezilor. Aşa cum anticipasem, nu a fost o staţie îndestulătoare pentru ei, majoritatea indivizilor întorc capul, unii chiar au curajul să îngaime *no*. Cotizează totuşi un adolescent care vrea să îşi cucerească suplimentar prietena, arătându-se generos, şi dona elegantă cu riduri, aceasta din urmă socotind, probabil, că îi va purta noroc la vânzarea casei şi la viitoarele sale călătorii prin lume. Italianul, la cât de supărat părea oricum, nici gând să cedeze vreo monedă. Vioristul, păşind ca prin vis, se întoarce pe neaşteptate şi către omul cu limba scoasă. Acesta atât aşteaptă şi, derulându-şi în continuare programul de explorare a mediului înconjurător, îl plesneşte peste portofel de-i sar pe jos toate centimele strânse în ultimele trei-patru staţii. Uitând pentru un moment de simţul său civic, e rândul chinezului să izbucnească în râs. Chinezii râd destul de curios, scâncind parcă din instrumentele acelea din care şi cântă. Instigat poate de chinez, şi omuleţul a început să râdă, cu un zgomot tărăgănat, cu limba scoasă mult în afară, obrajii scofâlciţi şi ochii răi. Femeia între două vârste din stânga sa nu l-a dojenit mai rău decât de obicei pentru gesturile sale, comportamentul ei este egal, imperturbabil. După câteva clipe de stupefacţie, vioristul brunet începe, aproape fără rost, să culeagă monezile de pe jos, ţinând în cealaltă mână arcuşul şi vioara, clătinat ca un beţiv de frânele scrâşnind. Pe moment eram mai mulţumit, întrucât puteam privi întreg spectacolul fără să mai fiu admonestat de icnelile agresive ale omului cu limba scoasă.

În cele din urmă ne-am oprit şi s-au deschis uşile. Eram la Diagonal. Aici poţi schimba cu Linia verde, dacă pofteşti, aceea care şerpuieşte

prin tot oraşul. Luminii vagonului, filtrată de sus printr-un grilaj metalic şi oscilând în intensitate, i s-a adăugat treptat şi paleta difuză şi galbenă a neoanelor din staţie. Se îngrămădesc, spre aceeaşi uşă, atât chinezul, cât şi cântăreţii, cei din urmă împingându-l nervoşi pe cel dintâi, probabil pedepsindu-l pentru criza lui de râs nestăvilită. Staţie nouă, oameni noi, cum se spune. Nu urcă prea mulţi. Printre ei, o gospodină vopsită blond, oarecum simpatică, zâmbitoare, căutând cu o privire binevoitoare către ceilalţi, care se grăbeşte să ocupe locul lăsat liber de chinez. Îndată după ce pornim, omuleţul cu expresie înfricoşătoare începe s-o scuipe, culmea, ţinând limba scoasă în continuare. Gospodina s-a speriat teribil, aşa cum se sperie uneori numai cei surprinşi la camera ascunsă, ştergându-se într-un târziu pe faţă cu braţul umflăţel şi roz. Femeia educatoare şi-a aplecat puţin trunchiul în faţă, peste omuleţul cu chip de fiară, a zâmbit amabil şi a început probabil să îndruge nişte scuze nedesluşite. Numai pe La Rambla mai există şansa să vezi în Barcelona asemenea sperieturi, acolo unde un pitic deghizat în maimuţă se amestecă prin mulţimea de trecători şi urlă dintr-odată cât îl ţin plămânii la urechea cuiva.

Întorc puţin capul şi îl surprind pe italianul mătăhălos şi cu faţa unsă de producţia neîncetată a acneei că mă priveşte cu pupilele lui dilatate, de astă dată ca un animal blând, încercând parcă să-mi obţină aprobarea pentru starea lui de spirit. Urmărise probabil şi el reprezentaţia grotescă şi comică, cu aceeaşi atenţie ca şi mine. Poate că el însă nu gândea ce am scris eu aici, poate avea propria scurtă povestire. De aceea nu i-am încuviinţat din ochi căutarea şi el a simţit nevoia să renunţe. Gospodina, refăcută parţial, are curajul să-i spună femeii educatoare: „E totuşi drăguţ“. Ca o nelămurire în plus, vine răspunsul femeii între două vârste: „E un scump, să ştii, e vărul meu“.

Negresa care dormea se trezeşte scuturată de frânele intermitente în curbă ale vehiculului metropolitan. Uşile se deschid – Verdaguer –, mă îndrept către ieşire. Înainte de a face pasul decisiv, mai privesc o dată către omuleţul înspăimântător. Mă fixează, de data aceasta nerevendicativ, cu ochii lucioşi, mai degrabă trişti decât agresivi, şi, pentru prima dată de la începutul întâlnirii noastre neaşteptate, îşi furişează treptat uriaşa limbă în gură, cu un efort care valora aproape cât un rămas-bun. Am tendinţa să încerc să fac cumva cu mâna, însă nu îmi iese. „Nu se fumează în metrou“, se aude încă o dată, a nu ştiu câta oară. Trec pragul uşilor către peron, însă rămân ca hipnotizat cu ochii către omuleţul-fiară şi el îmi întoarce gestul de supraveghere. Alţi câţiva pasageri îi înlocuiesc pe cei care părăsesc vagonul şi, cu mers de felină, se îndepărtează şi dona în negru cu riduri. Uşile se închid lent, potrivindu-se cu greu parcă în lăcaşuri şi, după un scurt răgaz, trenul porneşte. Imaginea începe să alunece în viteză, proiectând cu brutalitate vagonul, văzduhul prăfuit al interiorului galben şi omul care scoate limba dinspre viaţa mea spre amintirile mele, pe unde el se va strâmba în continuare şi mă va scuipa din timp în timp. Se va împrieteni sau se va certa probabil pe acolo cu alte personaje din poveştile care se plimbă pe trotuarul lung al oraşului şi asta s-ar putea să-i dea de lucru pentru o altă viaţă, mai bună.

Fuck 30 years!

Fuck 30 years! stătea scris pe ecran în dreptul titlului. I s-a părut o găselniţă foarte bună pentru a fi văzută de toată lista de prieteni care vor fi invitaţi la petrecerea specială, extraordinară, mirobolantă. Mai mult decât atât, aşa simţea. Totul fusese aproape perfect în viaţa ei până acum, cu toate astea ceva se schimba, sângele care îi inunda creierul în fiecare secundă nu mai era acelaşi ca acum zece ani. Memoria te ucide uneori, alteori te face numai nostalgic. Ea se supunea acestei maşini de tocat sentimente şi îşi amintea acum anii de liceu, în care orice părea posibil. Învăţatul metodic, la sfatul insistent al părinţilor, nu era o povară grea, în timp ce nebunia de libertate în care îţi imaginai sute de variante de vieţi fericite a fost unică. Altfel – ce? Era perfect sănătoasă. Chiar în formă, joggingul era o regulă, la care se adăugau şi piscina sau sala de trei ori pe săptămână. Cu toate astea, acum două zile realizase brusc că va muri. Această viziune a fatalităţii, mai ales prin viteza ei de cristalizare în uriaşul frigider al părerii despre sine, a produs durere şi disperare. Era şi *fericită*, de altfel. De ani de zile se găsea într-un echilibru pe care reuşise să-l conserve şi din care îşi extrăgea energiile şi mulţumirea pentru fiecare zi care urma. Totul era bine, tocmai începuse să organizeze o petrecere, lumea va fi răvăşită de ea, *totul va fi bine*. Totul. Apoi se compara cu foste colege, mai modeste. „M-am întâlnit cu Oana, ea era mult mai rău. Şi, cu toate astea, era într-o dispoziţie bună, cred că era foarte mulţumită“, îşi repeta, încurajându-se. „De ce să nu fiu şi eu? Of, Doamne, ce m-a apucat?“

A deschis portiera de la Volvo şi a intrat. Cheia în contact, luminile de bord aprinse, bipul repetat

de opt ori până putea porni motorul. Mâna întinsă către bord, masca de la radio-cd montată, scrisul pe ecran, sunetul venind cu intensitate reglată dinainte. Supersatisfacţie. Totuşi, e rău. „Ceva e foarte rău – poate că nu m-am mai îndrăgostit de mult“, îi veni ca exemplu imediat în cap, pe care îl consideră la fel de imediat superstupid. Motorul porneşte silenţios, ca un ocean dimineaţa, ca o stare de bine. Demarează pe străzile înghesuite pentru calibrul SUV-ului ei, este însă separată complet de lumea exterioară. „Marţi plec la Bruxelles, avionul decolează la zece. E bine, nu e prea devreme. Acolo trebuie să văd cum îl conving pe Olivier.“ Gândurile se succedă cu viteză, până când, într-o pauză produsă de ploaia redundantă de martie, apare acelaşi sentiment de gol, de sfâşiere. „Şi dacă am treizeci, ce? Până la urmă, stau excelent la vârsta mea.“ Şi-a spus lucrul ăsta din suflet, cu demnitate şi real instinct de autoconservare. Apoi imagini peste imagini. Una singură rămâne puţin, într-o aşteptare a reacţiei faţă de ea. Acum o lună şi jumătate, la aniversarea firmei. Acest tip tăcut şi elegant, surprinzător de tăcut pentru vârsta lui, Alex. A privit-o cu jumătate de secundă mai lung decât ar fi fost cuvenit conform regulilor, fără să fie însă deplasat. Totuşi, a fost cu siguranţă mai insistent. „Până la urmă, vezi, se poate oricând, nu-ţi face probleme, ai putea avea succes oricând“, îşi spune, fără să abandoneze complet amintirea. De fapt, începe să-i placă să îşi aline disperarea care tocmai o cuprinsese. Ar merita invitat şi el la petrecerea ei mirobolantă. E oricum extrem de şarmant pentru celelalte doamne, ea nu va avea timp şi oricum n-o interesează. Acestea sunt gânduri care vin numai când mergi cu maşina prin ploaie, îşi spune, dar în cele din urmă se gândeşte, îşi trece prin minte lista. De fapt, chiar l-a invitat.

Sună telefonul – răspunde calm şi cu un ton plăcut, îşi terminase treaba, nu mai avea ce să fie

înfiorător şi, oricum, aştepta la stop. „E în regulă, mâine la trei luăm prânzul împreună, să discutăm mai pe larg. Da. Tot la pizzerie. Haaai, mă!“ Treizeci de ani. Îşi aminteşte de vremea când era mică, apoi îşi spune că a făcut tot ce trebuia. A fost întâi un exemplu pentru vecini, apoi pentru colegi. La început, când se vorbea despre ea, toată lumea zâmbea tendenţios, apoi, după câţiva ani, toţi se grăbeau să spună serios că o cunosc şi să povestească o întâmplare comună, din care ea ieşea bine întotdeauna. Se mândreau cu ea deja, fiindcă asta îi avantaja. Totuşi, părea târziu. Nu, nu astă-seară, ci aşa, în viaţă, în general. Apoi, ce bine că poate pleca la Bruxelles, acolo are un prieten bolnav de cancer, pe care vrea să-l mai vadă o dată. Dacă n-ar fi fost aşa bine, aşa de realizată, n-ar fi putut să-şi permită acest lucru. Olivier trebuia să se opereze şi nu voia. Se simţea atât de fericită că exclusiv datorită ei a ajuns în stare să poată pleca la Bruxelles când voia şi să vorbească cu Olivier. Să ştie că şi-a făcut datoria. „Vezi? Eşti super. Ţi-am zis.“

Iarăşi stropi de ploaie, apoi de lapoviţă, apoi de-a dreptul ninsoare. A întrerupt rebel ştergătoarele. Se întâmpla ceva de-a dreptul inexplicabil: fulgii se proiectau ameninţători către parbriz, ca într-un film de Hitchcock, evitând însă în ultimul moment udarea sticlei. A stat cu ştergătoarele oprite câteva minute, accelera ca nebuna şi parbrizul nu voia să se ude. Fulgii veneau cu o viteză ameninţătoare către maşină, în proiecţia lampadarelor străzii, şi dispăreau pe lateral, în ultima clipă. „Asta se întâmplă pentru ziua mea, care e în curând“, şi-a spus. Şi din acea clipă nu s-a mai gândit niciodată la motivul perturbării fenomenelor fizice. Oricum, acum zece ani sau în vremea liceului, nici nu ar fi remarcat că fulgii *ar fi trebuit să se lovească de parbriz*.

Ajunge, în fine, acasă, după ce a traversat un Bucureşti încărcat, supralicitat, înghesuit. „Te pup,

totul bine. Cred că au să vină toţi la petrecere, am trimis o invitaţie super.“ E atât de obosită, încât îşi mănâncă fulgii cu iaurt stând cu picioarele desculţe sprijinite de braţul fotoliului alăturat. Decide să se culce când începe să moţăie pentru prima oară la talk-show. E bine. „Totul e super, de fapt“, continuă să-şi repete. Somnul vine repede, ca de obicei la treizeci de ani. Prin crevase de violet trec colegi mai vechi, prima ei dragoste, toţi felicitând-o. Apoi se face că aleargă după ceva, ceva ca aerul sau ca apa. Obosită, strigă, plânge, îşi spune că e bine, dar acum nu o mai crede. Continuă să alerge, disperată, şi nu poate prinde nimic cu mâna, îi alunecă picioarele. O doare, se zvântă totul, şi apoi de la început, alergare. Într-un sfârşit dispare întreaga lume, parcă mistuită de o nefirească mulţumire de sine.

La serviciu, a doua zi, persistă senzaţia de după vis. Deşi totul e perfect, parcă ceva aleargă sau strigă. Decolează, în fine, către Bruxelles. Pentru prima oară îi e frică să zboare. „Olivier moare de cancer, dar dacă eu mor căzând cu avionul?“, îşi spune. Ajunge, după un atac de panică, în Belgia. Ia primul taxi, fără să aleagă, ajunge la hotelul de cinci stele. Se repede în cameră, pe ecranul televizorului stă scris stupid: „Bine aţi venit, doamna X“. Nu-i pasă. Se aruncă în pat, obosită fără motiv, chiar scapă câteva lacrimi. Pentru Olivier sau pentru ea. Îl sună pe Olivier, e OK, se întâlnesc peste trei ceasuri. Adoarme şi din nou începe dorinţa, alergatul la nesfârşit, obositor, fără motiv.

Olivier e puţin palid, are mai multe momente în care priveşte în gol, dar altfel arată bine, se mişcă natural, are aceeaşi carismă. „Tu, omule, voiam să te văd, să te aud, mi-era dor de tine. Trebuie să te operezi, trebuie să scapi.“ El ascultă, mult mai calm ca alteori, ce spune ea. N-a fost o dragoste întreagă între ei niciodată. Da, s-au respectat foarte mult, aşa cum o fac şi acum, mutându-şi armatele

de pe un deal pe altul fără să strige. El îi spune că totul e altfel acum, când trebuie să moară. Ea îi spune că el trebuie să încerce orice, că este o şansă, deşi nici ea nu crede. El o întreabă cum îi merge şi ea îi spune că excelent, în ciuda viselor stupide din ultima vreme. El o atinge pe mână ca din întâmplare, ea zâmbeşte ca o rezolvare fericită a tuturor lucrurilor din lumea asta. Olivier este aplecat puţin în faţă, peste masă, dar altfel îşi ţine coloana absolut dreaptă. Are o cămaşă neagră, peste care poartă un parpalac verzui, la gât cu o cravată în nuanţa parpalacului, strânsă suficient de corect. O atinge, de data asta pe genunchi, poate din întâmplare, poate dinadins. Ea se face că nu observă, povestind cât de natural a obţinut ultima promovare la firmă. O roagă să se plimbe împreună pe stradă. Unii vând gofre, alţii râd, foarte roşii la faţă. Luminile şi mirosurile magazinelor se revarsă. Ei se ţin de braţ, ea a uitat de treizeci de ani şi de vise, are senzaţia că este destinată să facă exact ceea ce face. Se opresc puţin, zâmbind, el îi cumpără o eşarfă. O plimbare de treizeci şi cinci, patruzeci de minute cu totul. „Te duc până acasă“, îi spune ea. El gâfâie puţin, ajung în cele din urmă. Urcă pe jos până la etajul trei. Dincolo de uşa deschisă cu un dram de fâstâceală şi neîndemânare, o cameră nu foarte ordonată, dar nici catastrofală. Ea îl îmbrăţişează şi vrea să se desprindă, zâmbindu-i încurajator. El o reţine ca şi când aşa s-ar fi cuvenit. O roagă să stea, să facă dragoste, el şi-a dorit asta dintotdeauna. Ea se opreşte o clipă, ca din vis, are lacrimi în ochi, apoi încuviinţează cu o îmbrăţişare. Nu e nimic pasional, el încearcă şi nu reuşeşte, până la urmă ea pleacă, mirosind a acelaşi parfum ca la început, sărutându-l pe obraz pe Olivier. Iese pe stradă şi se opreşte pe drumul de întoarcere la un restaurant argentinian, unde zăboveşte vreo oră. A doua zi, în avionul către casă, nu i-a mai fost frică niciun pic, deşi, la un

moment dat, golurile de aer au făcut cărucioarele stewardeselor să clănţăne.

După o oră de la începutul petrecerii, Alex a apărut, cu o ţinută impecabilă, şi i-a sărutat mâna ca nimeni altul. Ea s-a întrebat sincer de ce l-o fi invitat, apoi a evitat şi privirea bărbatului ei; în cele din urmă a vorbit mult şi fără sens cu prietenele din liceu, cele mult mai puţin realizate decât ea. Petrecerea nu a fost mai reuşită decât în anii de dinainte. A simţit şi ea asta, dar nici măcar nu i-a mai părut rău.

Fuck 30 years! şi-a zis după ce a plătit nota. În noaptea aceea a reuşit să doarmă bine, după mai mult de o lună.

Jurnalul unei călătorii imposibile

„Şi pentru noi, taximetriştii, viaţa e uneori imposibilă.“

Eu râdeam, deja aproape în hohote.

„Hai, lasă-mă, ascult-o pe-asta. Asta e serioasă, e nasoală. A păţit-o un coleg de-al nostru. Nu mai râdeţi, domnu’… Aloooo! Dom’le, îl ia pe unu’ pe la şaizeci, şaizeci şi cinci de ani din faţa blocului din Titan. Omul, civilizat, vorbea frumos, îl roagă pe coleg să-l ducă la soru-sa pe Strada Vasile Lascăr, pe lângă Piaţa Gemeni. Colegul e renumit – vorbeşte tot timpul cu clienţii, să-i treacă vremea mai repede. Moşule, ăl bătrân se uită ce se uită pe geam, mai zice colegului una, alta, să nu tacă din gură, şi, când să facă stânga din Ştefan cel Mare pe Vasile Lascăr, îl vede ăsta în oglinda retrovizoare că e cu ochii închişi şi cu capul dat în zguduielile maşinii. Trage pe dreapta, iese, deschide portiera din spate, îl ia pe bătrân, nimic, omule, păpuşă de cârpă! Ce să mai, a murit. Să vezi ce a păţit ăsta, colegu’, a stat să dea declaraţii la poliţie vreo săptămână, noroc că a fost familia ăluia de treabă, suferea cu corazonul, i-a stat pompa, au recunoscut… Dar îţi dai seama? Eu, aici, răspund de mata, sunt taximetrist, ce naiba!“

Era să mor de râs, nu alta. E o satisfacţie fantastică să ştii că tu eşti bine, cât se poate de bine, că simţi o energie magnifică în toate organele, atunci când alţii sunt neputincioşi sau chiar mor.

„Hai, că e incredibil, pe cuvânt“, i-am spus şi am privit nostalgic câmpul din dreapta drumului de la aeroport către oraş, pe care răsăriseră, ca peste noapte, când buticuri cu lumină strecurată

prin ultimele clipe dinainte de zori, când coloşi în construcţie, pe care nimeni nu-i păzea încă şi care lăsau impresia unei nemişcări neterminate.

„Dar să vezi alta tare, şefu'. Ştii că noi, taximetriştii, vorbim între noi tot timpul, şi prin staţie, şi când ne oprim pe marginea şoselei, la o cafea. Dom'le, să vezi ce mi s-a întâmplat mie personal. Îl iau pe unul foarte gras, da' tânăr, înţelegi, de pe Bulevardul Ion Mihalache, să-l duc la Piaţa Alba Iulia. Merg tot drumul fără vorbe, că l-am văzut pe om mai fără chef. Intru în rond acolo şi îl întreb unde doreşte mai exact. Niciun răspuns, frate, horcăia omul cu capul pe spate într-un somn nemaipomenit. Trag în parcare şi încep să vorbesc mai tare, alo, meştere, ce faci, nu mai dormi, scoală-te, am ajuns. Nimic. Am întins şi mâna printre scaunele din faţă să-l zgâlţâi – a pufnit uşor din obraji şi a continuat apoi să sforăie liniştit. Ce fac cu ăsta, mi-am zis. N-am mai păţit aşa dandana, dau prin staţie la centrală şi spun şi zice fata aia, simplu, dacă doarme, trezeşte-l, şi râde. Urlu în Logan singur de nebun, apoi pun muzica tare, nimic. Omul parcă nu mai dormise de când l-a făcut mă-sa. Moşule, ce fac. Îmi vine gându' bun, e un coleg taximetrist aici, în zonă, unu' de îi zice Pepsi, care are mult curaj, dacă ai vreun scandal de făcut, se pricepe, frate, se bagă, se ceartă, se şi bate dacă trebuie. Băiat de aur şi bun de gură. Mai merg cu Loganul cincizeci de metri şi îl găsesc pe-ăsta la terasă. Bre, Pepsi, mă pufneşte şi pe mine râsul, ajută-mă, nenicuţă. Am un client în maşină care doarme şi nu-i pot lua banii. Pepsi se uită la mine ca hipnotizat, se ridică brusc de la masă şi zice că unde e. Îl duc la Logan, deschide brusc portiera din dreptul clientului şi, primul lucru, urlă ca un leu, ca să distreze oamenii din jur, că se strânseseră şi mulţi gură-cască. Hroooaaaar! Nimic, grasul meu îşi vedea de somn de parcă sugea în vis lapte direct din sfârcul mă-sii. Pepsi se ambiţionează, îi ia o mână, o ridică la orizontală şi

asta cade ca la mort. Ăsta dădea în continuare muzică pe nas, de gras ce era. Râd toţi ăia dimprejur. Era şi unu', vânzător de ziare, după ce fusese cerşetor, şefu'. Mi-a fost jenă atunci, dar boul ăla, care nu avea un ochi, i-a tras clientului o flegmă pe faţă, din aia pregătită în gât, mă înţelegi. I-a nimerit ăluia jumătate pe ureche, jumătate pe ochi, nenicuţă. Nimica, nici pomeneală să se trezească. Pepsi a fost singurul care nu a râs, l-am văzut cum se încordează. Ăsta, clientul, avea părul lung, cum şi-au lăsat toţi ciudaţii după revoluţie. Dintr-odată, Pepsi al meu îl ia de păr şi îl trage în sus şi în jos, de i se udase bărbuţa de scuipat, şi îi mai şi strigă: boule, trezirea, drepţi, că îţi dau bomba în cap, nu, nu înţelegi, mai ţine-o şi pe-asta – şi îşi împietrea bicepsul în lungul firelor de păr de juma' de metru. Clientul a început să plescăie după asta, plescăia ca un broscoi şi scotea vârful limbii afară, ţinea ochii închişi, până când a oftat şi a început să respire din nou de parcă trăgea din mahoarcă, frate. Somn de somn, crede-mă că nu am mai pomenit aşa ceva nici în poveştile din cartier. Avea sprâncenele groase şi păr pe urechi, ca porcul. Pepsi a început să-l ciupească. Venea lângă el, urla şi îl ciupea de burtă, de picioare, ăla nimic şi iar nimic, moşule. Eu stăteam şi mi se părea că Pepsi cam exagerează, dar mă lua şi râsul, pe de altă parte, că prost trebuie să fii când te scuipă şi te ciupeşte cine e pe lângă tine şi tu, ca un dobitoc, dormi de spargi. Odată l-am văzut pe Pepsi că îşi iese din pepeni şi nu am mai apucat să fac nimic, că mi-l ia pe domnu' client la palme şi îi trage, frăţioare, peste cap şi peste urechi, cu sete, nu aşa. Ţi-am zis că Pepsi e bun de scandaluri şi de bătaie. I s-au înroşit porcului urechile de palme şi răsufla aşa, ca înjunghiat în somn. I-a dat borşul, l-a dat şi cu capul de uşă. I-a dat până şi la boaşe şi un cot în piept. Pepsi îl lovea de două-trei ori şi se întorcea să vadă ce zic proştii ăia care se uitau. Toţi erau picaţi în admiraţie – mie mi se părea

aiurea, dar Pepsi e şeful la Piaţa Alba Iulia. Se plictiseşte ăsta de lovituri, se şterge pe frunte de transpiraţie şi dintr-odată clientul meu face ochi. Ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, întreabă ca un dobitoc notoriu: am ajuns? Da, i-am zis, făcându-mi loc printre ăia. Face o sută de mii. Grasul scoate portofelul şi plăteşte, se dă jos gâfâind şi o ia drept pe trotuar, înainte, după treaba lui. Pepsi ţipă ca un bou şi îmi cere bani de o cafea. Era murdar pe mâini de sângele grasului. Eu n-am mai zis nimic, i-am dat banii şi mi-am dat seama că bulevardul era atât de blocat, că nu mai pot lua nicio comandă. Asta a fost – să vezi ce e viaţa asta tâmpită de taximetrist.“

Eu mă sufocasem de râs, la propriu. După ce începusem atât de devreme şi de prost ziua, drumul ăsta era o binefacere. N-aş fi crezut niciodată că sunt în stare să mă duc la aeroport cu douăsprezece ore mai devreme, pentru simplul fapt că pe bilet scria 6.00, urmat însă de literele distanţate de puncte clare: P.M. Am ieşit pe uşile automate ale aeroportului simţindu-mă atât de umilit şi de caraghios, încât eram convins că multă lume râde de mine cu gura până la urechi, până am realizat că era numai patru şi jumătate dimineaţa, oră când aproape nimeni, din fericire, nu e treaz. Am văzut taxiul ăsta, m-am zvârlit înăuntru, nici nu am întrebat dacă e liber. Când am întors capul spre stânga, ameninţător, am văzut un individ grizonat, nici mai curat, nici mai murdar decât mă aşteptam, făcându-şi cruce repetat. L-am întrebat de ce şi mi-a răspuns că niciodată nu a mai prins o comandă de la Otopeni Plecări şi în niciun caz la patru şi jumătate dimineaţa. Omul a fost tot drumul vorbăreţ şi mi-a îndrugat una şi alta, să uit de necazul meu. Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost cum să intru în casă mai uşor la ora cinci, pentru că soţia mea credea că am plecat spre Perugia şi s-ar fi putut speria rău dac-ar fi auzit pe cineva trebăluind pe la parter. Apoi am crezut că

am să dorm câteva ore, ceea ce ar fi fost bine pentru a-mi reface capitalul de somn, atât de sever văduvit în ultimele luni. Mi-am dat seama foarte repede că e mult mai util să nu mă mai culc şi să fac nişte drumuri pentru semnarea diferitelor hârtii. Am trântit bagajul într-un colţ, jubilând la ideea că este pentru prima oară în viaţă când am bagajul făcut cu jumătate de zi înainte de a pleca. Mi-am dat seama imediat că bagajul fusese făcut complet aiurea, că nu îmi luasem nicio pijama şi că hainele nu se asortau deloc. Mi-am promis că îl voi reface mai târziu. Nu avusesem timp să citesc pe internet, pentru că ghid nu îmi cumpărasem, care sunt reperele culturale pe care le pot parcurge în scurtul timp petrecut în Perugia. Aha, deci ajung la nouă seara, nu la nouă dimineaţa; Roma pică din start. M-am întins în pat şi mi-am îmbrăţişat soţia, care nu a realizat că nu aveam ce căuta acasă. Până la urmă, am trezit-o şi i-am spus ce se întâmplase. Am aţipit cu greu amândoi, iar eu mi-am pus ceasul să sune cu o oră şi jumătate mai târziu.

Complet „bujbe“, era să calc cu maşina un copil care s-a avântat brusc de-a latul, în fugă, în faţa Liceului Central. I-am mulţumit printre dinţi lui Dumnezeu că m-a ferit de această nenorocire.

La ora 16.00 eram pe aeroport, urmând să beau o cafea până se deschide ghişeul. Deşi eram printre primii, doamna de acolo, tânără, dar fardată fără inspiraţie, mi-a spus că nu îmi poate da decât prima carte de îmbarcare, pentru că zborul de la Bucureşti la Milano e întârziat şi nu ştie dacă pot prinde avionul de Perugia. M-am rugat de ea, am încercat să-i explic că doar compania este responsabilă dacă nu prind conexiunea, dar n-am avut nicio şansă. Mă scotea complet din sărite, pentru că încerca să şi înveţe nişte eleve din jur, aflate în stagiu, ce fel de probleme pot avea cu clienţii.

Cum dracului să întârzii, când eu m-am prezentat de acum douăsprezece ore? Aşa de

disciplinat am fost, că mi-am pus şi pijama în bagaj, mi-am asortat şi hainele între unu şi două după-amiaza. Am visat că scap de intriganta de la serviciu şi acum uite că nu pleacă avionul ăsta la timp. După un control riguros la bagaje, unde s-a dovedit că nu aveam cu mine lichide în cantităţi semnificative, am păşit în neant, către sala de aşteptare. Şi am aşteptat, într-adevăr, moţăind, un avion care îşi rata legătura cu sânge rece. Am aterizat la Milano în minutul când avionul de Perugia trebuia să decoleze. O coadă de cincisprezece persoane la Biroul Transferuri mi-a retezat de la cotor orice fel de speranţă, m-am prăbuşit în mine însumi, moale şi asudat de alergarea de câteva sute de metri. Discuţia cu italianca a fost amuzantă în cele din urmă. Mi-a explicat că următorul zbor este a doua zi la 14.35, însă mi-a dat vestea bună că voi fi cazat şi hrănit gratuit. Am acceptat această variantă de rezervă după ce am aflat că unicul tren cu care aş fi putut pleca trebuia schimbat după o aşteptare de două ore într-o gară necunoscută, în miezul nopţii, în centrul Italiei.

Microbuzul de ocazie a luat-o iniţial pe drumul spre Milano, însă s-a răzgândit, cotind la dreapta destul de rapid după plecarea de la aeroport. Am mers cincizeci de kilometri şi am ajuns în Novara, locul unde nu s-a întâmplat nimic. Am stat în hotel, profitând de cina proastă şi de cele două pahare de vin oferite gratuit, şi am dormit de parcă nu aş fi dormit de-o viaţă. Înainte să adorm, am realizat o dată în plus că îmi iubesc foarte mult soţia. Totul e bine, mi-am spus, şi am trecut într-o lume din care nu toţi scriitorii îşi aduc aminte ce se întâmplă. M-am trezit dis-de-dimineaţă şi, încercând să găsesc alternativă, am aflat că, oricum, trenurile sunt în grevă în ziua respectivă. Cu aripile tăiate, am aşteptat la ora 11.00 microbuzul care m-a dus înapoi la faimosul aeroport Malpensa. Numele, am bănuit

întotdeauna, este reprezentativ pentru ce se întâmplă în spatele uşilor de plexiglas special, care se urnesc pe lateral atât de uşor, oferindu-ţi senzaţia de ospitalitate. Primul gest, când intru într-un aeroport, e să mă uit pe tabela de plecări. Era anunţată deja o întârziere de aproape trei ore. La coadă am aflat că e vorba de greva controlorilor de trafic aerian, dar deja nu mă mai interesa. Am încercat să profit, începând să scriu povestea de faţă.

Avionul cu care, în cele din urmă, am decolat era foarte mic, dar, chiar nu înţeleg de ce, de data asta nu am făcut atac de panică. Ştiam că am să ajung, pentru că aveam tot dreptul să ajung, după toate câte se întâmplaseră. Microbuzul a urcat dinspre aeroport spre oraş, Perugia fiind aşezată pe un deal înalt de cinci sute de metri. Am fost la curs, am văzut puţul etrusc, arcul etrusc, catedrala papală. A fost bine. Duminică dimineaţă am ieşit pe platou şi am văzut o privelişte unică: toată ceaţa era strânsă în vale, sub formă de sculpturi de nori umezi, de neclintit. Aceste muzee vii nu s-au clintit, avionul de întoarcere nu a decolat, autobuzul ne-a zvârlit impulsiv până la Ancona, iar din Milano nu aş fi prins zborul de Bucureşti dacă acesta nu ar fi fost la rându-i întârziat cu vreo două ore.

În altă maşină, pe drumul dintre aeroport şi oraş, timpul şi spaţiul au început să se cliveze, era şi o ceaţă groasă pe drum, care m-a proiectat în secvenţele aleatorii ale ultimelor două zile.

„Auzi, da’ să vezi ce-a păţit Bandi. Ăsta e un dement de client al nostru care, când merge cu noi, ne cântă tâmpenia aia de melodie din serialul cu soţii plictisiţi şi cu progenituri imbecile. Ăsta zice că s-a îmbătat într-o noapte, dom’le, da’ rău de tot, de n-a mai ştiut de el. Omul presupune că l-ar fi pus vreun pretenar într-un taxi. A doua zi, pe lumină, se trezeşte inconştientu’ într-o maşină de taxi, pe marginea străzii, cu toate uşile închise,

numai cu aia din dreptul lui deschisă. Se pipăie omul, avea şi portofelul, şi brăţara de aur, şi cheile, şi ceasul, şi mobilu'. Pfooo! Minune mare. Iese, se uită împrejur, nu vede pe nimeni. Îi pulsa capul insuportabil, nenicuţă, şi se pune din nou pe bancheta din spate şi mai doarme vreo trei-patru ore, să îşi revină din alcoolul ăla nenorocit. Iar se trezeşte, se uită în jur, nimeni. Voia, crede el, să mulţumească, să plătească, să bacio la mana, cum se zice. Până la urmă, a plecat, a blocat şi uşa din partea lui şi a trântit-o şi a luat-o aşa, pe trotuar, înainte, până acasă. Povesteşte asta încontinuu, dementul, încontinuu…"

Miros de femeie bătrână

Eram mic de tot şi bunica mă punea să-i pup prietenele pe obraji. Chiar dacă ele erau amabile, rareori chiar interesante, asta nu mă salva de sentimentul de repudiere atunci când trebuia să execut gestul fatal, de prinţ enigmatic, al pupatului pe obraji. O dată că se aplecau cu greu, eu trebuia să mă înalţ pe vârfurile picioarelor şi mă alegeam cu o pastă de ruj roşu sau vişiniu pe obraji. Cred, de fapt, că şi rujul mirosea, nu îmi dau bine seama. Poate şi pudra. Ansamblul de mirosuri era, în tot cazul, pentru mine, ca puşti din acela cu pielea de bebeluş pe poponeaţă, catastrofal. Detestam aceste contacte, atât cât poate mintea unui puşti să deteste. Era de fapt mai degrabă o reacţie biologică aparte, ce se petrecea în creierul meu, nu pot să mă acuz în vremea aceea de lipsă de tandreţe (de fapt, nici mai târziu). Mi-aduc aminte clar: îmi plăceau mirosul de corcoduşe verzi, furate din curtea vecinilor vara devreme, mirosul de transpiraţie, al meu şi al prietenilor mei, mirosul mamei, mirosul de gem şi lapte la micul dejun dimineaţa, mirosul de iarnă adevărată, când ne dădeam pe gheţuş. Şi tanti Katy mirosea cel mai frumos, în acele timpuri suave, dintre toate prietenele bunicii, pentru că fuma şi mirosul de ţigară era mult mai bun decât mirosul stătut, greu, vertical, aducător de moarte, de femeie bătrână.

Nu-mi aduc aminte vremea când bunicii mei se mai duceau la serviciu, probabil că eram prea mic. Mi-i amintesc pensionari, spre exemplu jucând *pinacle* în doi. Bunicul meu pierdea de obicei şi se supăra, era cârcotaş. Bunică-mea avea umor, îi spunea: „Lasă, Gică, la scorul general oricum stai mai bine“. Chestiunea e că, aveam să înţeleg eu, bunicul chiar ţinea un scor general, pe ultimii cinci

ani sau aşa ceva. Scor pe care îl mai aranja, se pare, în favoarea lui, din când în când. La fel ţinea evidenţa numerelor ieşite la loto – pe vremea aceea nu erau calculatoare, bineînţeles. Ştia de câte ori ieşise numărul 21 în ultimii zece ani, de mult mai puţine ori decât numărul 19. De aceea juca săptămânal numărul 21, pentru că până la urmă ar fi trebuit să iasă, şi încă de câteva ori la rând, pentru a fi în bună echitate cu numărul 19 – regulile statisticii, ce naiba! A jucat la loto în ultimii treizeci de ani din viaţă, săptămână de săptămână, şi nu a câştigat decât de vreo trei ori, sume nesemnificative. Situaţia era mult agravată şi de faptul că fratele mai mare al bunicului, „ăl bătrân“, cum îi mai ziceam noi, avea câteva carnete CEC, din acelea de cinci mii de lei, cu care a câştigat, la un interval nu foarte mare de timp, două maşini. După ce s-a prăpădit bunicul, trebuie să fi ieşit numărul 21 la fiecare extragere până în ziua de azi, dar eu, din păcate, nu am mai jucat şi nici nu am urmărit ce s-a întâmplat. Dincolo însă de naivitatea graţioasă în ce priveşte jocurile decente ale bunicului, acesta era un tip foarte mişto. Atât ca bunic, cât, se pare, şi altfel. Făcuseră războiul al doilea, şi el, şi ăl bătrân, pe frontul din Rusia. El povestea cum scăpase din şapte încercuiri, în timp ce frate-său căzuse prizonier în prima. La cotul Donului trecuse podul pe o iapă, cronometrând la ce intervale de timp trag ruşii. Apoi îi prinsese din urmă pe cei ce se retrăgeau, alergând, fără mâncare şi cu puţină apă, câteva zile. Se reîntorsese viu şi nevătămat la bunică-mea, mai tânăr bine decât sunt eu acum, şi avuseseră doi copii – pe mama şi pe unchiul meu. Ăl bătrân a rămas în lagăr ani de zile, unde a deprins meseria de tinichigiu, el terminând la vremea lui, ca şef de promoţie, Facultatea de Geografie. Dar se pare că nu ar fi supravieţuit graţie improvizatei tinichigerii, ci, mai degrabă, pentru că ştia să joace Bridge foarte bine. Colonelul rus, şeful lagărului,

avea damblaua să piardă vremea cu Bridge-ul, fiind însă un jucător foarte prost. În echipă cu ăl bătrân, reuşea să câştige uneori. Aceste mici victorii la un joc de cărţi se pare că l-ar fi ţinut pe fratele bunicului meu în viaţă. Oricum, acasă nu s-a mai ştiut de el ani de zile. S-a zvonit, la un moment dat, că ar fi murit şi s-a făcut şi o slujbă în Bucureşti. Când a deschis, într-un târziu, poarta curţii bunică-mii, toţi din familie erau să facă infarct. Ei bine, întrebându-i atât pe bunicul, cât şi pe ăl bătrân de când miros prietenele bunicii aşa de rău, mi-au spus că acestea totdeauna au mirosit frumos, a cele mai distinse parfumuri. Ba chiar, în tinereţe, au fost printre cele mai bine şi mai curtate doamne. „Dar cum miros acum?“, i-am întrebat, cu un anumit curaj, nepotrivit, de copil. „Acum nu miros nicicum, adică nici bine, nici rău, ţi se pare ţie“, mi s-a răspuns. „Şi trebuie să le pupi dacă spune bunică-ta, altfel o să părem necivilizaţi.“ Mie, deşi nu am fost un copil răsfăţat, mi se părea cu adevărat nedrept. Pe cât de mult îmi plăceau aroma şi gustul dulceţii de trandafiri pe care o făcea bunica, pregătind într-un mod miraculos petalele roz din mica noastră curte, pe atât de chinuitor şi respingător îmi părea să aşez buzele mele atât de tinere pe acei obraji împăstaţi, ca nişte ziduri vechi după o ploaie lungă de toamnă. În plus, pupatul venea la pachet cu obligaţia de a le striga pe toate aceste doamne cu apelativul „tanti“. Mie, drept să mărturisesc, nu mi-au plăcut niciodată şi nu îmi plac nici acum cuvintele „tanti“ şi „nenea“. Dacă stai să răscoleşti prin dicţionare, vezi că „tanti“ vine de la „mătuşă“, din franceză, deşi numai a franţuzism nu sună. „Nenea“, mai rău, vine din bulgară. Ce inechitabil, până la urmă, ea din franceză, el din bulgară. Îi şi revăd, perechi, pe bătrânii din acea vreme şi îmi zic, ca o maşinărie stricată: ea din franceză, el din bulgară. Acum se poate şi invers, să nu-mi placă aceşti termeni tocmai pentru că îi asociez cu pupatul din

copilărie. Deşi mirosul de bărbat bătrân, într-un mod ciudat parcă, nu m-a deranjat niciodată atât de tare ca acela de femeie bătrână.

Culmea este că nu miroseau toate prietenele bunicii la fel. Am uitat să spun că bunica însăşi, de o vârstă cu ele, mirosea frumos, ea mirosea pur şi simplu „a bunica“. Dar şi tanti Tanţa, soţia lui nenea Sisel, era în regulă. Puteam s-o pup o dată la venire şi o dată la plecare, fără să trăiesc toată tragedia mea de micuţ exagerat de senzorial. Nu ştiu, asta poate şi pentru că petrecusem o vacanţă cu bunicii şi cu ei în vila CFR-ului din Sinaia. Ai mei lucraseră la CFR din cauza originii proaste – bunicul făcuse ASE-ul şi bunica Filologia în Bucureşti. Dintre ei doi, doar bunica părea să fi rămas cu nostalgii – visase să predea, să fie profesoară de limba română la vreun liceu important. Oricum, cu preţul pierderii propriului destin plănuit, erau şi avantaje – aveau un număr de călătorii gratis cu trenul în fiecare an şi aveau dreptul, tot aşa, o dată pe an, să meargă la o vilă de vacanţă a CFR-ului. Acolo, la vila din Sinaia, trenul trecea chiar prin faţă. Era un miros al şinelor de tren, al terasamentului, al scrâşnetului roţilor pe şine, al pietrişului aceluia vineţiu sau, în fine, al trenului însuşi, care mă delecta, îmi dădea aproape o dependenţă magică. Probabil că de aceea toate celelalte mirosuri beneficiau de o percepţie ameliorată, pe care după aceea o clasificam în memoria mea, pe atunci într-o fantastică expansiune. Astfel, mirosul lui tanti Tanţa era chiar în regulă şi aşa a rămas tot timpul. Şi nenea Sisel era foarte amabil cu mine şi îmi făcea toate poftele de îngheţată şi Pepsi – poate şi asta a contribuit la stabilirea mirosului soţiei lui.

Celelalte însă, în afară de tanti Katy şi tanti Tanţa, miroseau oribil. Mai ales când se strângeau mai multe la o dulceaţă cu apă rece la bunica, îmi creau senzaţia că am să mor, copil fiind, şi nimic nu mi se putea părea mai nedrept, mai ales că ele,

care ar fi produs această crimă, avuseseră şansa să trăiască atât de mult, încât să ajungă să capete acel miros. Tanti Dorina, tanti Simina, tanti Agripina, tanti Virginia, tanti Nina, tanti Filofteia şi câte alte tanti or mai fi fost. Când veneau toate, trebuia, bineînţeles, să le şi pup pe toate. Şi eram atât de ascultător datorită blândeţii bunicii. Treceam prin ritualul cumplit cu o senzaţie de sfârşeală, de sufocare, de transpiraţie rece, aproape dureroasă. Ele păreau bucuroase să-şi aşeze dungile acelea de carne roşie ridată pe obrajii mei, unele doar apăsau, altele chiar şi sugeau puţin pielea mea mătăsoasă şi pură. Parcă eram o trufanda! Aveam impresia că devin cel mai murdar de pe stradă, că se va simţi şi în clasă, la şcoală, că nu mă voi putea curăţa niciodată, că voi mirosi veşnic aşa. Fugeam la baie şi mă spălam prelung de îndată, nu doar pe faţă, ci şi pe mâini, pe braţe, pe piept. După aceea, mă străduiam să scap în curtea noastră mică, unde primăvara era anunţată de mirosul încântător al florilor de liliac, iar vara şi toamna persistau aromele trandafirilor de toate felurile. Până în noiembrie şi, apoi, din martie devreme, se simţea, când adia vântul, amprenta florilor de caprifoi (noi îi spuneam lămâiţă şi îi mâncam florile, care erau dulci şi parfumate). Aveam o strategie: ceream voie să mă duc să mă joc prin curtea vreunui prieten din vecini, pentru a nu mai fi obligat să fiu pupat de tot cortegiul de tanti şi la plecare. Uneori îmi reuşea, alteori nu. Oricum, după ce plecau toate aceste femei, simţeam că în sufragerie persistă duhoarea aceea stătută. Deschideam singur geamurile, deşi mi-era greu. Dacă mă prindea bunicul, le închidea, spunea că se face curent. Atunci mă refugiam în cămăruţa mea mică şi miroseam ambalajele rămase de la guma de mestecat. Închideam ochii şi mă gândeam la grădinile Semiramidei, de care aflasem de la tatăl meu. Nu mai ţineam minte ce spunea el despre ele, dar numele lor mirosea atât de frumos…

„Nu ar fi trebuit să ne despărţim“, aveam să aud, acum câteva luni, de la ea. Mă îndrăgostisem cu ani în urmă, imediat după ce mă eliberasem de un examen greu. De altfel, nu cred că ne îndrăgostim de cineva anume, ci, mai degrabă, într-o perioadă anume, în care suntem generoşi şi vulnerabili, suntem doritori de o apropiere cât mai completă. Am crezut că asta trebuie să fie şansa mea, am construit singur un univers posibil, am cerut-o de nevastă, după care, realizând dezastrul aproape peste noapte, am anunţat-o că nu mă mai însor. Asta da călătorie imposibilă. Mama ei m-a rugat să nu-i spun că nu mă mai însor, ci doar că amân. Mama mea a spus, săraca, să fac ce vreau şi de această dată chiar nu m-a mai rugat nimic. Bunica, tandră, ca întotdeauna: „Nu era de tine, mamă“. După ceva amânări, chiar a trebuit să-i mărturisesc, nu am mai rezistat. „Ia-ţi inelul înapoi“, mi-a zis. „Şi ia-ţi şi poemele. Şi amintirile.“ Urmarea era „şi mai du-te dracu’“. Ea chiar nu a spus asta, dar mi-am spus-o eu, oarecum. Când ne-am reîntâlnit, era măritată de mult, cu un copil mare. Tristă, plictisită. Toate fetele astea au ştiut ce au vrut, până la urmă. „Şi de ce zici că trebuia să nu ne fi despărţit?“ Maria a tăcut. Mirosea deja a femeie bătrână, la cei doar treizeci de ani. Eram în Grădina Icoanei, paznicul îşi sprijinea, adormit, cabina, cu mâna la cap. Ţâşnitoarea nu mai avea apă rece de izvor, ci o apă călâie, urât mirositoare, excesiv de clorurată. Unii îşi plimbau câinii, puşti se dădeau pe rotile, adolescenţi se adulmecau în săruturi. Cu un gest automat, după o lungă tăcere, Maria s-a ridicat de pe bancă şi a plecat, cu mult mai durdulie decât atunci când îmi returnase poemele, cu paşi resemnaţi, către ieşirea din Bulevardul Dacia. Toată Grădina Icoanei mirosea a femeie bătrână. Iar eu, când merg în vizite la prietenii mei cu copii, nu mai pup niciodată niciunul.

Acum au trecut toate (oare?), eu sunt în vacanţă la casa de la ţară, adică acolo unde s-au născut bunicii, şi îmi trec vremea cu scrisul. Pe dealul gol din faţa casei a stat de dimineaţă un cal alb, care părea că paşte – mama spune că ar dormi în picioare. Îmi aduce aminte de iapa cu care a evadat bunicul la cotul Donului. Acum a coborât, a împins poarta mea cu botul şi s-a apropiat. Nici el nu miroase a cal, ci a femeie bătrână. Căţelul meu tânăr, Mozart, alb cu pete negre, care are doar un an împlinit, nu mai miroase nici el a câine, ci a femeie bătrână. Fileul de pangasius proaspăt, pe care l-am pregătit pe grătarul mare cu lemne şi cărbuni, în faţa căruia am agitat o lopăţică de plastic vreo oră, e de nemâncat, îmi aduce aminte de tanti Nina. Eu însumi miros a femeie bătrână, încât arunc în foc această proză la final, pentru a da, până la urmă, o şansă dragostei. Singura care miroase a femeie tânără, neprihănită.

Drumul către gol

„Nu Ion, bă, dobitoc e ăsta, Ioan. Pe toţi proştii îi cheamă Ion, pe mine mă cheamă Ioan.“

Asta s-a întâmplat mult mai târziu, acest gen de replică denotă o frustrare ce se iveşte atunci când crezi că eşti atât de bun, încât meriţi şi mai mult. Atât de mult, încât îţi poţi stiliza şi numele. Sper să am suficientă răbdare, înţelepciune şi umor încât să pot spune această poveste de la început. Nu cred că ar trebui să scriu despre acest subiect o proză scurtă, ci un roman amplu. Prietenii mei mă încurajează însă constant să scriu poveşti care pot fi citite rapid, întrucât se ştie că nimeni nu mai are răbdarea de pe vremea lui Balzac. Idealul ar fi, după unii, ca proza pe care o încep acum să poată fi parcursă între staţiile de metrou Gorjului şi Piaţa Unirii, spre exemplu, cu toate aluziile sau parabolele aferente.

Când avea şapte-opt ani, deşi începuse şcoala, mama sa îl punea să spele vasele în care mânca, să se obişnuiască să rezolve problemele pe care le creează singur. Era trimis uneori şi până în colţ, să cumpere nechezol, două sute de grame de fiecare dată, la aşa-zisa „băcănie“. Dacă la verificarea de după-amiază târziu se dovedea că şi-a făcut corect temele, putea merge să joace fotbal în curtea şcolii, vara, sau un fel de hochei improvizat în iernile cu zăpadă gheţoasă. Gaşca din cartier era colorată şi amestecată, auzea uneori cuvinte deocheate despre care întreba seara la cină ce înseamnă, primind explicaţii didactice şi, până la urmă, adesea inutile. Ion a învăţat repede că, dacă iei zece la şcoală, te laudă părinţii şi, dacă dai gol pe maidan, te laudă golanii.

„Băăă, tu eşti căcănar. Eşti lăbar, bă pulică, asta eşti. Mai dă şi pasă, alerg ca boul să mă uit cum

pierzi mingea.“ Venea acasă şi habar nu avea ce i s-a zis. Deducea ceva din atitudine, dar i-ar fi fost ruşine să întrebe puştii din cartier.

„Ce înseamnă lăbar?“, pică întrebarea când linguriţele băteau în borcanul de iaurt pe sfârşite, care, din cauza zerului, nu îşi meritase coada.

„Ce cuvânt e ăsta? Nu l-am mai auzit, tu numai porcării auzi“, spune bunică-sa, „Ioane, nu mai umbla cu Firică ţiganul, că o să te ţigăneşti ca el“. La revedere, în seara respectivă, nu mai putea întreba altceva. Şi-a dat însă seama, dându-le altora replicile auzite, că au efect. Cu timpul, destul de târziu, ce-i drept, a înţeles ce însemnau şi a devenit puţin mai şugubăţ.

Când a venit revoluţia, avea un prieten din Scorniceşti care făcea rost pe gratis de hârtie igienică. L-a dus capul şi a vândut tone de ştergătoare la fund, pe vremea aceea toate fiind aspre. Tot ce dădea la vânzare aducea un câştig pe care îl împărţea pe jumătate cu Telcu. Era în clasa a unsprezecea, nu învăţa prost deloc şi avea chiar zece la câteva materii. Putea bea şi două-trei beri fără să se ameţească şi juca baschet destul de bine, astfel încât era preţuit de gaşca din liceu. Era însă prea ocupat, prea stresat. Citea romane, câte jumătate de carte pe zi, apoi zăbovea până dimineaţa să termine cu axiomele, teoremele, ecuaţiile. În pauzele de la ore, apariţiile de efect din curte îi asigurau simpatia publicului mereu în schimbare. Încă rezista, ca o cutie magică de revoltat universul, dar scrâşnea din dinţi uneori, când îl ajungea oboseala. Să iei zece la română şi să vinzi hârtie igienică prin intermediari în acelaşi timp, credea că este cu adevărat ceva colosal.

Tot în vremea asta a simţit prima oară cum e să te ardă pe intestine. Pe ea o chema Cleopatra şi, cu toate că părea aproape imposibil, purta, la cei şaptesprezece ani ai ei, ciorapi negri cu bandă adezivă, pe care nu ezita uneori să-i dezvăluie până foarte sus, urcată cu pantofii cu toc pe catedră

(„catedră“ – ce rezonanţă are încă în mintea unora). Avea glezne subţiri şi buze groase şi lui Ion i-a plăcut foarte mult. A fost deştept şi şi-a dat seama că nu trebuie să înveţe să scrie poezii ca să reuşească, ci, mai degrabă, să defăimeze alte persoane în prezenţa zeiţei, pentru a avea succes. După ce a spus unuia şi altuia de câteva ori „pulică“, „lăbarule“ şi „căcănarule“ de faţă cu fata care îşi arătase gleznele, a avut cu adevărat primele reuşite amoroase. Se mai spune şi acum că domnişoara Cleopatra s-a măritat virgină, deşi a flirtat cu mulţi puşti în vremea liceului, începând cu Ion. Lucrurile ar fi fost oarecum de mirare pentru bunica lui Ion, dar acesta nu i-a mai povestit bunicii niciodată întâmplările sale şocante, după ce mama Miţa l-a ameninţat că va ajunge ca Firică ţiganul.

A fost şi mai greu. Lecţii, lecturi, hârtie igienică şi întâlnirile cu Cleopatra. Ion nu se mai odihnea aproape deloc, era într-o agitaţie permanentă. A luat la un moment dat un trei la istorie şi asta l-a determinat să-şi promită că, dacă e neapărat nevoie, nu va mai dormi deloc. Până la vacanţă, cel puţin. Şmecherul din cartier, cu care dădea ochii zilnic, îi zicea că sudează, că are ochii roşii. El deja ştia ce să răspundă: „Tu îi ai mov, bă canibale!“. Habar nu avea nici el de ce găsise asta, dar era de efect şi mergea – Puşcă tăcea şi îl respecta. A înţeles că, atunci când eşti puşti, contează mai mult atitudinea decât conţinutul. „Canibal“ era un cuvânt rar, nou în zonă, suna tare, impunea.

La facultate a intrat din prima, când avea deja cont în bancă şi ipotecă pe apartamentul moştenit de la cealaltă bunică, pe care luase credit şi făcuse un SRL. Nu dormise nici în vacanţe prea mult, pentru că începuse să-i placă să diversifice imaginea despre plăcere pe care i-o crease Cleopatra. Vânduse deja mii de tone de hârtie igienică, el avea convingerea că optzeci la sută din

ţară se ştersese la fund de pe urma lui. Telcu avea de un an firmă de mezeluri, iar Ion îşi făcuse o mică firmă imobiliară. Lua la prima mână apartamente deteriorate, le refăcea şi le vindea mult mai scump. Deşi a lipsit la peste jumătate din ore, şi-a luat diploma de licenţă cu brio, pentru că nicio secretară nu putea rezista cadourilor lui. La nici douăzeci şi patru de ani învăţase că un zâmbet din suflet nu face decât să dărâme hotarele în inimile acestor femei, în majoritate trecute şi cu soţi beţivi.

„Monşer, cu ce te mai ocupi? Îţi merge bine, după cum arăţi“, îl aborda un fost client.

„Cred că vor veni vremuri şi mai bune, stimate domn“, răspundea Ion politicos, deşi în sinea lui nu îşi putea reţine un „căcănarul naibii“ pentru faptul că întârziase plata vreo două luni.

Există teste psihologice care explorează nevoia unui individ de a delega sarcini. Dacă ai această nevoie, se spune că eşti slab – dar Ion o avea fără să fie neapărat slab şi fără să facă niciun test psihologic, de aceea şi-a luat secretară. La cei douăzeci şi cinci de ani proaspăt împliniţi se potrivea perfect o agentă personală de treizeci şi nouă, care nu a prididit să-i amintească de Cleopatra din când în când. El avea însă timp atât de rar, încât nimeni niciodată nu va putea susţine că a păcătuit cu adevărat. Apăruseră de curând atât telefonul mobil, cât şi internetul, astfel, Ion rămânea deseori şi nemâncat, nu numai nedormit, conectat cu universul prin noile mijloace.

A pus banii împreună cu un mare mahăr, să facă o companie mai mare de imobiliare, aşa alegându-se şi cu şef. După un an, îl ura organic şi, pentru că oricum nu mai dormea de mult, acum avea şi un motiv. Îşi cumpărase un Mercedes clasa E, avea secretară, făcea cadouri de Crăciun numai şampanii Moët & Chandon. Ştia şi că se scrie cu două puncte pe „e“. O gustase şi simţise că e bună, dar lui i se părea un moft şi nu dădea banii la

ocazii pe aşa ceva, o făcea numai cadou. Aventuri avusese deja nenumărate, ajungea prin cluburi când voia să se relaxeze, dansa aproape cu ce fată dorea. Oricum, nimic nu-i mai făcea o reală plăcere, viaţa era o cursă către mai mult, mai mult.

Pentru că Ion dăduse deja multe faxuri, zăpada grea din curte iarnă de iarnă şi impozite mari la stat, după o vreme a început să angajeze, pe lângă secretara personală, şi alte persoane. Igor a fost primul şi omul bun la toate. Tundea plantele din grădină, arunca gunoiul, făcea ordine în casă, punea apa în cuvele speciale de făcut cuburi de gheaţă. Aranja milieurile rămase de la mama Miţa, bunica lui Ion care murise, pe masa enormă din sufragerie. Plătea facturile. La firmă a fost întâi domnul Strâmbu, ieşit la pensie, dar care era încă activ. După ce a zăpăcit câteva credite la bancă, a fost înlocuit de Luiza. Aceasta era o lăudăroasă, o obraznică şi o mitomană desăvârşită, dar exercita o permanentă atracţie asupra bărbaţilor, ceea ce o făcea adesea eficientă. Luizei i s-au adăugat în timp Moraru, un fel de contabil al firmei, dar şi al treburilor personale ale lui Ion, şi Vlasie, şoferul, a cărui apariţie i-a permis lui Ion să deguste anumite licori chiar şi în timpul zilei, la reuniuni sau în particular. Mahărul a murit la timp, şeful lui Ion, a cărui soţie, fiind în conflict cu fiul vitreg, a vândut repede partea ei din afacere. Ion a fost, ca de obicei, la post, cumpărând tot şi plătind atent până la ultima centimă.

Aţi ajuns la staţia Eroilor oare? V-a făcut înţesarea de până aici a cuvintelor să nu auziţi anunţurile staţiilor sau stridenţele sonore ale celor din jur? Eu cred că şi cititul prosteşte oarecum, că loveşte în simţuri, întrucât, dacă îţi place cu adevărat un text şi ai un dram de cultură şi pasiune, te poate prinde moartea citind. Trezirea! Peste două staţii trebuie să coborâţi.

Maria nu a fost un *coup de foudre*. Însă Ion a început să trăiască alături de ea, au trecut pe

nesimţite câţiva ani. Nu voia să se căsătorească acum, de grijă să nu împartă aberant ceea ce agonisise. Începuse să mai doarmă câte puţin, mai ales după ce făceau amor. Dimineaţa însă Ion se trezea întotdeauna primul şi îşi verifica mesajele electronice. Apoi îşi începea ziua cu acelaşi gând, că este prea ocupat. Avea deja patruzeci de ani şi devenise foarte ordonat, chiar tipicar, cu tabieturi inamovibile. La fiecare întâlnire de afaceri trăgea patru fumuri din trabucul cubanez de cea mai bună calitate, „Cohiba Esplendidos“, după care îl stingea şi îl arunca. Primea în fiecare zi *The Wall Street Journal*, deşi nu apuca să citească două paragrafe întregi decât o dată pe săptămână. Nu mai fusese la teatru de doi ani, şi la film, în oraş, de şase luni. Trăia numai în vârtejul vieţii lui, din care în curând avea să nu mai înţeleagă nimic.

„Hai noroc“, îi zise Puşcă pe stradă, într-o seară de decembrie nu foarte friguroasă, şi îi întinse mâna. Ion i-o dădu fără vlagă, pentru a auzi – a câta oară, însă după atâţia ani? – că sudează şi are ochii roşii. „Da?“, întrebă, în timp ce probabil va fi uitat replica cu faimosul canibal. I se părea greu şi să îl salute pe bătrânul şmecher de cartier. Avea ca scop doar să scape de discuţii, să deschidă poarta şi să reuşească să intre în casă, unde, cel mai probabil, avea să dea năvală în calculator. Fie vorba între noi, poate că aţi ajuns deja la staţia Izvor şi oricum calculatorul nostru cel de toate zilele este un nimic. Deşi spectaculos şi colorat, tot un mare nimic este. Un nimic indispensabil.

Foarte ocupat, obosit şi nemâncat, Ion nu mai putea continua aşa. Când a descoperit călătoriile prin lume, a simţit o oarecare plăcere combinată cu motivaţie. Drept care a angajat un director, tânărul domn Popescu, să se ocupe de toate afacerile lui, iar directorul, la rându-i, a făcut un plan de management şi o schemă nouă, cu şaptezeci şi patru de posturi. Mai departe, Ion nu a mai ştiut niciodată în detaliu ce s-a petrecut cu aceste multe

afaceri şi a avut întâlniri tot mai rare cu domnul Popescu. De altfel, în paranteză fie spus, domnul Popescu a început de atunci să doarmă din ce în ce mai puţin. Italia, Germania, Anglia, Franţa, Spania au fost doar începutul pentru Ion. Atât de fascinat era de fiecare monument sau muzeu, încât nu se mai putea gândi la altceva. De fiecare dată se întâmpla să se întâlnească în călătoriile lui şi cu oameni de afaceri care îi blocau serile prin restaurante, ocupându-i vremea în plus, aceştia ajungând să negocieze diferite preţuri şi facturi, în final, cu domnul Popescu. Pe Maria o lăsase să fie scoasă în oraş de cel mai bun prieten al său, necăsătorit. Câinele Bertu era onorat cu câte o plimbare de trei ori pe zi de către un puşti, pe nume Luca, sărac, dar isteţ. Cu greu îşi amintea Ion figura acestui Luca sau cât îl plătea.

Deja nu mai ajunsese în casa lui din Cotroceni de şapte luni şi o săptămână. Era însă nedormit, extrem de ocupat cu studiul lumii, cu vorbitul cu toţi prietenii din ţările prin care fusese şi cu veşnicul aranjat şi trimis acasă al cadourilor. Cu greu mai avea timp să se gândească la ziua de mâine. De aceea începuse să aibă nişte preocupări stabile, cum ar fi să facă mici plimbări dimineaţa, pe lângă hotelul în care se nimerea să stea. Explora cu o atenţie bolnăvicioasă fiecare tarabă sau gheretă, din orice colţ al lumii ar fi fost, intra în vorbă cu vânzătorii, trecătorii sau, dacă nu era nimeni în jur, vorbea pur şi simplu singur, pentru că el întotdeauna ştia ce era de făcut mai departe. Nu mai răspundea la telefon când îl suna directorul Popescu, iar Maria se pare că îmbătrânise pur şi simplu în zadar.

Acum, dacă stau bine şi mă gândesc, aşteptaţi staţia următoare. Piaţa Unirii, cu peronul pentru prima oară pe care parte doriţi dumneavoastră. Nu aş putea să îmi permit să vă întârzii, aşa că, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, pregătiţi-vă de coborâre. Dezlipiţi-vă corpul de cei alăturaţi,

dacă aţi stat pe scaun. Dezmorţiţi-vă picioarele, dacă aţi rezistat biped atâtea staţii. Puneţi-vă haina pe umeri şi aşteptaţi-vă la deschiderea uşilor oricând. Fiţi gata să abandonaţi mirosul pârguit al mulţimii adunate în metrou pentru a citi o proză scurtă.

În vreme ce vă pregătiţi să mergeţi la treburile voastre, eu încă îl văd pe Ion, întins pe spate într-o şalupă plutind pe valurile Pacificului de Sud, cu nori negri fugind pe deasupra, căutând cu ochii în gol şi bolborosind disperat. Atât de epuizat, nedormit, nemâncat, nemaiavând timp să facă nimic în vâltoarea acestei vieţi absolut nebune.

Şobolanii se lovesc de ziduri

Fusese o vară nebună. Acum totul părea că se sfârşise, Gara de Nord nu sărbătorea într-un mod special cei o sută douăzeci de ani de când prima piatră îi fusese pusă la temelie, pe vremea concesiunilor prusace, când purtase numele Gara Târgovişte. Nici cei douăzeci de ani de când prima locomotivă electrică plecase cu vagoane de călători către Braşov, ca o mândră vestitoare a marilor realizări înfăptuite de regimul totalitar. Mihai privea în gol, la capătul peronului, dis-de-dimineaţă, nevăzând cum îi trec prin faţă gunoaiele alergate inegal de vântul de început de toamnă şi nici forfota de lume grăbită, prost îmbrăcată, cărând cu greu sarsanale albe de iută. Stâlpii scorojiţi de metal, chioşcurile de tablă îndoită pe alocuri, tabela pe care o parte din simboluri lipseau, vocea spartă şi uneori întreruptă care anunţa trenurile, toate făceau parte dintr-o obligaţie a celor care trebuiau, dintr-un motiv mai vesel sau mai trist, să părăsească oraşul. Semnalul surprinzător al unei locomotive din preajmă îl făcu pe Mihai să îşi ducă încă o dată mâna la buzunarul de la piept şi să scoată ordinul de concentrare atent împăturit în patru. „UM 01247, Focşani, 29 septembrie 1989, orele 12.00…, aveţi obligaţia să vă prezentaţi…, altfel veţi fi considerat dezertor şi vă veţi supune legilor…“, îngăimă în şoaptă, citind pe sărite. Era destul timp, ceasul arăta şase şi zece, acceleratul pleca la şi jumătate şi făcea cam trei ore. Se simţea caraghios, se răsese în cap, pentru a nu le da satisfacţie frizerilor din unitate. În plus, avea şi o valiză de lemn de care îi făcuse rost bunicul lui, aşa i se spusese că trebuie. Că nu ai voie decât cu valiză de lemn, altfel îţi este aruncată şi rămâi fără nicio posibilitate de a-ţi adăposti

câteva lucruri intime sau trebuincioase. În ea înghesuise cât încăpuseră perechi de chiloţi, maieuri, şosete groase, flanele, conserve de peşte, de pate şi de carne de porc şi borcane cu gem. Pe lângă toate astea, un caiet gol, două pixuri şi trei cărţi – *Visul* de Cărtărescu, *Zorba grecul* de Kazantzakis şi *Cântec despre mine însumi* de Whitman. Volumul din urmă îl declarase pierdut la biblioteca „Mihail Sadoveanu“, avusese de plătit o taxă nu prea mare şi se alesese cu o interdicţie de împrumut pe perioada în care era, oricum, în armată. Ştia că va fi foarte frig la un moment dat şi că mâncarea e, în genere, proastă. Aşa se zvonea, cel puţin, dar i se părea destul de clar că aceia care îşi povestesc peripeţiile din armată exagerează întotdeauna, ca să se laude în faţa fetelor sau a băieţilor scutiţi. Se gândea totodată că va găsi timp, printre instrucţii tâmpite, să şi citească şi să scrie.

Mihai o luă de-a lungul peronului aglomerat, nici agale, nici alert, privind în dreapta, către vagoanele trenului şi evitând să lovească cu valiza sa colţuroasă un copil care deja urla. Deasupra unui amestec de vapori de urină şi fum de tutun simţea mirosul de tren, care îl fascinase din copilărie, mai mult chiar decât mirosul gazelor de eşapament. Încerca să-şi aleagă vagonul în care să urce, cercetând în care ar putea găsi un loc într-un compartiment. Nu avusese nevoie să cumpere bilet, transportul era gratis pentru cei care se încorporau. Dintr-odată a văzut în faţa sa încă trei indivizi cu valize de lemn asemănătoare cu ale lui, care vorbeau între ei. Aha, încă doi, mai departe. Şi în spatele lui era plin. Ruta trenului trecea prin mai multe garnizoane importante, pe lângă Focşani, Buzău, Râmnicu Sărat, Iaşi. Pentru încorporări, armata folosea date fixe, toţi plecau în aceeaşi zi către temutele unităţi militare ale glorioasei patrii.

„Băi, şmechere, tu unde mergi?“, se apucă să intre în vorbă unul înalt, slab, brunet, cu buzele groase şi care prinsese deja un loc jos.

„La Focşani. Tu?“

„Da’ unde ai intrat, la Medicină sau unde?“

„Îhî. Tu?“

„Eu la Fizică, băi… facultate serioasă.“ Şi îl măsură de sus până jos pe Mihai, care, în afară de faptul că era tuns zero, nu avea nimic deosebit în felul cum arăta – ochi căprui, uşor bronzat, nici slab, nici gras, înălţime medie, blugi, adidaşi, tricou şi o geacă maro destul de purtată.

„Auzi, eu am dat fizică la admiterea la Medicină, tu nu ai dat medicină la admiterea la Fizică.“

„Gelu“ – spuse, întinzând mâna.

„Mihai. Tu unde mergi?“, întrebă, răspunzându-i la gest. Fusese învăţat să strângă mâna ca lumea, nu ca unii care dau noroc în scârbă, moale.

„La Buzău, frate, garnizoană mare. Bem o bere după ce pleacă?“

„Hai, bă, ce naiba, e prea devreme. Nici nu ştiu dacă ăsta are vagon-restaurant. Şi naiba ştie cum ne iau ăia când ajungem. Poate ne şi miros.“

„Gândurile de intelectuali sau ce?“

Mihai se aşezase şi el în compartiment, după ce îşi ridicase fără prea mult efort valiza pe suportul de bagaje de deasupra. Imediat se simţi împingerea aceea plăcută, unică, a plecării din staţie şi stâlpii de metal de pe peron o luară, unul câte unul, către Bucureşti.

Cele opt locuri de clasa a doua se completaseră, trenul era aglomerat. Doi bărbaţi, probabil muncitori în construcţii sau aşa ceva, se apucară de îndată să desfacă sendvişuri din nişte ziare şi să îşi paseze o sticlă cu ţuică, fără prea multe vorbe. Un cuplu de bătrâni de la ţară au început să se plângă de greutăţi. Două femei singure, una de vreo şaizeci de ani şi cealaltă de vreo treizeci şi cinci, amândouă din Buzău, îşi găsiră ca subiect

profesorii de şcoală generală, una în calitate de mamă, iar cealaltă de bunică. Se discuta pe un ton scăzut, în patru perechi. Mihai deschise la un moment dat geamul de sus, pe care de fiecare dată citea: *E pericoloso sporgersi*. Nu înţelesese niciodată cum scăpase acest înscris, cu o sonoritate occidentală, în lumea închisă, gardată de tot felul de cenzuri, în care trăia. Poate că exista o conotaţie, poate mesajul îţi transmitea subliminal cumva să ai grijă, să fii atent, că s-ar putea s-o încurci. Gelu era foarte OK, zicea că intrase printre primii. Era miştocar – asta fiind o calitate, mai ales când te întâlneai prima oară cu cineva. Cei doi, pe care părea să-i unească un destin de penitenţă, trecând peste tachinări de întâmpinare, au început să-şi povestească întâmplări. Cred că există o eliberare în astfel de întâlniri în care ai impresia că nu îl vei mai vedea pe interlocutorul tău niciodată. Devii capabil să povesteşti lucruri pe care nu le-ai istorisi cu uşurinţă colegilor sau cunoscuţilor. Într-un vagon de tren, un bar din aeroport sau cafeneaua unui muzeu din străinătate…

Totul începuse cu două luni în urmă, în ultima săptămână a lui iulie, culmea, pe acelaşi peron cu numărul 3 al Gării de Nord. Mihai era atunci foarte bucuros, intrase la Medicină printre primii şi acum pleca, pentru ultima dată ca elev de liceu, să zicem aşa, într-o tabără. Îşi anunţase prietena să nu vină cu el, avea chef să cunoască lume, să fie complet liber, adică, în termeni interiori, deşi nu aşa formulase, să poată agăţa tipe, să se desfăşoare, să aibă succes. Avantajul principal, pe care şi-l exersase cu atenţie, era că avea tot timpul „textul la el“, cum îi plăcea să se laude. Şi de multe ori reuşea, pentru că era „altfel“, ştia o groază de lucruri din toate domeniile, de la poeme pe dinafară până la ultimele glume deşănţate care circulau, de la capitalele ţărilor lumii până la invenţiile lui Edison şi exponatele din „Antipa“. I

se părea că e dreptul lui, la optsprezece ani, să se distreze, să uite de iubita din liceu şi să nu-i mai pese de nimic, mai ales după ce doi ani învăţase zi de zi ca să intre la Medicină. Tabăra era organizată de atotprezenta şi unica organizaţie de tineret a ţării din vremea aceea, deşi nu avea nicio legătură cu propaganda sau îndoctrinarea mascată. Era, de fapt, o aşa-numită *tabără de creaţie*, în sensul că aveau dreptul să participe cei care aveau, ca liceeni, o activitate artistică recunoscută în vreun fel. Mergea al treilea an consecutiv, ştia cum serile se adunau toţi, poeţi, prozatori, găştile de la „Enescu“ şi de la „Tonitza“ din Bucureşti şi foarte mulţi de prin ţară, din licee de care habar nu aveau – dar şi acei oameni erau extrem de mişto. În această atmosferă atât de deschisă, în această apropiere generală pe care numai stricteţile regimului totalitar o împiedicau să devină de-a dreptul hippy, într-un amplasament de cămine care şi el ar fi putut la un moment dat să ajungă un Woodstock, Mihai avea şansa să îşi folosească textul, poemele şi vârsta pentru a fi un cuceritor pasional. În plus, de-abia aştepta să-şi revadă prietenii din provincie pe care nu avusese altă ocazie să-i mai întâlnească.

Cu aceste dorinţe şi planuri clare în minte, Mihai a ajuns pe la prânz, odată cu o arşiţă cumplită şi cu un geamantan nu prea mare, verde uni, luni, 24 iulie, anul de graţie 1989, pe peronul numărul 3 al Gării de Nord. Acolo, până la jumătatea peronului, s-a îmbrăţişat cu unul şi cu altul, a dat două-trei replici, a căutat un chioşc deschis să-şi cumpere ceva de băut, s-a oprit la un moment dat în compania unui tip pe care îl ştia de anul trecut, până când, dintr-odată, *a văzut-o*.

Ei bine, credea în dragoste la prima vedere. Citise *Adam şi Eva* a lui Rebreanu, legenda despre Orfeu şi Euridice, *Romeo şi Julieta* a lui Shakespeare. Păţise la fel în urmă cu un an, când ieşise din Cişmigiu către Ştirbei Vodă şi rămăsese

de-a dreptul consternat în faţa unei eleve de la liceul „Nicolae Bălcescu“, care aştepta în staţia de autobuz. Se dăduse mai într-o parte şi continuase s-o privească până când ea s-a suit cuminte în 368. Şi-o aducea aminte perfect, ba chiar o rememora din timp în timp: brunetă, cu părul drept până la umeri, ochii migdalaţi, genele date cu rimel, sarafanul călcat impecabil, puţin peste genunchi, până şi matricola recent ştanţată pe piept, galben pe bleumarin, pantofi negri cu toc, picioare cu glezne subţiri şi tendonul lui Ahile tandru, dar clar reliefat. Stătea dreaptă, cu o ţinută incredibilă, în ciuda faptului că avea sâni care modulau curajoşi sarafanul. Ea îl privise doar o clipă, atunci când nu ştia că va găsi privirea lui intensă. Apoi îl evitase cu naturaleţea din care Mihai avea să deducă o sumedenie de lucruri. La aceeaşi oră, în multe alte zile, el îşi făcuse drum pe acolo, crezând că e momentul când ea pleacă de la liceu către casă. N-o mai întâlnise niciodată, dar credea că ar fi putut-o recunoaşte şi din spate, pe înserat şi de departe.

De această dată nu era eleva de la „Bălcescu“ în faţa lui, ci altcineva. A avut absolut aceeaşi senzaţie de gol dureros în stomac, aceeaşi aură şi halucinaţie, *déjà-vu* al unei vieţi de iubire fără de care nu se poate, aceeaşi cedare completă a tuturor simţurilor. Ea a simţit privirea insistentă şi, nu ca eleva de la „Bălcescu“, i-a întors-o, într-un mod pe care Mihai nu îl cunoscuse încă. Îl întreba şi îl ardea privirea ei. Ochii îi erau nu feriţi, ci dimpotrivă, curajoşi şi exploratori. În nebunia care i se întâmpla, Mihai a realizat că în faţa lui nu era o puştoaică, ci o femeie în toată firea, mai în vârstă decât el. După secunde bune de fixare reciprocă, cele două priviri s-au spiralat, s-au cuplat, s-au despărţit. El a reuşit totuşi, puţin mai apoi, să observe că fiinţa care l-a electrocutat într-o clipă s-a suit în acelaşi tren, al taberei lui, într-un vagon din faţă. Trenul a plecat, la început a nimerit lângă Zoe, şefa de la organizaţia sectorului 5, pe care o

ştia de anul trecut. Zoe, deşi era mare şefă, era foarte cumsecade, după ce îl cunoscuse, îl lăsase să-i vorbească la per tu. Mai încolo, în următoarele compartimente, unul, Radu, care cânta folk la chitară, dar nu vorbea mai deloc, şi două gemene, foarte vesele, de la Arte Plastice. Până la urmă, Mihai s-a aşezat unde îi păstraseră loc prietenii săi cei mai buni – Stancu, Buiacu, Cristofor şi Stoian, toţi veniţi cu însoţitoarele lor de moment, cică artiste şi ele.

„Tot de voi dau, bă."

„Ie-te la el", zise Stancu. „Vai de tine, bă Albulescule, că oricum nu te primeşte nimeni în compartiment."

„Ooooo, să trăiască meşterul Albulescu, hai să ne pupăm ca doi bătrâni pitoni", se exprimă, mult mai curtenitor, Buiacu. Stoian, la rândul lui, se pupa şi el, prelung şi aproape indiferent, cu gagică-sa. Stoian era unul înalt de tot şi gagică-sa una foarte mică. Ceilalţi râdeau de ei şi îşi imaginau diferite prostii. Stoian purta o şapcă grena cu un cozoroc lung, pe sub care se năzdrăvănea cu Irina lui, cea foarte scundă. Mihai nu se abţinu şi îi dădu un bobârnac peste cozoroc.

„Cu mare drag salutăm pe Stoian şi pe scumpa lui Irinuca!…"

„'Te-ncolo de tontolete, Albulescu", a îngânat, renunţând, surprins, la săruturile nesfârşite. „Hai bă-ncoa', nu te necăji", se ridică şi îl îmbrăţişă pe Mihai. Cristofor, prietenul cel mai bun al lui Mihai, îl cuprinse direct de după umeri – „Ce face dom' doctor?".

„Ce faci, Albulescu, unde e Ioana? Că doar n-ai venit singur aşa, numa' să ne oftici pă noi?", lovi din nou Stancu. „Dacă venea şi ea, te mai ţinea de vorbă, nu ne mai băteai la cap."

„Nătântocule, sunt singur, na, i-am zis să stea acasă, că am chef să sărbătoresc intratul la facultate. Când o intra şi ea, să sărbătorească şi ea."

„E, nu zice – ia uite bă, s-au încordat muşchii pe Albulescu. Doar tu eşti singur dintre noi. Şi aşa o să rămâi! Tantarantaram – tantam!“, urlă Stancu.

„Albulescu, ai văzut, e şi Zoe cu noi.“

„Am văzut, maestre Buiacu, suntem acoperiţi, avem pile la toţi şefii problemei. Organizaţia să trăiască. Nu, acuma pe bune, e o tipă super-de-treabă. Tu, Dane, ştii, cu prostiile pe care le facem noi, e mai bine s-o avem prin jur.“

„Nu noi, dragule, tu cu Stancu. Parcă anul trecut v-aţi lăudat că aţi smuls steagul de pe clădirea primăriei din Bistriţa şi aţi vrut să plecaţi cu un tractor de pe marginea drumului.“

„Aoleu, Albulescu, i-ai povestit şi lu’ alde Buiacu… Cât de tâmpiţi am fost! Noroc că n-a pornit tractorul, frăţioare.“

„Cu ce să pornească, bă Stancule? Nici n-ai găsit firele care ziceai că trebuie legate. Ai confundat tractorul patriei cu Fordul din filmele cu Mannix, la care te uiţi cu mă-ta mare, aia cu cecuri la bancă. Sau cece, mă rog, cum zici tu. Mi-aduc aminte cum stăteai cu volanul în mână şi împingeai din fund înainte, să-i dai vânt.“

„Bă, Albulescule, bine că n-a pornit, că treceam cu tractorul peste tine, care te uitai la roţi şi la furtunuri pe dedesubt, ca un bou ce eşti!“

„Mai terminaţi, bă, vă rog eu, nici n-a pornit trenul şi m-am şi plictisit de voi“, se băgă şi Stoian, pe bună dreptate. Şi trenul tocmai se mişcă din loc, bucurându-i pe toţi din compartiment că au pornit încă o dată aventura lor împreună.

Mihai a ieşit pe culoar şi a scos capul pe geam. Îi plăcea să se uite cum ia trenul viteză şi cum scapă, uşor-uşor, de clădirile gri-murdar ale Bucureştiului, apoi scotea mâna pe geam şi o făcea să planeze în calea curentului de aer. Cerul, deşi fără nori, era neclar, cu un fel de pâclă leşioasă în miezul zilei, iar noaptea cu foarte puţine stele, a căror lumină era cernută parcă printr-o pânză pe care se depusese gâfâiala celor două milioane de

locuitori ai oraşului. Betoanele frigeau vara şi apăsau tâmplele fragile ale trecătorilor şi până şi copacii, puţini la număr, se plecau moi, lipsiţi de umbră şi de adiere. Dintre păsări, nu mai supravieţuiseră decât vrăbiile şi guguştiucii, şi aceştia suferind o involuţie – mişcările gâtului lor deveniseră mai puţin ample, coloritul se redusese la o varietate de griuri, zborul era mai jos şi în zigzag, se speriau înainte de a gusta din firimiturile aruncate pe trotuare. Probabil că pentru păsări şi oamenii oraşului arătau la fel în vremea aceea.

A stat la geam până când au lăsat Buftea în urmă, cu garduri stricate, iarbă uscată şi case dărăpănate. În fine, câmpul s-a întins la un moment dat simplu, nesfârşit, dând iluzia unei nemişcări perfecte, prin care numai acel animal lung de metal fugea zgomotos, cu o viteză egală, către un vis sau către un chin.

Stancu era cel mai bun povestitor din grup. Asta şi pentru că avea obiceiul să înflorească istorisirile. De fapt, de fiecare dată când depăna o întâmplare, o garnisea şi mai bine cu exagerări de tot felul. De aceea, cele mai apreciate poveşti ajungeau cele care fuseseră spuse de cele mai multe ori. Mihai, în schimb, nu avea nevoie de tehnica asta, lui, prin tradiţie, i se întâmplau lucruri incredibile, atât de spectaculoase uneori, încât, vorbind cu prietenii, evita anumite detalii care l-ar fi făcut să pară mincinos. În compartiment, băieţii se încălziseră deja, Stoian avea întotdeauna în bagaj ceva combustibil – de data asta un vin de ţară, la sticlă de un litru. Mai lua o gură, dădea sticla mai departe, o pupa iarăşi pe sub cozoroc pe Irinuca. Buiacu se înroşise puţin şi mai striga, din când în când, vorbe culese din folclorul de cartier: „Vino sâmbătă la bal/ Să te pipăi personal“. „Să te simţi excepţional“, adăugă Mihai, reintrând în compartiment.

„Băi, să vă mai zic una păţită cu Albulescu astă primăvară“, începu Stancu. Mihai bănuia care e

istoria: „Da, bă, tare faza“.

„Albulescu, povestesc eu sau povesteşti tu? Hai, taci, că te bagi în faţă tot timpul. Las’ că zic eu şi, dacă ai ceva de completat, completezi. Băi, nenicuţă, nu poţi să crezi. Era de 1 Martie sau aşa ceva, în Bucureşti se dezmorţise vremea, era soare şi călduţ, vreo şapteşpe-optăşpe grade. Albulescu, papagal, umbla cu mărţişoare, să dea în stânga şi-n dreapta.“

„Stancule, eşti tâmpit – iar începi cu de-astea…“, zise Mihai.

„Hai, bă, nu te oftica, aşa eşti tu, dai ca fraierul mărţişoare la toate gagicile. Dacă ai fi prins măcar una la o sută de mărţişoare distribuite, aş fi înţeles.“

„N-aş băga mâna în foc, din câte îl ştiu eu pe Mihăiţă“, îi luă partea Cristofor. Miruna, prietena lui Stancu, pe care îl ţinea, în ciuda căldurii, pe după umeri cu ambele braţe, spuse supusă: „Hai, Ionuţ, zi, că ştiu că iar vrei să mă faci de râs…“.

„Hai, bă, Miruna, nu te oftica, poţi să zici şi tu de mine“, dădu replica şi o pupă scurt, pe vârful buzelor, zgomotos. „Nu pot să zic, că pe mine nu mă ascultă nimeni când povestesc, eu scriu versuri.“ „Hai, taci. Zău?“, fu Stancu răutăcios încă o dată, chiar şi cu Miruna. „Păi, cum ziceam, în Capitală soare, frumos, zâmbete şi mărţişoare. Trebuia să plec cu Albulescu şi cu Miruna la Timişoara, la cenaclu, să ne dăm în stambă pe acolo. Mama lu’ Albulescu cică are pile la ăia cu meteo. Îi zic – bă, Mihai, ia întreab-o tu pe doamna Albulescu cum e vremea zilele următoare la Timişoara. Se interesează ăsta“ – şi arătă cu degetul către Mihai, parcă punctând la scrimă – „şi dă prognoza, bă, frati-miu: vreme frumoasă, douăzeci de grade. Să faci plajă, nu alta. Atunci mă duce capul şi îi zic: bă, Albulescule, hai să facem mişto de Miruna, ştii că asta crede. Vezi să nu mă dai de gol, cum mai faci tu. Îi zicem că s-a anunţat ninsoare şi îngheţ mare, ca de Bobotează, minus

zece grade. Ai priceput? Zis şi făcut, Albulescu, bineînţeles, când aude, râde ca pisica sălbatică, dar promite să tacă mâlc. Bă, nenicuţă, plecam cu un tren seara şi ajungeam dimineaţa. Mă-ntâlnesc în gară întâi cu Albulescu – ăsta-l ştiţi, vorba lui Nea Iancu, are toate defectele din lume, dar are şi el o calitate: e punctual, dom'le! Citesc io tabela cu Albulescu, ne orientăm la peron şi numa' ce-o vedem pe Miruna că apare. Pe-asta!" şi arată cu degeţelul lui împungător la fata de altfel cuminte şi chiar frumoasă de lângă el. „Vine asta încotoşmănată, bă, frati-miu, cu o căciulă din aia de lână groasă, făcută pe andrele de mă-sa, cu pantaloni şi geacă de schi, cu fular înfăşurat în jurul gâtului şi cu bocanci din ăia bej, cu talpa groasă. Transpirată moartă, afară cald-cald. Ăsta, Albulescu, la pantofi şmecheroşi de vară, cu pantaloni şi cămaşă de in, cu un parpalac pe deasupra, descheiat. Eu nici chiar subţire îmbrăcat, dar, oricum, nici ca disperata. Când o vedem, normal că ne buşeşte pe amândoi râsul. Asta a mea întreabă că noi de ce nu ne-am îmbrăcat gros. Eu zic repede, ca să nu-l las pe Albulescu să facă vreo gafă de-a lui, că avem multe haine groase în bagaje. În fine, ne suim în tren, o luăm noi cu un vinişor, cu o tacla, până la urmă am adormit pe la Craiova, Miruna cu capul pe umărul meu, Albulescu lipit cu obrăjorul de geam. Bă, frati-miu, ne-am trezit tocmai la şapte dimineaţa, când intra trenul în gară la Timişoara. Când se uită Albulescu pe geam, să i se facă rău: afară, zăpadă de un metru şi viscol de schieunau câinii. Pe mine m-a luat râsul de nu mă mai puteam opri, Albulescu aproape plângea. Cea mai tare – asta a mea, că nu înţelege, că doar i-am zis că e frig şi zăpadă. Albulescu face pe fantele, vrea să arate gagicilor cât de tare e, de-aia merge aşa dezbrăcat pe ninsoare, explic eu, doct. Ăsta nu zicea nimic, dar să-l fi văzut cum îi intrase zăpada în pantofiori şi cum îi smulgea viscolul parpalacul de pe el! I-

am împrumutat până la urmă o flanea de la mine, să nu decedeze de ftizie marele poet.“

„Ai terminat, bă, deşteptule?“, întrebă Mihai în chicotele tuturor. „N-ai mai zis că-n aceeaşi seară v-aţi chinuit două ore să desfaceţi o sticlă de vin spumos, tu şi cu Miruna, de v-aţi rupt degetuţele, până a venit Albulescu să vă rezolve, ha? Pe-astea nu le zici, Stancule, să nu-ţi ştirbeşti imaginea. Sau cum ai alunecat a doua zi şi ai căzut drept în noadă, de ţi-au crăpat ochelarii pe nas, nici asta nu-i de povestit, nu?“

Aşa erau cei doi, spre bucuria găştii. Nimicuri de adolescenţă, în petrecerea anilor de neîntors. Bucăţi de viaţă aruncate cu generozitate vrăbiuţelor, căţeluşilor, maimuţicilor din vis. De fapt, numai Mihai îi putea ţine piept lui Stancu, iar când se aliau, câştigau împotriva tuturor. Stancu fusese şef de cenaclu un an şi, după el, Mihai, anul trecut. Când proaspetele, romanticele, credulele debutante vedeau că apar amândoi, nu mai voiau să citească nimic. Pentru că ei îşi făceau un gest discret din încheietura mâinii deasupra feţei, ceea ce însemna „gata, le radem“. Şi plecau bietele lebede cu gâturile lungi plecate, fără niciun chef să mai mâzgălească hârtii cu desperările lor pure, de liceu, în care vorbele erau dramatice, cu dragoste, viaţă şi moarte, dar fără niciun dram de chichirez poetic.

Mihai a lăsat special impresia că duelul cu Stancu s-a terminat puţin în defavoarea sa. Avea acum motiv să iasă din compartiment, să fumeze o ţigară de ochii lumii. De fapt, nu putea să uite privirea aceea de pe peron, răspunsul pe care pentru prima oară îl primise pe măsura îndrăznelii lui. Trăgând câteva fumuri şi amuzându-se cum rotocoalele sunt deformate şi furate prin geamul deschis, încerca să-şi amintească figura ei, trupul, îmbrăcămintea. Nu reuşea să revadă decât ochii negri strălucind, fixându-l secunde bune. A evadat neobservat din grupul prietenilor zgomotoşi şi a

luat-o către locomotivă, trecând din vagon în vagon, deschizând uşile grele, mişcându-se în sus şi în jos, de la capete. Se simţea ca Sherlock Holmes – imediat îi veni în cap şi numele *Sir Arthur Conan Doyle*, reflex de puşti în formare, ca o încordare de muşchi. Situaţia era destul de delicată, întrucât trebuia să tragă cu ochiul în fiecare compartiment, unde erau multe persoane, unele în picioare, cu spatele sau pe jumătate întoarse. Astfel, de fiecare dată aştepta puţin, se făcea că îşi leagă şireturile sau că se caută prin buzunare şi explora atent din nou, până se asigura că *ea* nu este acolo. După vreo două vagoane, tehnica asta i s-a părut stupid de obositoare, dându-şi seama totodată că nu e nimic în neregulă să cauţi o persoană într-un tren. A început să se uite făţiş la călători, până când se convingea că nu scapă nicio faţă. Unii făceau diferite gesturi cu mâinile ridicate cu palmele în sus, adică „da, ce vrei?“. El răspundea tot cu mâinile ridicate, dar cu palmele în jos, adică „e OK, nu vreau nimic“. Aşa cum înainta, din ce în ce mai nedumerit şi mai disperat, pentru că nu mai puteau fi prea multe vagoane până la locomotivă, se trezi chiar în faţa ei, pe culoar. Era rezemată de peretele exterior, curentul de aer îi mişca şuviţele părului negru tuns scurt, îl privea la fel ca atunci, pe peron. Dându-şi seama că probabil îl observase de mult şi realizase că o caută disperat, a paralizat dintr-odată. Mihai nu se pomenise până acum niciodată surprins, fără reacţie. Credea pur şi simplu că nu i se poate întâmpla aşa ceva. De această dată, a rămas totuşi fără nicio vorbă şi mai rău era că nici nu îşi făcuse un plan cum s-o abordeze. Acum realiza dezastrul. A găsit de cuviinţă să se oprească în faţa ei, să se sprijine şi el de perete, pentru a face loc altor eventuali pasageri, şi să i se uite în ochi, Stancu ar fi adăugat, dacă ar fi ştiut, „ca un papă-lapte notoriu“.

„Eu sunt Iustina“, l-a salvat ea după câteva ticăieli ale ceasului, mai lungi decât un maraton.

„Mihai, sărut-mâna“, a răspuns el, revenindu-şi puţin. Dar era clar acum, aşa ceva nu mai văzuse. Nu numai că persista privirea aceea, dar ea avea simultan şi o umbră de zâmbet, în colţul drept al buzelor, care ilustra conştientizarea forţei de a-l seduce. Se simţea atras şi strivit în acelaşi timp. Urmă iarăşi o mică tăcere, ca un val înalt care te dărâmă din picioare şi sub care nu respiri, o vreme.

„Încotro?“, întrebă, scurt şi legănat, Iustina.

„Merg într-o tabără. Ştii, am intrat deja la facultate, la Medicină, dar mă rog, merg cu gaşca, aşa, pentru ultima oară“, s-a lăudat imediat Mihai, pentru a nu părea prea puşti în faţa ei.

„La Sibiu?“

„Da, la Sibiu. De unde ştii? E o tabără de creaţie. Eu scriu versuri, am şi publicat în mai multe reviste literare.“ Mihai era zăpăcit complet. Voia să atragă atenţia, să pară imediat cineva. Chiar că se îndrăgostise la prima vedere, mintea lui se învârtea în gol, nu putea construi nimic, când rostea cuvintele avea impresia că înghite aer. Citise undeva ceva de genul că, indiferent cât de inteligent eşti, când te îndrăgosteşti, te comporţi ca un idiot. Îşi repeta acum asta la nesfârşit, ceea ce îl bloca mai rău. Chiar se comporta ca un idiot.

„De unde ştiu? Pentru că şi eu tot acolo merg. Sunt de la organizaţia sectorului 2. De fapt, mă rog, sunt profesoară de geografie, detaşată pe moment.“

„Mă scuzaţi, nu aveam de unde să ştiu.“ Mihai era acum de-a dreptul lovit în cap, se apucase să îi facă ocheade unei profesoare din tabără. Se simţi descoperit, corpul îi fu scufundat instantaneu într-un acvariu rece cu alge care alunecau cu o mângâiere scârboasă pe piele, ochii i-au fugit către câmpul întins, departe.

„Nu-i nimic, stai liniştit“, râse ea cu o combinaţie de superioritate şi înţelegere, ca într-un

mic triumf. Însă îi căuta ochii în continuare, cu aceeaşi curiozitate provocatoare de mai adineauri. Lui Mihai îi trecu, scurt, prin cap: *şi dacă totuşi*… Însă simţi imediat nevoia să dispară, să îşi lingă rănile, să scape de ipostaza de imbecil în care se pomenise pe neaşteptate.

„Bine, păi, ne vedem atunci. Foarte încântat de cunoştinţă, doamna profesoară."

„Ne vedem, Mihai", spuse ea mai familiar decât s-ar fi putut prevedea. Dar el nu mai avea încredere în simţurile lui. Dădu din mână simbolic şi plecă, parcă scăpat dintr-un cleşte, către coada trenului. Agăţă o bere rece din vagonul-restaurant, trecu rapid de-a lungul culoarelor, până când auzi vocea liniştitoare a lui Buiacu: „Am avut o soră, Tanţa,/ Şi-am trimis-o la Constanţa…". Agăţându-se cu mâna de uşa compartimentului şi balansându-se, se prăbuşi pe locul dintre Buiacu şi Cristofor şi strigă şi el, cât putu: „Şi s-a-ntors cu ceas la mână/ Şi cu burta pân' la gură, Tanţooo".

Mihai era obişnuit cu acest tip de cămine, erau la fel, prin toată ţara. Că erau pentru elevi, studenţi, nefamilişti, aveau toate un spirit comun, un fel de patină dezolantă a depersonalizării umane. De data asta erau mai multe clădiri, dintre care unele paralele, unde stăteau elevii, şi două mai cochete, în faţa curţii, unde se cazaseră profesorii. În plus, se vedea de peste tot şi o construcţie centrală, care rupea, într-un alt fel de dizgraţios, monotonia arhitecturii complexului. Acolo înţelesese că vor fi cursurile, lecturile şi seara – foarte important – discoteca. În căminul în care nimerise erau dormitoare de câte zece paturi. Împreună cu ai lui plus unii de la Cluj şi de la Timişoara, pe care nu-i ştia, prinsese unul care părea mai puţin împuţit şi a cărui uşă se putea închide. Fetele fuseseră distribuite în pavilioane separate, deşi asta evident că avea să devină la un moment dat de nerespectat. Puteau primi însă

pedepse serioase pentru încălcarea regulamentului taberei, toţi erau membri ai organizaţiei, tabăra era a organizaţiei, nimic mai firesc. Structuri care premiază şi pedepsesc, care ridică şi distrug după regulile lor bine prevăzute în cărticele obligatorii pentru toată lumea. De altfel, de îndată ce au ajuns, deşi era seară, un profesor de sport, unul pe care, pentru a-i ironiza severitatea, aveau să-l poreclească Severică, i-a adunat şi le-a citit regulamentul taberei, din zece puncte. Stancu nu s-a abţinut şi, din rândurile din spate, pe unde avea obiceiul să se plaseze strategic, a cugetat destul de tare încât să fie auzit: „Cine eşti tu, bă, Moise? Urâtule! Infamule! Pederastule!“, chestiune care a stârnit imediat zarvă, li s-a spus că pentru indisciplină sunt trimişi acasă şi primesc şi mustrare. Ăsta, Severică, era unul pe la treizeci şi cinci de ani, blond, cu ochi albaştri, bine făcut, părea chiar că trage de fiare. „Bă, Stancule, taci, că ăsta ne şi plesneşte la o adică“, zisese Mihai. „Hi, hi, iar a făcut Albulescu pe el de frică. Aşa crezi tu c-o să agăţi gagici? Găseşte unele care practică atletismul, să ţină pasul cu tine când o iei la sănătoasa.“ Stoian, înalt cât un stâlp de telegraf rămas în picioare după un bombardament, îi trase lui Stancu una peste ceafă, din spate, nemaiavând de data asta nicio altă soluţie. După sfârşitul acestui spectacol de ameninţare şi control, denumit ad-hoc raportul taberei de creaţie, rândurile s-au rupt şi Mihai hotărî să mai rămână puţin, sperând că poate o s-o zărească pe Iustina. Dintre lămpile care ar fi trebuit să lumineze curtea, nu funcţionau nici jumătate. Lumina gălbuie avea un halou verzui care deforma feţele, le alungea, le amesteca. Lui Mihai îi era greu să distingă, erau multe grupuri de oameni care stăteau în picioare, fumau, vorbeau. Câte un chicot de râs izbucnea din apropiere uneori, speriindu-l. Nu o găsi în seara aceea, prima seară de când o cunoscuse. Se plimbă singur printre tufişuri netunse şi prăfuite, pe alei

unsuroase, cu bucăţi de caldarâm sărite. Îşi refăcuse într-un fel elanul uriaş, încercase să-şi pună gândurile într-o ordine exersată în atâtea dăţi. Nu renunţa să se agaţe de privirea aceea de lavă a Iustinei, pe care nu o mai întâlnise la nimeni. Şi-o trecea imaginar prin tot corpul, de la obraji, braţe, piept, până la călcâie şi înapoi, lăsându-se mistuit. Până la urmă nimic nu i se mai păru *imposibil*.

În fiecare an, programul taberei era acelaşi: cursurile erau ţinute de către scriitorii tineri cu faimă pentru cei care aveau de-a face, cât de cât, cu literatura. Aceştia erau foarte populari şi pentru că beneficiau de înjurăturile permanente ale unor publicaţii ale regimului. Aparenta inadvertenţă că aceştia erau an de an invitaţi în tabere ale organizaţiei îşi găsea explicaţia în personalitatea controversată a tartorului acestor tabere, un individ a cărui funcţie era atât de înaltă, încât rămânea necunoscută pentru Mihai şi prietenii lui. Relu Vulpescu era înalt, bine făcut, deşi cu un suav început de burtă, cu o mustaţă neagră-tuci consistentă, dar puţin alungită pe la colţuri, cu ochelari ale căror dioptrii îi dilatau puţin anormal pupilele şi albul ochilor. Mergea de parcă îşi târa în scârbă picioarele. Era strict în conversaţia cu elevii, dar dincolo de o răceală studiată se putea deduce un dram de simpatie. El era singurul care avea curaj, după o sută de vodcă, să strige în faţa a vreo două sute de oameni, câţi strângea tabăra: „Atenţie, vin ruşiiiiiiii!“. Nimeni nu comenta, nu aplauda, se lăsa o tăcere ca pentru căderea unui bănuţ în fântână.

Cursurile se ţineau dimineaţa, în timp ce după-amiaza erau programate lecturi, expoziţii şi mici concerte. Până la urmă, fiecare participant „se producea“ în faţa celorlalţi. În a noua zi de tabără, cu o zi înainte de plecarea acasă, un juriu consacrat fiecărei secţiuni îi premia pe cei consideraţi cei mai talentaţi. Mihai primise la ultimele două ediţii

premiul al doilea la poezie, pe locul întâi ieşind în ambele cazuri câte o tipă cu nuri. El se simţea veşnic nedreptăţit, credea cu tărie în poemele sale. Poate că, de fapt, se înşela. Dacă stăm bine să ne gândim, este posibil ca acele domniţe de şaptesprezece ani să fi fost şi ele talentate. Chiar şi efemer. Oricum nu avea să mai audă nimeni de ele, niciodată. Avea şi Mihai însă, ca în fiecare caz, o importantă consolare. Stancu lua mereu premiul al treilea, ceea ce îi conferea întotdeauna lui Mihai o posibilitate de rezolvare favorabilă a discuţiilor purtate pentru urechile spectatorilor lor. Pentru că, să ne înţelegem, când cei doi vorbeau între patru ochi, erau cei mai buni amici. Cu legăminte respectate, cu mici datorii plătite la timp, cu versuri şi povestiri dăruite unul altuia şi alte favoruri de liceeni. Compuneau împreună chiar şi mici spectacole, pe care le înregistrau pe casete şi le dădeau cadou tipelor din grup la onomastici sau zile de naştere. În acele timpuri era o chestie să ai o casetă din aceea Sony sau Maxell semnată cu o cariocă *Stancu – Albulescu*.

Marţi dimineaţa, după ce în seara venirii somnul le fusese amânat de o discuţie înfierbântată despreexamenul de admitere la Facultatea de Filologie, Mihai, Stancu, Cristofor şi Buiacu, precum şi ceilalţi beneficiari ai dormitorului-vagon, fură deşteptaţi brusc, într-un mod pe care nu l-ar fi anticipat, în ciuda vastei lor experienţe. Severică, cu ochii bulbucaţi, la bustul gol, în pantaloni de trening şi şlapi, dădu năvală în camera cu miros de igrasie, prin ale cărei ferestre larg deschise de abia începuse să pătrundă aerul călduţ al zorilor, strigând ca din gură de şarpe: „Deş-tep-ta-rea, deş-tep-ta-rea, deş-tep-ta-reaaaaaaaaaaa!“. Îşi acompania delirul matinal cu lovituri de palme şi genunchi în biata uşă a încăperii, care la venirea trupei era una dintre puţinele ce se mai închideau. „Deş-tep-tarea, deş-tep-ta-rea/ Capul sus, în-vi-o-ra-rea!“ Tărăboi, nu

glumă. Destul pentru ca Stancu, un mare somnoros de felul lui, din ultimul pat din fund de pe dreapta, să zică, orbecăind prin pernă: „Bă, da' mai plimbă-te de-aici de claxon spart cu poezia ta cu tot de mazeta taberei care faci în zori pe dacu' – mai bine miroase-mi macu' şi pupă-mă pe şperaclu când citesc pe la cenaclu". Severică tăcu brusc, probabil pentru prima dată în viaţa sa de anunţător de înviorare. Stancu nu se lăsă şi continuă, pe jumătate ridicat din pat, trecând de data asta la rime încrucişate: „Eşti zevzec ca nimeni altu'/ Prinde-m-ai de pudibond/ Întâlni-te-ai cu asfaltu'/ Scârnăvie cu păr blond". Buiacu, zăpăcit, continuă ca prin vis: „Blondul e un vagabond". Toţi erau buni la improvizaţie – mâncau replici, răutăţi şi rime pe pâine. Mihai şi Cristofor se treziseră primii şi asistaseră la întunecarea la faţă şi la stare a lui Severică, făcând schimb de priviri. Era de rău. Acesta, după un prim moment de blocaj, se repezi în capătul dormitorului, îl luă pe Stancu de gât şi începu să-i care palme unde nimerea. „Na, nenorocitule, să nu mai vorbeşti niciodată în prezenţa mea porcăriile tale de idiot jegos." Ceilalţi erau împietriţi. Numai Stoian, care nu ştia multe, se ridică repede din pat. Era cu un cap mai înalt decât Severică. Îl prinse de umeri şi îl trase de lângă Stancu, strigând la el: „Staţi numai puţin, dom' profesor, staţi dom'le puţin, n-a vrut, dom'le, aşa vorbeşte el prin somn…". În fine, Severică se potoli, uşor-uşor. Mai dădu un şut într-un pat mai în faţă, se întoarse pe călcâie şi dispăru. Dar nici Stancu nu mai scoase vreun cuvinţel, fie vorba între noi, destul de multă vreme. Cu excepţia versificatorului maltratat, toţi ceilalţi coborâră, târâş-grăpiş, mai de la-nceput sau mai pe final, la înviorare. Severică, evident, conducea, cu mişcări de pendul rablagit, activitatea fizică a tuturor elevilor, aranjaţi pe şiruri, care îl imitau cu destul entuziasm, probabil de frică. Din elicopter, acest ansamblu ar fi putut părea o maşinărie a

organizaţiei ticăind fără sens, printre tufişuri şi pavilioane luminate de soarele răsărit de-acum de-a binelea şi desenând dungi în spatele fiecărei mici piese umane.

Până la urmă, lui Mihai înviorarea nu i se păru un lucru malefic. Asta pentru că avea pentru prima dată în acest an ocazia să exploreze colecţia impresionantă de căprioare zvelte, echipate numai în şort şi tricou, într-o mişcare din care putea spera să deducă experienţa de viaţă şi disponibilitatea fiecăreia. Doar de aceea o lăsase pe Ioana acasă, pentru a putea privi liber acest spectacol. Şi poate chiar pentru mai mult. „Un, doi, trei, patru, un, doi, trei, patru…“, striga răguşit Severică. Gleznele, genunchii, bazinele, sânii, părul aveau şi ele numărătoarea lor intimă, pendulul lor fin şi seducător, un salt şi o gravitaţie pe care numai carnea le putea traduce într-un limbaj vizual ademenitor.

Prima zi de cursuri nu a fost percepută ca spectaculoasă. Ceva despre postmodernism, cu exemple din America, gen Frank O'Hara şi John Ashbery, şcoala din New York, şcoala Beat, chestii de genul ăsta. Circula prin sală şi o carte în engleză, trasă la xerox – *Postmodern American Poetry*, din care Mihai înţelegea mai bine decât Stancu. Subiectul era atrăgător, dar probabil că profesorul nu prinsese o zi foarte bună. Oricum, şi Stancu, şi Mihai ştiau deja lecţia: era bine să pună întrebări, astfel se remarcau, nu se ştia de la început pe cine aveau să aibă în juriu la poezie. La prânz, merseră la cantina complexului. Ca în orice tabără, mâncarea nu era nici prea-prea, nici foarte-foarte. Din grup, pe Stancu îl preocupa cel mai mult subiectul. Şi, de data asta, făcu schimb de şniţele cu Miruna, pe motiv că al ei era mai mare şi mai auriu. La desert, mâncă două prăjituri, spunându-i Mirunei că nu i-ar sta bine grasă de la vârsta asta. După păţania de dimineaţă era oricum mai la locul lui, cu mai puţin chef de vorbă ca de

obicei. Încercă să explice că nu l-a durut, că Severică o fi părut el forţos, dar nu prea l-a nimerit, că el s-a ferit mai ceva ca Joe Frazier.

„Bă, da' tu cuvântul «mulţumesc» l-ai descoperit prin dicţionarele alea de te lauzi că le citeşti?“, îl taxă Stoian, care se plictisise de braşoave.

„Hai, bă, campionule, chiar mersi mult, ce naiba, ai fost singurul care te-ai băgat. Dacă era să mă bazez pe Albulescu, acum mi-aţi fi adus de papa la spital. Da, bă, tu nu te mai uita la mine aşa ca o cucuvea, stăteai şi te zgâiai cum îmi căra gorila scatoalce. E, tâmpit să fie ăla care-o mai sări pentru tine, Albulescule!“, se ambală, în stilul caracteristic, Stancu.

„După ce că ai scăpat doar cu bătaia, când acum puteai să fii deja acăsică, să te uiţi la filme cu bunică-ta, mai şi croncăni şi dai vina pe mine. Aşa eşti tu, Stancule, nu eşti de vină pentru nimic, niciodată. Tot ce ţi se întâmplă este o calamitate naturală, o nedreptate cumplită. Şi tu, ce băieţel bun şi cuminte eşti, ciucu-te-aş. Uite, cu buziţele alea subţiri şi cu năsucul coroiat, ce faţă de înger ai“, se scăpă până la urmă şi Mihai, care mai devreme chiar încercase o părere de rău că amicul lui o încasase.

„Ce, bă, te bucurai dacă plecam, că poate prindeai şi tu premiul trei la poezie, ha? Hai, zi pă bune, recunoaşte. Uită-te în ochişorii mei. Cu dulcegăriile pe care le-ai scris tu în ultimul timp, de când te-au tâmpit definitiv meditaţiile, iei pe mă-sa premiu anul ăsta. Albulescu ăsta învaţă osu', nenicuţă. Cum o fi, bă, să înveţi osu'? Îl şi văd pe-ăsta cum stă ca boul şi se minunează de oase. Drumul oaselor, Albulescu! Hi, hi! Cu Florin Piersic şi cu pălăria de seminţe. Ptiu! Ptiu! Cât de cretin trebuie să fii să te uiţi la oase zile întregi? E dus Albulescu, gata. De când se uită la oase, scrie de-alea cu te aştept pe bancă-n parc, iubito…“ Gata, îşi revenise Stancu, era ca nou.

„Bă, tu vrei să-l mai chemăm o tură pe Severică? Văd că iar ai început să confabulezi. Ca-n bancu-ăla cu ursu', cred că a-nceput să-ţi placă, nenea Ionuţ. Bă, băieţi, eu zic să-i dăm o bere, ceva, marelui blond şi să-l punem să-l execute o dată pe zi pe amicu', aşa, de control. Văd că după primirea pedepsei corporale devine acceptabil câteva ore."

„Să mă pupi", aruncă Stancu.

Muştele, de care junii bătăioşi se feriseră, înotând prin aer, cât timp devoraseră bucatele oferite de cantina cu miros de metal încins şi feţe de masă cadrilate, se înfruptau deja nestingherite din crema galbenă de prăjitură întinsă pe marginile ciobite ale farfurioarelor de desert, pe care scria cu albastru, în mod aberant, „Mamaia". Mihai îşi aminti un text aproximativ, din cele multe învăţate pentru a intra la Medicină: „Musca, insectă lacomă din fire, când dă de un aliment mai bun, îl regurgitează pe cel pe care l-a asimilat mai devreme, luând din nou masa". Ce texte trebuise să înveţe! Musca şi decadenţa romană. Apoi îşi imagină că s-ar uita cu un microscop la ce vomită muştele, în faţa lui, în micile farfurioare de desert. Mai departe se gândi că are şi Stancu partea lui de dreptate că învăţatul pentru Medicină tâmpeşte, parte care însă nu trebuia recunoscută niciodată, evident. Pe când bâzâitul înnobila unul din rarele momente de tăcere, Buiacu o măsura din spate pe una din fetele de la bucătărie, cu o fustă mai mult pătată decât scurtă şi cu nişte picioare subţirele care se terminau lamentabil într-o pereche de papuci de plastic de culoare roz. Fata se apleca, uneori mai mult, alteori mai puţin, deasupra unei mese pe care o ştergea cu nişte rotocoale ample, iar căpşorul lui Buiacu se deplasa şi el în sus şi în jos, pe o direcţie uşor şuie, ca un hopa-mitică. Paula, tipa care îl însoţea, fiindu-i în graţii de mai bine de o lună, îi surprinse privirea şi nu găsi alt mijloc mai eficient de a i-o întrerupe decât o

cumplită ciupitură aplicată pe lobul fraged al urechii stângi. Cu faţa înroşită dintr-odată de o durere care îl străfulgeră până în vintre, Buiacu izbucni, ca apăsat pe buton, direct într-un fel de urlet de emoţie folclorică: „Anăăăăăă, zorile se varsă,/ Lasă-măăăăăă şi nu mă lasă,/ Lasă-mă să merg acasă,/ Ană, zorile se varsăăăăăăă“.

Pe când primele dangăte asurzitoare părăseau pânza prăfuită a boxelor înalte de discotecă, îndreptându-se spre urechiuţele delicate ale junelor prinţese cu talent artistic şi poftă de zbânţuială şi culorile aprinse ale zilei de vară erau înlocuite cu gri-negrul aerului de seară, care servea drept hrană dorinţelor de tot felul, Mihai urcă treptele conurbaţiei care servea drept loc de întâlnire a tuturor. Avusese deja şansa să se încălzească la o şuetă şi o bere cu un scriitor consacrat, pe care îl cunoscuse în urmă cu doi ani, ce-l instruise despre motivele necunoscute şi nediscutate ale morţii lui Eminescu. Chiar la intrare, îi făcu mare bucurie că se pomeni în faţa a doi buni prieteni, poeţi şi ei, Robert şi Ioan. Robert, timişorean, coleg de generaţie, era cel mai cald om pe care îl cunoscuse în tabere, tot timpul generos, zâmbitor, cu o îmbrăţişare la îndemână. „Mihai, ce faci, dragule? Ce mă bucur să te văd! Am auzit că ai reuşit, mă, bravo-bravo. Eşti foarte tare. Unde-s ceilalţi, au venit şi ei încoa’?“ „Nenea Robi, dă să te pup. Ce faci, mă, banditule, tot în formă? Bravo şi ţie, e bine c-am scăpat amândoi. Acuma ochii deschişi, să vedem ce prindem serile-astea. Cine, Stancu şi compania? Trebuie să apară şi ei, stai liniştit. Hai noroc, Ioane. Tu parcă eşti din ce în ce mai blond, mă.“ „Îs blond şi talentat, Mihăiţă. Rup acuma, cu ce am scris. Sper să prind la Cluj, să mă pună aştia-n antologie în toamnă.“ „Auziţi, vă rog eu ceva. Când apare Stancu, întrebaţi-l ce naiba a păţit, de unde are vânătaia aia nasoală la ochiul stâng.“ „Da’ ce-are, chiar s-a lovit sau ce?“, zise

Robert. „Care-i ăsta, Stancu, Robi?“, fu nelămurit Ioan. „Nu, n-are nimic, dar întrebaţi-l, vă rog eu. Hai, că eu intru să vizitez exponatele. Ne vedem.“ Jocurile de lumini arătau intermitent feţele şi corpurile care de la bun început se puseseră într-o mişcare alertă. Mâinile smuceau prin aer, şoldurile se legănau, câte un ţipăt îşi croia drum sonor printr-un refren dat oricum la maximum. Pereţii sălii uriaşe, care dimineaţă îşi arătaseră zugrăveala pe alocuri căzută, pe alocuri scrisă şi desenată cu pixul, se vedeau acum ca nişte impresionante contraforturi medievale. Băutură nu se vindea oficial, dar erau sticle sau pahare care circulau, cu mai de toate: bere, palincă, vin spumos. I se oferi şi lui o cană, gustă, nimerise palincă. Era ca un mic tezaur, nu ştia dacă va mai face rost de altceva. Într-un colţ a dat de Cristofor şi de prietena lui, Gina. Gina desena foarte frumos, îi făcuse în vreo două rânduri ilustraţii la poemele publicate în revista liceului. Fizic, era o fiinţă plăpândă, dar de fapt avea o energie uriaşă. Cel mai adesea tăcea, însă înţelegea tot, ştia tot. Era o fată blândă, care îşi ducea viaţa cu împăcare şi bucurie. Mihai încercă să se apropie de Cristofor şi să vorbească. Başii boxelor erau însă atât de puternici, încât creau mici valuri în cana de palincă, din care Mihai îi dădu şi prietenului lui să guste. Şi reuşi să-i strige totuşi, perceptibil, la ureche: „M-am îndrăgostit!“. „Hai, nu zi! Ce surpriză. Nu m-aş fi aşteptat. Sărbătoreşti o sută sau care e evenimentul?“, îl luă la mişto şi amicul lui cel mai apropiat. „Hai, bă, nu fi, pe bune. Am să-ţi povestesc.“ Discuţia nu putea continua, era un zgomot infernal. Mihai îşi recuperă cana de palincă şi începu să înainteze pe marginea ringului de dans, privind către feluritele protagoniste. În cele din urmă, identifică o tipă cu care ieşise într-o seară şi anul trecut. Părea singură şi mult mai frumoasă decât în urmă cu un an. Tocmai când se hotărâse să aştepte primul *blues* pentru a-şi face

spectaculos reintrarea în viaţa menadei, fu atins uşor pe braţul stâng şi avu, în cât îi mai rămăsese dintr-o jumătate de secundă, o presimţire care imediat se adeveri. Era Iustina. Îi citi pe buze un fel de „bună, Mihai, ce faci?“. Dădu din cap şi, observând că ea are o sticlă de bere în mână, nu găsi nimic mai deştept de făcut decât să întindă către ea cana lui de palincă. După ce zâmbi, în acelaşi mod superior şi provocator, ea atinse uşor cana lui cu sticla de bere. Băură amândoi privindu-se şi, cu toate că ar fi putut părea că pusul sticlei de bere la gură este o manieră complet neelegantă pentru o femeie care până atunci îl sedusese, efectul fu chiar invers. Reuşise să bea cu un fel de graţie, neimaginată de Mihai înainte. El simţi dintr-odată pulsul păşindu-i prin cap ca prin zăpada scârţâind, cu o cadenţă din ce în ce mai alertă, mai apoi ca de marş forţat. Ea purta blugi şi un tricou alb absolut obişnuit. Avea şi un lănţişor de aur la gât. Atât distingea. Mihai îi strigă, apropiindu-se: „Haideţi să ieşim, aş vrea să mai stăm de vorbă“. Ea închise foarte scurt ambii ochi, în semn că este de acord, el o luă pe margine înainte, întorcând din timp în timp capul pentru a se asigura că ea îl urmează. Trecură prin uşile duble, larg deschise, ale clădirii de beton. Din fericire, nu întâlniră profesori, iar Robert şi Ioan probabil că plecaseră şi ei la vânătoare, cu siguranţă însă că la o vânătoare obişnuită. Pe măsură ce paşii li se îndreptau către aleile din spate, mai ascunse, ale complexului, vocea Madonnei, fredonând *Love don’t live here anymore*, se îndepărta şi lui Mihai îi veni în minte, pentru o secundă, tipa sexy cunoscută anul trecut, care sigur acum dansa cu altcineva. Nimic nu se compara însă cu tensiunea emoţiilor pe care i le generase apariţia Iustinei, nu se putea opri să încerce să meargă înainte, prin defileuri nebănuite. Înaintară unul lângă altul, tăcuţi, până când ea a făcut gestul de a se opri, iar el i-a urmat ca într-o

oglindă. Aveau impresia că lumina felinarelor, filtrată de crengi şi tufişuri, mai mult îi camufla decât îi expunea. „Mihai, ia zi, ce e cu tine?“ „Nu ştiu, vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Sper că nu vă deranjează.“ „Hai, lasă, spune-mi Iustina când suntem doar noi doi.“ Acest început de complicitate îl tulbură, dacă se putea, şi mai mult. El începu să povestească despre celelalte astfel de tabere în care fusese, să îşi pomenească prietenii valoroşi, să se laude cu intratul la Medicină. Avea să descopere de-a lungul discuţiei că ea lucra de doi ani ca şefă la organizaţia sectorului 2, fusese detaşată dintr-un post de profesoară de la o şcoală pentru handicapaţi. El era galant şi insinuant, ea primea aceste gesturi fără niciun fel de surpriză, răspunzând chiar cu privirea şi zâmbetul acela dintr-un colţ al gurii. La un moment dat s-au aşezat chiar pe o bancă, la o distanţă cât o lungime de braţ unul de altul, fără să se atingă nici măcar din întâmplare. O chema Iustina Ion. Deci el trebuia să ştie că dacă se vorbea de tovarăşa profesoară Ion era vorba despre ea. A întrebat-o, crezând că punctează ca un real maestru: „Ştii ce înseamnă numele tău, *Iustina*?“. „Eu bineînţeles că ştiu, dar tu ştii?“ „Da, este cea care are întotdeauna dreptate.“ „Păi, vezi, măi, Mihai, ce îţi spuneam mai devreme? Hai să mergem, cred că am lipsit destul. Ce vor zice ceilalţi dacă ne văd împreună?“ „Un elev vorbind cu o profesoară“, îngăimă el, nu pentru că acesta era un răspuns bun, ci pentru că oricare altul ar fi fost lamentabil şi potenţial chiar periculos.

De îndată ce s-a despărţit de Iustina, Mihai a luat-o la fugă către dormitor, unde, intrând gâfâind, îl surprinse pe Stancu drăgălind-o în pat pe Miruna. „Cine putea să dea buzna aşa decât Albulescu?“ Mihai lăsă lumina stinsă, îşi desfăcu în grabă geamantanul şi găsi un fel de blocnotes A4. Continuă scotoceala prin lucruri, apoi şi prin buzunare. „Ionuţ, dă şi tu un pix.“ Nimic, doar un

fin lipit şi dezlipit de buze. „Miruna, te rog eu, lasă-l pe-ăsta să-mi dea un pix.“ „Hai, Ionuţ, dă-i, că nu scăpăm de el.“ „Grijania ta de obsedat, Albulescu, cu goglezele dă vrei tu să le scrii acuma, în toiul nopţii, când se mai pupă şi oamenii, că, de, când ai vrea să se pupe, ziua în amiaza mare, ca exhibiţioniştii? Iote spanac, acu’ stau să mă caut de pix pentru zevzec.“ Se pipăi întâi la buzunarul de la piept, apoi pe la buzunarele de la blugi. „Tre’ să mă ridic de lângă mândră-mea pentru caracuda de Albulescu. După ce ai lăsat gorila oribilă să mă bată, acu’ vrei pix. Să vezi ce pix îţi dau io ţie.“ În final găsi ce tot căuta pe noptiera din stânga, a cărei uşă stricată atârnase de la venire şi acum găsi un motiv bun să cadă cu un zgomot ca de copac tăiat. „Ia, mă, pix, să ţi-l bagi în fund, că ai stricat şi mobila după ce ne-ai stricat nouă socoteala.“ Fără să mai răspundă, Mihai alergă cu blocnotesul şi cu pixul în mână, oprindu-se pe o bancă în faţa pavilionului, unde era puţină lumină. De sus, se vedea cu genunchii strânşi pe care aşezase blocnotesul şi cu capul puţin aplecat, în încercarea de a înţelege propriul scris. Din depărtare nu se distingea nicio melodie, dar se auzeau încet, aproape ghiciţi, başii, ticăind în ritmul pulsului lui Mihai.

În ultimul moment, alergând pe aleea principală care ducea către partea din faţă, reuşi s-o prindă din urmă, din fericire singură. Îi lăsă hârtia, o privi şi, fără să-i spună vreun cuvânt, se întoarse şi plecă, tot alergând. Ea avea să se oprească sprijinind cu umărul un zid lângă intrarea în clădirea de protocol, citind:

sarabandă

umbră de aer rotundă, respirată de umbra gurii mele
cuvinte, voi mă înţelegeţi mereu
lângă mine prietenii beau, râd, se aruncă în vânt

ploile se aud cântând Bach
îngânate, mereu ameţitoare
şi dinţii străzii mă muşcă –
alunec pe sunete, mă înec în mişcări
şi pierd depărtările toate.

de când ai avut graţia să apari, ca dintr-un dans
ca într-o întâmplare
de-aici înainte sunt culoarea de pe aripile fluturelui
sunt câmpul, văzut de la orizont înspre noi.

umbră de aer rotundă, mai aşteaptă-mi lumina
aceasta albă, orbitoare, scrisă mărunt
pe moleculele tale
ca pe un caiet dictando
de-aş putea spune totul într-un singur cuvânt
şi cer şi piele, şi atingeri, şi străzi, şi parcuri,
şi mai ales această tristeţă
aşteaptă, aşteaptă, voi fi.

o, umbră de aer – lună în pătrar cu fântâni de zăpadă
mai rămâi evaporată din nisipul de iulie
lasă-te respirată de iluziile mele
de mâinile mele catifelate
de stele.

Nevăzută de Mihai, Iustina zâmbi cu alt zâmbet decât acela pe care i-l adresa lui şi dispăru pe culoarul care ducea către cameră.

Miercuri dimineaţa, Stancu se trezise primul. Se dusese, nevăzut de nimeni, şi luase unul dintre ghivecele cu plante aliniate pe hol la parter, pe care, suindu-se pe o noptieră rablagită fără a trezi pe nimeni, reuşise să-l poziţioneze în echilibru deasupra uşii de la dormitor, şi aşa văduvită de una dintre balamale. Apoi se vârâse înapoi în pat şi începuse să aştepte, ca o felină încordată înainte de atac, clipa superbă în care abrutizatul de Severică

va intra să anunţe înviorarea. Numai că, după o noapte de giugiuleală cu Miruna, Stancu nu rezistă mai mult de cinci minute până când începură genele să i se apropie, bărbia să i se ducă lin către piept şi coatele, în care stătuse o vreme ridicat, să-i alunece pe cearşaful soios. Respiraţia îi deveni din ce în ce mai superficială, picioarele i se relaxară complet şi mantia lui Hypnos îl acoperi, în cele din urmă, cu totul.

Se făcea că plutea pe norişori roz pufoşi, conduşi alene în sus de un vânt cald, şi că vedea căminele din ce în ce mai mici, până ce acestea ajunseră ca nişte cutii de chibrituri. Avea o cunună de lauri pe frunte, în mâna dreaptă un sceptru ca al lui Maxentius, cu o bilă neagră în capăt, pe care el o mânuia ca pe schimbătorul de viteze, iar în stânga ţinea o cupă aurită din care sorbea un vin parfumat, care semăna cu vinul bunică-sii de la Buftea, dar era chiar mai bun decât acela. Miruna era la picioarele lui, cu privirea plecată, învelită într-un fel de pânză albă lungă şi prinsă pe un umăr. „Trebuie că mi-e sclavă şi-mi aşteaptă porunca“, îşi zise el. Ea, ca şi când ar fi auzit, veni şi îi mai turnă nişte vin în cupă, dintr-un clondir de argint cu gâtul lung, privindu-l la sfârşit galeş în ochi şi apoi retrăgându-se undeva mai jos decât el. Norişorii înaintaseră rapid, aproape pe nesimţite, acum se profila deja priveliştea minunată a Carpaţilor însoriţi, pe ale căror creste se desenau pete de zăpadă, ba chiar apăru şi un lac vernil şi cristalin la un moment dat. Îi zări venind de departe, un grup de patru bărbaţi. Unul mai scund şi mai în vârstă fu singurul pe care îl putu recunoaşte, ceilalţi păreau să-l păzească, erau îmbrăcaţi în soldaţi, purtau sandale şi platoşe. Cel în vârstă era chiar profesorul de la cenaclu, cunoscutul Nicolae Păliş. Era cât pe ce să se dea jos din înalturi să-l pupe, dar numaidecât îşi dădu seama că nu se cădea, din poziţia lui. După aceea realiză că, venind însoţit de soldaţi, probabil că

făcuse o nedreptate şi era adus în faţa sa pentru dreapta judecată. „Ia spune, cetăţene Păliş, de ce moţăiai încontinuu în timp ce eu citeam cele mai frumoase poeme, pe care toţi ceilalţi le ascultau cu răsuflarea tăiată?“ „Preamărite al nostru împărat“, răspunse profesorul Păliş cu vocea tremurândă, „trebuie să fi fost o biată întâmplare, n-oi fi dormit noaptea sau mi s-a dat să beau înainte vreo licoare ciudată, adormitoare. Să-mi fie cu iertare, n-am să mai dorm de acum nici ziua, nici noaptea, că nimeni nu poate anticipa când începe Luminăţia Voastră din nou să recite“. „Mi se pare mulţumitoare atitudinea ta, cetăţene Păliş. Şi pedeapsa pe care ţi-ai sugerat-o singur. Dar nu scapi aşa, cu una, cu două. Explică-mi, iată că în fine a venit momentul, de ce trăgeai cu ochiul prin gaura cheii dormitorului fetelor prin toate taberele pe unde ai fost?“ „Cel trimis de zei pentru a avea grijă de destinele bietelor noastre fiinţe nu se poate înşela niciodată, în schimb poate să fie prost informat de slujitorii Domniei Sale. Vederea oricum nu îmi mai este bună de mult. La ce mi-ar fi slujit atunci să trag cu ochiul printr-o sărmană gaură de cheie, dacă oricum nu aş fi desluşit nimic de partea cealaltă?“ Stancu se văzu îmbrăcat în togă roşie şi observă că are în stânga un sfetnic. Îi făcu semn că e momentul să fie sfătuit. „Douăzeci de nuiele la fundul gol“, îi şopti vocea din stânga. O chemă apoi dintr-un gest şi pe Miruna. „Lasă numai zece, că mi-a promis că mă bagă şi pe mine în antologie anul ăsta.“ „Cetăţene Păliş, am decis. După lege, ai fi meritat cincizeci de nuiele la poponeaţa goală în piaţa publică. Pentru că sfetnicul meu a fost şi el la cenaclu când era tânăr, mi-a sugerat să primeşti numai douăzeci. Pentru că ai s-o bagi – şi ai s-o bagi, pentru că îţi poruncesc eu, înţelegi? – pe Miruna în antologie anul ăsta, ai putea să primeşti numai zece. Şi, în fine, pentru că eu sunt cel mai milos împărat cu putinţă, hotărăsc să nu primeşti niciuna, cu toate astea, să ne arăţi

dosul gol tuturor celor care suntem de faţă.“ Şi lovi năprasnic cu sceptrul în norişorii aceia roz; atunci, auzindu-se o fâsâială ca de balon înţepat, totul o luă la vale într-o ameţeală în care Stancu se pierdu, trecu printr-o negură în care încercă să pipăie în gol cu mânuţele şi se trezi într-un zgomot cumplit de ghiveci spart.

Toţi cei zece locuitori ai dormitorului au sărit speriaţi în picioare. Din cauza ferestrelor crăpate se făcuse curent şi uşa se deschisese, lăsând ghiveciul aranjat cu grijă de Stancu să cadă în gol, împrăştiind cioburi de lut ars şi pământ uscat pe linoleumul tocit de la intrare. După un prim moment de panică, Stoian zise: „Cine mama dracului aruncă în dormitorul nostru cu ghivece, băi, frate?“. „S-a pornit bătaia între dormitoare, nenicuţă. Tan-tanaaa! Pe ei, pe mama lor!“, se dezmetici şi Stancu din buimăceală, bineînţeles, fără vreun gând de a recunoaşte o asemenea ratare. În acel moment, netam-nesam, se treziră în uşă cu Severică, surprins şi el de faptul că toţi îl aşteptau ridicaţi din paturi. „Aşa da, respect, tovarăşii elevi. Aşa să vă găsesc în fiecare dimineaţă de acu’ înainte. Da’ ce-i cu porcăria asta pe jos? V-aţi îmbătat aseară, mi-a spus mie cineva, şi aţi făcut numa’ porcării. Ia să vedem, unde-i indisciplinatul de ieri, aha, uite-l. Ia treci la treabă, domnişorule, şi fă-ţi înviorarea aici, local, nu în careu, cu ceilalţi. Mătură şi făraş găseşti la closet. Hai, mişcă, nu te mai zgâi!“ „Bine, imediat“, fu tot ce putu Stancu de astă dată. Severică se auzi îndepărtându-se, cu vocea lui groasă şi spartă: „Deş-tep-tarea, deş-tep-ta-rea/ Capul sus, în-vi-o-ra-rea!“.

Mihai dădea ritmic din mâini şi picioare, de data asta însă fără a se mai uita în jur. Gândurile i se îndreptau obsesiv, ca atrase de un magnet nevăzut, dar uriaş, către Iustina. O fi citit poemul lui? Cum îl percepea oare? Chiar ar fi acceptat să fie împreună? Sau era totul numai în imaginaţia lui?

Totuşi, privirea aceea, zâmbetul, gesturile, modul provocator în care îşi modula vocea când îi vorbea. Nu puteau fi toate o himeră. „Unu, doi, trei, patru“, şi iarăşi, şi iarăşi. Parcă plutea şi suferea în această plutire, la ideea că va rămâne un îndrăgostit fără şanse. Era şi la organizaţie. Ce complicaţie idioată, se putea afla, toate lucrurile astea puteau lua realmente o turnură foarte proastă pentru amândoi. Şi aşa, anul trecut scăpase ca prin urechile acului. Împreună cu alţi trei din liceu făcuseră un fel de revistă neautorizată, intitulată *Noi*. Unul dintre ei o trăsese la xerox la mama lui la serviciu în vreo sută de exemplare şi apoi ei o distribuiseră din mână în mână. Fiţuica nu avusese nicio treabă cu politica, nu făcuseră nicio critică la adresa regimului. Voiseră doar să se poată exprima liber. Probabil că de aceea nu îşi dăduseră seama de efectele unei astfel de acţiuni. Se făcuse o şedinţă foarte serioasă la cancelarie, cu directoarea şi cu toţi profesorii. Norocul a fost că toţi cei implicaţi erau olimpici, profesorii mai pe picioarele lor le-au luat apărarea. Directoarea strânsese toate exemplarele revistei pe care le putuse extrage prin ameninţări de la elevi şi le dăduse foc în soba din cancelarie cu mâna ei, să fie sigură. În plus, se simţise obligată să anunţe şi conducerea organizaţiei sectorului 5 de apariţia unei *publicaţii ilegale*. Ambii termeni i se păruseră lui Mihai aberanţi, dar trăsese o sperietură din care nu se liniştise decât atunci când inspecţia de la organizaţie a fost făcută de Zoe în persoană, care poftise directoarea afară din sală şi, când rămăseseră singuri, îl dojenise prieteneşte: „Bine, măi, Mihai, ce prostie aţi făcut? Eu am să închid toată povestea, dar să ştiţi că aţi avut mare noroc că depinde de mine“. „Eu n-am scris decât o parodie, Zoe, pe cuvânt, iar ceilalţi nici măcar atât, au publicat despre teoreme de matematică şi probleme celebre de fizică!“ „Ştiu, dar voi pe ce lume trăiţi? Lucrurile pot fi interpretate periculos.“ Făcuse şi el o parodie după

Topîrceanu, transformase *Balada unui greier mic* în *Balada unei mari eleve*. Şi rememoră:

Peste clase zgribulite,
Peste profe zdrenţuite,
A venit aşa, deodată,
Şcoala cea întunecată.
Lungă, slabă şi zăludă,
Ne-a cules pe toţi cu trudă,
C-un mănunchi de profe rele,
Ce se scutură de ciudă –
Şi de-atunci numai belele:
Note proaste, sule-n coaste, teme grele…

În fine, refrenul era:

Cri, cri, cri,
Profă gri,
Nu credeam c-ai să mai vii.
Eu aveam chef de dezmăţ,
Aşa, tre' să stau să-nvăţ
Pentru-o notă cât de mică.
Ciorapi negri tot îmi pun,
Zică profa ce-o să zică…

şi aşa mai departe. Marea problemă a lui Mihai fusese că nu observase niciodată ceea ce avea să afle că ştia absolut toată lumea, faptul că directoarea liceului se îmbrăca numai în gri. Se pare că măcar parţial, şi de aici tot tămbălăul. După ce nebunia se sfârşise cu bine numai şi numai prin complicitatea nesperată a lui Zoe, care rămăsese pe veci secretă – fusese o condiţie bine înţeleasă –, Mihai îşi revenise şi scrisese şi o epigramă: „Când eleva criticată/ Gângurea a cri, cri, cri,/ Dumneavoastră, deodată,/ V-aţi văzut veşmântul gri./ Şi de-atunci îmi plâng aleanu',/ Doar poet să nu mai fii,/ Că nu eu, ci Topîrceanu/ A scris de o toamnă gri". Avusese grijă, într-un fel sau altul, să ajungă pe masa directoarei. Îşi dorise

să-i fi văzut faţa atunci. Mă rog, ce a fost a fost şi, cum se întâmplă, nepetrecându-se nicio amputare de viaţă, rămăsese în urmă numai o poveste spectaculoasă. Se încheie în sfârşit înviorarea la care Mihai executase mişcările automat, ca maimuţa, pe platoul lui Severică.

După ce se despărţise de Gelu, care coborâse la Buzău, Mihai încercase să nu se mai gândească la ea, dar nu reuşise. Nu înţelegea sub nicio formă de ce nu a mai vrut să vorbească cu el la telefon. Nu avea cum să facă decât s-o sune la serviciu, la sediul organizaţiei. I se răspundea, el cerea cu tovarăşa Ion, i se spunea să aştepte, apoi auzea glasul pe care îl savura vocală cu vocală. Până în urmă cu două săptămâni, de când i se spunea de fiecare dată că nu este în birou sau în sediu sau pe planeta asta. Fusese bolnav, făcuse febră trei zile la rând, patruzeci de grade. Asta când aflase de la Cristofor, care aflase de la mama lui, care aflase la rându-i de la o cunoscută care era şefă la organizaţie la alt sector. Şi anume că *ea*, iubirea vieţii lui, aşa cum îi mărturisise în genunchi, s-ar fi lăudat că un puşti de optsprezece ani se îndrăgostise de ea, care, pentru a-şi trece timpul, râdea de el şi îl provoca doar ca să se amuze. Nu crezuse o iotă, începuse s-o sune disperat şi exact de atunci ea nu mai voise să îi vorbească. Pentru că era clar că nu putea fi plecată două săptămâni. I-ar fi spus, i-ar fi transmis cumva un mesaj. Deci nu voia să vorbească. De ce? Nu se întâmplase nimic nelalocul lui, avusese grijă, nu făcuse gafe. Voia s-o apere de acele acuzaţii cumplite, dar nu putea, pentru că ea nu îl lăsa. Cu două zile înainte de încorporare stătuse de dimineaţa, de la prima oră, până după-amiaza în faţa sediului organizaţiei, cu speranţa că o va vedea intrând sau ieşind. Nimic. Simţea că înnebuneşte, că îşi pierde legătura cu realitatea aceea dulce şi sticloasă pe care o mestecase în ultimele luni. Degeaba mama,

bunicii, chiar şi străbunica încercaseră să-l cocoloşească pentru că pleca în armată. Veştile despre ororile armatei nu îl mai speriau. Ajunseseră chiar să-l bucure, dacă era să se adeverească, întrucât simţea nevoia să sufere mai mult, nu-i era destulă suferinţa că fusese despărţit de ea în ultimele două săptămâni şi cine ştie încă pentru cât de acum încolo. Doamnele care vorbiseră la început despre calitatea învăţământului şi apucăturile copiilor de şcoală generală şi apoi pomeniseră toate modelele de lucru cu andrele, de la şosete până la pulovere şi căciuli, coborâseră şi ele cu Gelu, la Buzău. Bătrâneii sărmani, care de-abia se ajungeau cu ale gurii de pe azi pe mâine, erau din Grebănu, o comună de lângă Râmnicu Sărat, şi Mihai îi ajutase cu multele bagaje amărâte să se dea jos şi ei. Rămăsese în compartiment doar cu cei doi muncitori, care terminaseră de mult sticla de băutură tare şi acum dormeau, roşii la faţă, cu sforăituri şi cu o muscă bâzâindu-i când pe unul, când pe altul, în jurul ochilor şi al gurii. Nu ştia unde ar fi trebuit să coboare, jucaseră, ca într-un film mut, o singură scenă, a mâncatului, băutului şi dormitului. Oricum, de ei chiar că nu-i păsa.

În Focşani nu mai fusese niciodată. Gara era o clădire simplă cu un hol de aşteptare puţin spaţios şi un singur peron acoperit. Cum se întâmplă în gările de provincie, cam toate trenurile trăgeau la linia unu. Odată cu el mulţi alţi cărători de valize de lemn de aceeaşi vârstă coborâră, ca la un semn. Pe vreo doi îi cunoştea vag, îi întâlnise la admitere. A dat doar din cap, nu avea chef de alte conversaţii cu noi interlocutori. Nouă luni, cât aveau de petrecut împreună, era timp suficient să rămâi oricum fără poveşti nepovestite. Era o dimineaţă însorită, un val de lumină atârna de balamalele cerului fără să lase să se prăvale căldură. Mihai întrebă la Informaţii cum poate ajunge la unitate – părea simplu. O luă pe jos, agale. Timp era destul

şi se gândea să vadă măcar o dată oraşul înainte ca porţile milităriei să se ferece în urma sa, cel puţin până la depunerea jurământului. Din faţa gării, merse pe un bulevard înainte – aşa îi spuneau ei, bulevard, dar nu era de fapt decât o stradă mai lată – până ajunse în centru, lângă Hotel Unirea. Aici era un fel de părculeţ, cu bănci şi copaci înalţi, unde zăbovi minute bune, privind la loc şi la lume. Oamenii erau îmbrăcaţi modest, cu stofele acelea grosiere, de proastă calitate. Bărbaţii erau mulţi, netunşi de curând sau nebărbieriţi, femeile purtau pantofi urâţi şi genţi neasortate. Zări însă şi o fată blondă pe bicicletă, de partea cealaltă a parcului, şi se gândi că, dacă n-ar fi fost în starea asta de îndrăgosteală bolnăvicioasă, i-ar fi putut stârni interesul. De la Unirea porni pe alt „bulevard“ drept, pe care, după un mic cartier de blocuri, începură să răsară, bine împrejmuite şi nedescoperindu-şi la prima vedere secretele, multe cazărmi, şi pe stânga, şi pe dreapta. Aveau toate cam acelaşi aspect: un gard de sârmă vopsit verde la exterior, iar în curte mai multe clădiri, toate cu un singur etaj, cu excepţia uneia, care avea să afle foarte curând că era comandamentul. Se afla la câţiva paşi de izolarea de lumea de până acum, de privarea de libertate, sigur, cu un scop nobil, adică *pentru patrie şi organizaţie*, dar oricum. Nu simţea niciun regret nou prin oceanul de revolte şi regrete al minţii lui, pe care mai putea pluti, probabil, numai pentru că era atât de tânăr. Înainta pe trotuar ca prin aluatul copt al toamnei, atât cât unele frunze galbene, dar nu încă ruginii să se desprindă şi să cadă din fagii înalţi de deasupra. La poartă găsi un ofiţer prea serios pentru gustul lui, aşa cum avea să fie toată armata. Se uită pe ordin, subliniind cu pixul numele, unitatea, data şi ora.

„Soldat T.R. Albulescu?“

„Da.“

„Se răspunde «Da, să trăiţi!».“

„Am înţeles.“

„Deplasează-te pe platou şi aşteaptă acolo.“

„Nu vă supăraţi, unde e platoul?“

„Bă, tu ştii gradele militare?“

„Da, cred că da.“

„Eu ce sunt?“

„Locotenent… cred.“

„Păi, da, bă, că de-aia îmi strălucesc două stele pe umăr. Învaţă-te, când te adresezi unui rang superior, să începi cu gradu’. Deci, ia să vedem, cum spui?“

„Tovarăşe locotenent, unde e platoul?“

„Se zice: «Tovarăşe locotenent, permiteţi să raportez: nu ştiu unde e platoul». Că tu nu mă întrebi pe mine ce vrei tu, tu doar raportezi că eşti prost şi că nu ştii unde e platoul de instrucţie. Că e de instrucţie, bă, nu cu mici şi cârnaţi, cum te-a dus pe tine repede capu’. Ascultă la mine, soldat: înainte, prima la dreapta, mergi până în capătul aleii, apoi la stânga. După aceea poţi să îţi faci cruce ca idiotul care nu crede că a ajuns pe platoul de instrucţie. Şi nu te mai uita la mine ca unul din ăsta intrat la facultate. Aici eşti ca să slujeşti patria, soldat, nu ca să te uiţi şi să faci pe deşteptul cu un superior. Ai înţeles?“

„Am înţeles“, răspunse Mihai, luând-o cu pas rapid pe traseul desenat de asuprirea cu efect iniţiatic a locotenentului tânăr, care avea, nu peste multă vreme, din cauza frecărilor repetate la cap, să îşi primească porecla de Onaniciu. Mihai se întrebă instantaneu ce s-ar fi întâmplat cu Stancu dacă ar fi fost în locul său. Probabil că ar fi ajuns la carceră în maximum două ore, de unde în două zile l-ar fi mutat la batalionul disciplinar. Acum înţelegea de ce ai lui, nişte oameni foarte înţelepţi, îl scutiseră de armată. Fu surprins remarcând pe stânga un pavilion în faţa căruia vorbeau trei fete în uniforme militare, foarte tinere. Avea să afle că exista o şcoală militară de asistenţi sanitari în unitate, care într-un an avea fete, într-un an băieţi. El nimerise în anul cu fete, ca să vezi. Curtea îl

impresionă prin curăţenie şi bună aranjare, după aceea avea însă să înţeleagă că pentru acestea exista un preţ de plătit în fiecare zi. Aşa-numitul platou de instrucţie era asfaltat, de dimensiunile unui teren de baschet. Pe laturile lungi avea două clădiri cu un singur nivel, ca nişte vagoane, prin capătul de unde venise el erau o bucată de teren cu tufişuri şi copaci şi mai departe gardul unităţii, către stradă, iar prin cealaltă parte se vedeau mai în spatele curţii nişte împrejmuiri într-o stare proastă şi apoi un cilindru mare de metal, care era denumit de oamenii locului „turnul cu apă“. Din când în când, pe platou venea un subofiţer care îi lua pe nou-veniţi şi îi organiza într-un mic circuit malefic, în care erau incluşi cel care le verifica încă o dată actele, frizerul şi omul de la intendenţă. Prima samavolnicie fu capturarea buletinului de identitate şi înlocuirea acestuia cu un carnet de serviciu. Astfel, la orice control al poliţiei sau al patrulelor militare, nu mai aveau cum să se legitimeze în calitate de civili, ci doar ca militari, şi, dacă nu aveau permisie sau ordin de deplasare, o încurcau imediat. Altă tragedie fu capturarea blugilor şi a celorlalte piese vestimentare proprii şi oferirea în schimb a unor mândre straie militare, nu neapărat pe măsurile potrivite. Cel puţin la bocanci, nenimerindu-i-se nicio pereche, Mihai optă până la urmă pentru un număr mai mare, cu gândul că iarna va încălţa şosetele groase de lână. Mai avu o deziluzie. Când i se dădură acele mici simboluri de tablă galbenă, care trebuiau prinse pe epoleţi şi reprezentau arma, în loc de şarpele medicinei militare, văzu că e vorba de două săbiuţe încrucişate sau aşa ceva, simbolul infanteriei. Intrase la Medicină şi făcea armata la infanterie – dacă venea războiul, citise că nu poate fi nimic mai rău decât să fii infanterist. Culmea este că îl duseseră obligatoriu şi pe la frizer, deşi de abia se tunsese zero. Cu o privire goală, de dement, soldatul acela de la trupă, care se ocupa cu

schilodirea indivizilor nou-veniţi, mai trecu timp de zece minute maşina zumzăitoare peste craniul lui Mihai, rezultatul fiind numai apariţia unor mici răni şi iritaţii care l-ar fi deranjat în următoarele zile, dacă nu ar fi urmat să i se întâmple alte neajunsuri mai grave. Seara fură toţi strânşi pe deja celebrul platou de instrucţie, li se explică împărţirea pe plutoane şi ordinea în care trebuie să stea la raport, în şiruri, de la primul, cel mai înalt, până la ultimul, cel mai mărunt. Locul lui Mihai era al cincilea din şir, adică pe la mijloc. Cel mai înalt devenea automat şef de pluton şi era cel mai rapid promovat la gradul de fruntaş. În compania lor erau trei plutoane – întâiul format din cei intraţi la Medicină la Timişoara, al doilea din cei de la Bucureşti şi al treilea din cei de la Craiova. Celor trei plutoane le corespundeau trei dormitoare cu câte treizeci şi şase de paturi fiecare, cu uşile una după alta pe culoarul lung, după care ultima uşă era cea a grupului sanitar. În capătul dinspre intrarea pe culoar era cabinetul comandantului companiei, căpitanul Prunea, care nu întârzie să se prezinte la raportul de seară şi să îşi cerceteze personal fiecare nou recrut, strigând lista de nume scandat, milităreşte. Le prezentă, totodată, şi comandanţii de pluton – la primul, lent Tarju, la al doilea, lent-major Rălescu şi la al treilea, lent Pajură. Tarju era ăla de îi primise la intrare, repede devenit pentru ei Onaniciu. Toţi trei priveau dur înainte, de parcă voiau să omoare pe cineva. Stăteau drepţi, ba chiar înclinaţi cu un unghi mic în faţă, cu mâinile pe lângă corp, cum scria la reglement. Urmă, tot la acelaşi raport, stabilirea plantoanelor. Erau trei plantoane pe noapte – de la zece şi jumătate până la unu, de la unu la trei şi jumătate şi ultimul până la şase. În planton – absolut nimic de făcut, trebuia să se stea pe culoarul acela lung din faţa dormitoarelor, unde erau aliniaţi lângă pereţi toţi bocancii. A doua zi, după deşteptarea şi înviorarea cu Pajură, care lui

Mihai îi aminti de faimosul Severică, urmară primul mic dejun, cu o bucăţică de margarină, două felii de pâine, gem şi ceai, şi apoi raportul de dimineaţă, la care fură împărţiţi pe sectoare. Asta însemna activitatea lor zilnică, pe lângă lecţiile despre regulament şi instrucţia fizică: de două ori pe zi aveau să *facă sectoare*. Lui Mihai îi fu hărăzită curăţenia pe platoul de instrucţie. Se putea şi mai rău, evident, la celebra curăţare a budelor.

Miercuri fusese prima zi a taberei în care, pe lângă cursurile de dimineaţă, erau programate lecturi. Mihai se duse să-l asculte pe Cristofor, care scria proză, întrucât la poezie citeau nişte necunoscuţi din clasele mici, nu se aştepta decât la stângăcii din partea lor. „Gabriel Cristofor, din Bucureşti, ne va citi o povestire intitulată *Şobolanii se lovesc de ziduri*. Titlul este foarte bun, cred eu. Să-l ascultăm. Gabriel, ştii regulile, nu putem citi decât maximum cinci pagini.“ „Mulţumesc, e OK, imediat.“ Cristofor avea un ton foarte plăcut, baritonal şi capabil de intonaţii expresive. Coborî cele câteva trepte etalate larg ale încăperii-amfiteatru şi, cu un caiet mare ţinut cu ambele mâini, se aşeză pe scaunul de placaj bej cu schelet metalic din centrul atenţiei. Cu ochelarii aranjaţi pe nas şi cu lumina venindu-i din dreapta, inspiră cvasiprofund şi începu să îşi toarcă istorisirea.

„Bunica mea, Sevastiţa, a ştiut întotdeauna cum să mă ia. Mi-o amintesc de când eram mic, avea o alură impozantă, mai ales când se întorcea de la teatru, unde juca alături de actori faimoşi, cu ochi albaştri şi plete, care apăreau pe afişe şi la televizor. Eram foarte mândru, povesteam până şi tipelor pe care aş fi dorit să le cuceresc despre spectacolele ei. În plus, numai la ea în casă vedeam gravuri şi fotografii vechi, în sepia, care mă făceau să-mi imaginez farmecul Bucureştiului interbelic. Îmi povestise de Jean Moscopol,

Cristian Vasile şi Zavaidoc şi cum erau ieşirile parfumate la grădinile de vară. Învăţasem şi câteva cântece pe dinafară, ascultate de pe nişte benzi de magnetofon de care nu ştiu cum făcuse rost, întrucât şi patefonul ei vechi, şi plăcile de la acesta se stricaseră…“

„Ăsta crede că ia premiu aici cu poveşti despre bunica. Ce prostie!“, auzi Mihai pe cineva vorbind în spatele lui. Se întoarse către comentatorul de ocazie cu o faţă severă – povestea începuse, după el, bine şi, în plus, citea prietenul său cel mai bun.

Cristofor continuă: „Locuia într-un apartament de două camere, pe strada Speranţei, într-un bloc la etajul doi. Deşi acum locul acela îmi pare mic, când eram copil, era un paradis pentru mine. Alergam din dormitor până pe balcon cu senzaţia că parcurg distanţe imense, de fiecare dată cu decoruri necunoscute. Cu fiecare prilej găseam alte obiecte care să-mi atragă atenţia – mici ştergare de in brodate cu modele colorate, căni de lut cum nu vedeai de obicei, diferite pălării cu boruri întoarse, unele chiar cu pene, până şi un samovar pe care îl desfăceam în bucăţi, mi-aduc aminte, aproape de fiecare dată când îl găseam. În bibliotecă avea cărţi cu coperţi din acelea groase, maro, de piele, şi cu pagini aurite, pe care le ştergea de praf o dată pe săptămână. Spunea că le-a moştenit de la tatăl ei, medic de renume în Sinaia, pe vremuri. Când mama nu avusese timp pentru mine, bunica mă plimbase pe străzile întortocheate ale staţiunii de munte, în care aproape toate casele seamănă cu Palatul Peleş. Îmi arătase şi casa în care se născuse, mare, cu trei caturi, pe strada principală, foarte aproape de Hotelul Internaţional. După ce fusese părăsită, se aciuaseră acolo nişte oameni murdari şi răi, veniţi nu se ştie de unde. Li se spunea *săndări*. Mulţi, trei familii cu vreo patru-cinci copii fiecare, care făceau ziua în amiaza mare focul în curte şi se îmbătau, cu scandal. Bunicii i se rupea sufletul când se întâmpla să mai ajungă la

Sinaia cu vreun spectacol şi trecea, nostalgică, să vadă casa tatălui ei. Săndării nu ţineau niciun fel de ordine sau curăţenie, nu le era nici felul şi nici nu aveau vreun respect pentru zidurile imaginate de acel arhitect foarte priceput, care avusese apoi mare succes în străinătate, prieten cu tatăl bunicii mele. Din afară se vedea cum clădirea se urâţea pe lună ce trecea, era ca un portret al lui Dorian Gray. Începuse să crească muşchiul putred pe ea şi acesta acoperise, treptat, mai întâi zidurile de jos, apoi şi ferestrele cu tâmplărie făcută la casa regală şi, în cele din urmă, chiar şi cele două terase superbe, care acum se transformaseră în nişte guri de alge enorme, despre care copiii care se jucau pe stradă spuneau că înghit nu numai vrăbiuţele şi rândunelele, ci până şi berzele în căutarea unui loc de cuib. Stejarii maiestuoşi din curte rămăseseră fără frunze în mijlocul verii, ca loviţi de un blestem necunoscut. Până şi cei doi brazi din fundul curţii, cei mai înalţi şi mai bogaţi din tot oraşul, fuseseră prăpădiţi, nu se ştie dacă de către săndării care aveau nevoie de lemne de foc sau de către casa însăşi, cuprinsă de spiritele răului, căzând deodată, amândoi, cât erau de lungi, cu un zgomot asurzitor, în râpa din spate. Rădăcinile lor însă începuseră să crească, să iasă din pământ, ca nişte braţe puternice şi strâmbe, până în stradă, iar în toiul nopţii se pare că se transformau în şerpi uriaşi care înghiţeau copiii ce întârziau la joacă. Gardul vechi de piatră şi bare de metal ajunsese acum un fel de maşinărie complicată, formată din pământ, lemn, piatră şi oţel ascuţit, care era capabilă să folosească forţele pământului şi muntelui pentru a fura sufletul oamenilor ce treceau prin faţă. Poştaşul văzuse un bărbat care rămăsese, în faţa gardului, ca trăsnit, cu privirea goală, alb la faţă şi îngrozit, întinzând mâna dreaptă cu pumnul încleştat în sus şi strigând ca din gură de şarpe. Povestise asta, bineînţeles, în toată Sinaia. Primarul începuse şi el să fie

îngrijorat, atâta vreme cât turiştii nu mai voiau să se cazeze la hotelurile de pe strada principală, cele care erau înainte cele mai dorite. Şi cinematograful rămăsese fără spectatori din aceeaşi pricină, însă se dăduse ordin ca filmele să ruleze, chiar cu sala goală, în continuare, pentru a nu da de bănuit. În piaţă începuseră să se vândă plante din pădure, nemaivăzute până atunci, despre care se spunea că pot proteja împotriva vârcolacilor şi duhurilor descătuşate ale nopţii. Aşa era *ciuperca cu mare pălărie vineţie*, care trebuia uscată bine pe sobă, apoi mărunţită în bucăţele minuscule, până când ajungea un praf uleios, şi pusă într-o cutie de conservă golită şi ruginită. Aceasta trebuia, la rândul ei, păstrată timp de o lună într-un beci răcoros şi udată din timp în timp cu picături de urină de bufniţă, după care era musai să fie ţinută la lumina soarelui timp de trei ore şi treizeci şi trei de minute. Cineva care avea curaj ducea pe ascuns cutia în mânăstirea Sinaia în timpul vecerniei şi, în fine, leacul era gata. Destui dintre sinăieni fuseseră văzuţi ascunzându-şi câte un mic recipient agăţat de gât cu un lănţişor, în care păstrau esenţa ciupercii cu mare pălărie vineţie. Când treceau pe lângă casa transformată, aruncau puţin din esenţă pe gard şi acesta sfârâia precum carbidul. O vegetaţie sălbatică crescuse din gard şi se unise cu muşchiul verde al casei, de jur-împrejur. Locul devenise o plantă carnivoră uriaşă, pe care se întindeau un fel de bale galbene şi vâscoase. O vreme mai fusese văzut câte un puradel strecurându-se prin poarta care devenise parcă de carne mucegăită, după care nimeni nu mai văzuse sau auzise sândării. Pentru că rumorile atinseseră cote foarte înalte, primarul însuşi se hotărî într-o bună zi să inspecteze spaţiul cu pricina. Veni împreună cu două angajate ale primăriei, amândouă în *deux-pièces* bleumarin, şi cu cinci miliţieni, cu grade de la sergent la căpitan, aceştia din urmă înghesuiţi într-o Dacie. Pe sub lianele

roşcate, cu grosimi de trompe de elefant, care pendulau ameţitor, printre straturile groase de muşchi bălos şi de alge, se auzeau nişte zgomote înfricoşătoare, de animale speriate, un fel de icnituri, scâncete, nechezaturi subţiri şi ţiuitoare. Era un vacarm fără margini şi primarul, doamnele la *deux-pièces*, cei care se adunaseră pe post de gură-cască, dar şi miliţienii îşi acoperiră urechile cu palmele. Primarul se hotărî în acel moment şi dădu ordin să fie chemaţi pompierii, salvamontul şi toate forţele de ordine, să dea foc locului. Pentru pompieri fu o misiune mai aparte şi destul de complicată. Trebuiră mai întâi să golească cisternele maşinăriilor lor uruitoare în râul Prahova. Apoi se deplasară organizat, cu girofarurile pornite, până la rafinăriile de la Brazi, unde nu li se aprobă încărcarea cu benzină de bună calitate, ci numai cu păcură, şi de-abia apoi putură să se întoarcă, gata de misiune, în faţa *peşterii celei rele*, aşa cum ajunsese să fie botezată biata casă în care se născuse bunică-mea. Urmă un spectacol care avea să satisfacă dorinţa de răzbunare a tuturor sinăienilor. Bravii pompieri începură să verse valuri de păcură, atât de neagră şi de uleioasă, încât avea luciri albăstrii, asupra cărnii blestemate a locului. Salvamontiştii mai secerau câte o liană care se zbătea cu ciocănelul lor mic de munte. Doamnele de la primărie scriau în carneţele necontenit, întrebându-se din timp în timp câte ceva una pe alta. Miliţienii fluierau fără oprire, cu obrajii umflaţi şi roşii, pentru a redirija traficul la intrarea în staţiune. În fine, după ce grasele cisterne de păcură fură golite, primarul făcu un semn să se facă linişte, linişte în care se auzeau mai tare maleficele schelălăieli şi urlete, şi aprinse un băţ de chibrit, pe care, ferindu-l de mai multe ori de palele de vânt, reuşi să-l arunce pe bucata de carne putredă, zemuind de păcură, de la intrare. Tot animalul acela verde-galben-vineţiu îmbăloşat luă, ca la un semn, foc şi făcu o pălălaie

care se simţi până la cota o mie patru sute. Se auzeau sfârâituri ca de mici pe grătar, numai că foarte puternice, de până şi peştii din Prahova înotară mai în aval. Treptat, carnea se topi, rămaseră vechile garduri, afumate, prin fum se întrezăriră şi ferestrele casei, ca nişte ruine. Pe măsură ce focul înaintă, în mod ciudat se şi stinse, curăţând pereţii şi terasele şi redând frumosului imobil strălucirea de dinainte. Când se apropiară cu toţii, văzură în curte, spre marea lor mirare, vreo treizeci de şobolani, mai mari şi mai mici, cu blana arsă, care scânceau şi alergau înnebuniţi, lovindu-se de zidurile de piatră, proiectate solid de arhitectul acela priceput, prieten al tatălui bunicii mele. Nici urmă de oamenii aceia răi, de săndári, care ocupaseră abuziv casa. În acele momente de glorie, bunica mea însăşi defilă agale, într-o şaretă trasă de doi cai albi, îmbrăcată în costum de reprezentaţie de teatru şi cu un zâmbet triumfător pe buze, prin faţa primarului rămas înmărmurit şi a tuturor celorlalţi şi până şi Crucea Caraiman se lumină puţin“, încheie Cristofor cu o expiraţie dusă egal până la capăt. „Sper că m-am încadrat.“

„Vezi, bă, deşteptule?“, se întoarse Mihai la cel din spate, care se trezise vorbind mai devreme. Şi apoi îl îmbrăţişă pe Cristofor, care tocmai revenise la locul său, încurajându-l. În continuare, mai citiră unul din Alexandria şi unul din Constanţa, slabi de tot, importanţi şi absconşi, cum zicea la mişto uneori Mihai, de pe vremea când fusese şef de cenaclu. Când se sfârşi după-amiaza, se regăsiră cu toţii, în convent, la o terasă de lângă complex, la o bere.

„Ce fac campionii?“, întrebă Buiacu, ultimul ajuns, care plesni palma cu toţi sus, ca într-un fel de *high five*.

„Dănuţ, azi a fost ziua lui Gabi. A citit o proză excelentă, o chestiune de un dramatism fantastic şi ironic nemaiauzită de urechile ăstora, îţi zic eu. *Şobolanii se lovesc de ziduri*… auzi, mă, ce a

produs blândul-care-nu-vorbeşte. Vedeţi? V-am zis eu. Nu cred însă că o să-i dea premiu, că s-a apucat să facă mişto de primari şi miliţeni şi nu cred c-ar călca pragul şeful cel mare, nenea Relu Vulpescu, care şi aşa mi se pare cam curajos, cu ruşii, cu alea“, îl întâmpină Mihai, cu veşti. Stancu, de faţă deja, nu iertă: „Bă, Mihai, acuma eu te înţeleg, Cristofor e cel mai bun prieten al tău. Da’ nu te-am auzit vorbind de mine atât de frumos niciodată, nenicuţă! După cât te-am susţinut şi am şi aranjat, cu dom’ profesor Păliş, să vii şef la cenaclu’ după mine, m-aş fi aşteptat şi eu la o altă atitudine, nu ţi se pare normal?“.

„Ia uite cum mă ia Stancu, se vede lider absolut. Nu mai pot să zic de nimeni de bine. N-ar trebui să adaug cumva, de fiecare dată când pomenesc de cineva, «da’ nu e ca Stancu, nu se compară»? De acord, eşti foarte bun, nimic de zis, da’ ştii şi tu că n-are de-a face. Şi eşti tare cu aranjatul, îmi place cum răspândeşti ideea. Hai să fim sobri, dacă nu voia Păliş, nu aş fi fost eu. Oricum nu era altul mai bun. Am fost eu, acum e Buiacu şi la anul cine-o mai rămâne pe acolo.“

„Albulescu, Albulescu… Vezi? Cum te las singur, deviezi ideologic. Auzi, Stoiane, ai văzut că ăsta n-a venit să te-asculte la lectură. S-a dus la proză, că e un mare prozator. De când eşti tu specialist în proză, Albulescu?“

„Lasă-l, bă, Gabi e prietenul lui, ce vrei? Eu nu m-am supărat, pe bune. Mihai, ţi le dau să le citeşti, chiar mă interesează ce zici.“

„Stoian, un boier, ca de obicei. Vezi, Stancule, că nu ţi-a ieşit? Asta e“, şi Mihai mai încercă un cloncănit de sticle de bere cu Stoian, făcându-i cu ochiul.

„Albulescule, mâine citim şi eu, şi Buiacu, te ia mama dracului dacă lipseşti.“

„Hai, bă, Ionuţ, că vin, se poate? De-abia aştept să-i punem pe-ăştia din provincie cu botul pe labe.“

„Hai, pă bune.“

„Hai, pă bune.“

„Scriem, batem?“

„Scriem, batem.“

„S-au împăcat pitonii forţoşi, cei mai tari poeţi ai Bucureştilor, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, daţi-mi voie să vă prezint un celebru cuplu de taină: Stancu şi Albulescuuuu!“, încărcă bateriile Buiacu, în stilul caracteristic.

Mihai se comporta cu prietenii săi aparent normal, deşi nervozitatea i se făcea simţită prin tendinţa de a-şi roade unghiile, neoprită decât de gândul că l-ar vedea Iustina cu unghiile roase. Mă rog, asta în cazul în care ei i-ar fi păsat, dacă s-ar mai fi uitat către el cu dorinţa care se lăsa bănuită din complicitate. Nu ştia ce se putuse întâmpla după momentul copilăresc din seara precedentă. El îşi învăţase poemul pe dinafară deja, repetându-l în minte de foarte multe ori. Era poemul *ei*. Îşi amintea clipele când o văzuse pe culoarul de tren şi toate stângăciile lui. I se părea că înţelege acum ce voise Eminescu să spună cu acel „dureros de dulce“. Era o zi cu adevărat foarte fierbinte şi, cu toate că după-amiaza sibiană se îndrepta într-un pas relaxat către seară, Mihai vedea mesele de lemn crăpat şi cu vopseaua tocită ca printr-un halou de aburi şi se întreba cum de băiatul care servea, în spatele unui geam murdar, nu s-a lichefiat încă. Era toropit şi îi venea în minte cântecul nu mai ştia cui, pe care îl cântau, la mişto, el cu Stancu, într-o voce: „Fără tine, viaţa n-are niciun sens/ Nu se mişcă nicio frunză-n univers…“. Devenise adevărată până şi chestia asta.

„Mihăiţă, hai, noroc, mă. Mihăiţă? Mihăiţăăăă! Tuleai, Doamne, ce-are, măi fraţilor, Mihai? Pare cam dus. Măi, băiete, eşti în acvariu sau ce?“

„Stai, bă, Ioane, era să mă sperii“, se trezi, ca din transă, Mihai.

„Albulescu e divin/ Mai ales când dă un vin. Ce-ai, bă, te-ai pilit dintr-o bere? Dă şi tu un vin“, sări Stancu.

„Mihai, da’ ce-i cu ăsta mă, e prietenul tău sau ce?“

„Da, nu vă ştiţi? Ionuţ Stancu, poet din Bucureşti, Ioan Ciută, poet din Cluj. Foarte talentaţi amândoi.“

„Iară-mi zice Albulescu că eu sunt talentat ca toată lumea. Mă trădează cu primul venit, cu fiecare în parte şi cu toată ţara la un loc. Eşti mic, Albulescu. Eşti nul. E un Bulache, aşa cum v-am spus vouă.“

„Tu ce-ai mă, eşti filoxerat sau ce? Apăi nici că ne cunoaştem şi începi cu prostii de Bucureşti. Măi, Mihai, eu mă duc, mă, că aşa mi-s sătul de din ăştia, ceva ce n-ai văzut.“

„Stai, bă, Ioane, stai că-s curios. Stoiane, potoleşte-l pe Stancu, te rog io. Stoian, maestrul poemelor fără rimă, Buiacu, şeful cenaclului de la Bucureşti. Auzi, ai fost azi la poezie?“

„Da, mă, da, o citit şi ăsta de aici, domnu’ Stoian sau cum îi zici tu, şi-or mai citit vreo doi buni, bunicei mai degrabă.“

„Tu când citeşti?“

„Vineri citesc eu. Da’ tu-l mai ştii pe-ăla de-am spart cu el anul trecut?“

„Şi, aşa cum marea descoperise, în reflux, schela versurilor mele, de pe care îţi construiam castelul de nisip ceas de ceas“, recită Mihai, „Aşa şi tu, prinţesă nepreţuită, te-ai îndurat la un biet amor şi un taifas“, spuseră amândoi într-o voce şi din ce în ce mai tare.

„Dacă-i un cenaclu aici, eu îl conduc“, spuse Stancu. Până la urmă, cu o bere în plus, toată lumea recită câte un poem şi nimeni nu se mai dori, neapărat, şef. Fu o pregătire bună pentru seară, de la care fiecare spera câte ceva.

Mihai nici nu apucă să intre să caute în discotecă, aşa cum îşi imaginase. Iustina era la intrare, vorbea cu Zoe. Bine şi rău, în acelaşi timp, dar se apropie. „Sărut-mâna Zoe, bună seara, doamna profesoară“, începu Mihai.

„Iustina, îl ştii pe Mihai?“

„Îl ştiu, l-am cunoscut în tren pe drumul încoace.“ Stătea în picioare, avea o fustă lungă de pânză, din care flutura discret cu o mână, şi o pereche de sandale de vară. Fandă puţin şi spuse, către Zoe: „Ştii că plec sâmbătă. Am bilete cu bărbatu-miu şi cu aia mică la Mamaia“.

„Super, mă bucur pentru tine. Aia mică e bine?“

„Da, Zenaida creşte văzând cu ochii. Are trei ani şi jumătate. De abia am putut-o lăsa singură săptămâna asta şi deja mi-e dor de ea. La toamnă vreau s-o dau la grădiniţă.“

Mihai fusese lovit în treizeci de secunde de trei ori: era măritată, avea copil şi pleca sâmbătă. Adică mai erau joi şi vineri şi gata. Başii de la discotecă deveniseră, de data asta, arterele lui. Aorta, iliacele, femuralele, subclaviile, carotidele îi trecură prin cap, cu tot cu bum-bum, ca unui idiot care intrase la Medicină. Bum-bum şi în tâmple, şi în piept, şi peste tot. Cimentul de pe jos şi din clădire începu să se lipească de carnea lui, să-l pietrifice şi să-l imobilizeze, se simţea ca o mumie a cărei glorie trecuse de mult. Mai îngăimă, ca într-o apărare dejucată, către Zoe: „Îţi mulţumesc din suflet. Era s-o încurc anul trecut“.

„Mihai, ţi-am mai spus, e în regulă, dar ai grijă. Ştii că trebuie să fii precaut în permanenţă, şi oricât de nebun eşti, nu poţi să faci abstracţie de reguli.“ Absolut inopinat apăru şi marele şef Relu Vulpescu.

„Voi ce faceţi, tovarăşelelor, vă amuzaţi un pic? Tinere, eşti cam posac. Imaginează-ţi că vin ruşii. Ia să te văd atunci.“ Îl prinse de obrazul stâng şi îl ciupi, părinteşte. „Nu fi, bă, prost, că, atât cât sunt eu aici, nu vin. Am auzit că şi scrii bine, printre

altele. Bandiţilor!“ Plecă, târându-şi picioarele, mai departe, ţinând-o de după gât pe Zoe şi luând-o astfel cu el, spunându-i vorbe greu de desluşit. Zoe îi replica, zâmbind, încât toată această turnură părea una bună, până la urmă.

„Ţi-am citit poemul, Mihai, şi mi-a plăcut mult“, spuse Iustina, în faţa căreia Mihai rămăsese singur. El trecuse, într-un timp foarte scurt, prin prea multe stări de extaz şi agonie, aşa că avu o singură, simplă, reacţie.

„Te iubesc, Iustina. M-am îndrăgostit de tine, asta e tot. Înţelegi? Nu e nimic altceva, nu se poate nimic altceva. Te sper şi te visez, sunt obsedat de tine, nu îmi pasă decât de tine.“

„Doamne, eşti nebun, nu fi nebun, te rog, vino-ncoace“, spuse ea plecând pe o alee, cu el urmând-o ca un câine înfometat. În primul colţ de umbră o prinse dintr-un pas din urmă, o luă în braţe într-o mişcare de răsucire şi se sărutară. Pentru Mihai stătură toate ceasurile, se desfăcu Big Bangul, se prăbuşi Everestul şi veni brusc iarna cu viscolele ei, în câteva secunde, până când buzele li se despărţiră. Apoi se uniră, după o privire, din nou şi de data asta trăi un cutremur de opt grade pe scala Richter, luna porni cu o viteză ucigătoare spre pământ şi sudul oceanelor înghiţi Antarctica. „Eşti a mea, înţelegi? Te iubesc cum nu te-a mai iubit nimeni.“

„De unde ştii tu, măi, copilule?“

„Nu am nevoie să ştiu nimic, am nevoie doar de tine.“

„Gata, te rog, ne poate vedea oricine aici.“ Îl împinse, cu greu, în faţă. El se desprinse şi se făcu că se duce drept pe spate, ca mortul în păpuşoi, într-o joacă. Râseră amândoi.

„Uite ce facem“, îi propuse el. „Mâine seară ieşim la un restaurant în Sibiu, am să vorbesc cu prietenii mei să vină şi ei, să nu fim doar noi, să nu pară ciudat.“

„Vedem, Mihai, nu ştiu, m-ai zăpăcit complet cu dorinţa ta de nestăvilit. Dragule…“ După o mângâiere pe obraz, Mihai plecă primul, sedus definitiv de sărutări. Iustina rămase în umbră şi singurul lucru pe care l-ar fi văzut cineva care chiar ar fi fost interesat de colţul acela de curte ar fi fost un tânăr de optsprezece ani care juca şotronul, pe care probabil îl şi ştergea pe măsură ce sărea, întrucât a doua zi dimineaţa nimeni nu ar mai fi identificat nicio linie de cretă, oricât s-ar fi zgâit la alei.

Pentru joi în zori, Stancu nu mai ştia ce să inventeze. Dăduse greş pe linie până acum. Era deja vreo trei dimineaţa şi nu avusese încă nicio idee sclipitoare, ceea ce îl agita dureros, pentru că el *trebuia să aibă succes*, să se impună în faţa grupului cu năzdrăvăniile lui de neimitat. Se duse, deşi nu-i convenea, la patul lui Mihai şi începu să tragă de el, de umeri.

„Mihai, Mihai“, făcu, sâsâind ca un şarpe de Buftea.

„Of, hai, mă, ce-ai, mă, Ionuţ?“, se dezmetici cu greu Mihai, care întotdeauna dormea pe o parte, cu picioarele larg desfăcute.

„Trebuie să mă ajuţi.“

„Cu ce, măi, dragule?“

„Mi-e ruşine să recunosc, dar pot faţă de tine – fără alţi martori – că m-a făcut boul ăsta de Severică. Tu ştii că noi n-am plecat înfrânţi din nicio tabără. Ţi-aduci aminte de Herculane, cu vinul ăla mişto de Recaş şi cu tipele ălea oacheşe? Albulescu, de nicăieri n-am plecat pe scut, ce mama mă-sii! Cel puţin eu, Stancu cel mare şi brav. Recunosc ca un disperat că am nevoie de tine acum, să-mi dai idei. Cum să-l dovedesc pă gorila de Severică mâine dimineaţă, când va veni iar cu goarna lui la uşă. Hai, zi tu.“

„Hai, mă, Ionuţ, să ne culcăm şi, pur şi simplu, când vine marele blond mâine, te faci şi tu că te

scoli. E mulţumitor?“

„Albulescu“, icni Stancu aproape sufocat, voind să vorbească tare, dar şi în şoaptă în acelaşi timp, „dobitocule, eu n-am nevoie de tine cel din partea ta, ci de tine cel din partea mea! Înţelegi?“.

„Bine, bă, extrovertitule, dar facem un troc. Eu îţi rezolv enigma intrării lui Severică de mâine dimineaţă şi tu şi cu Miruna veniţi cu mine la crâşmă diseară în Sibiu. Pe banii mei, dar voi fi cu o tipă de care m-am îndrăgostit.“

„Albulescu, te-ai prostit, ziua ta e în martie. Ne faci cadou o masă sau ce să înţeleg?“

„Stancule, te conjur la un secret total. M-am îndrăgostit de o profă, şefă la organizaţie, înţelegi?“

„Albulescu, dacă o convingi tu, nu eu, şi mai dai şi fripturi şi vinişor, uite-aşa vin cu Miruna şi îţi ţinem lumânărica!“ şi făcu un gest de prindere în sus cu ambele mâini, parcă ţinând nu o lumânare, ci două.

„Bine, bă, fii atent. Dar trebuie sculaţi toţi, asta e, nu avem ce face.“

„Stai, bă, nu-i scula, poate e vreo prostie, gafă de-aia de-a ta, Albulescu. Zi-mi mie întâi şi dup-aia.“

„*Bon.* Eu zic aşa. Închidem uşa şi o baricadăm cu paturi şi noptiere. Am eu o carioca groasă la mine, cu care scriem pe uşă: «FUCK OFF!». Şi mai jos: «Pentru conventul superior al acestui dormitor, cei care nu înţeleg engleza sunt nişte PULIFRICI». Ce zici de soluţia asta?“

„Bă, Albulescu, nu eşti prost. Da’ dacă gorila îl cheamă pe Relu Vulpescu şi vine ăla şi vede?“

„Păi, parcă tu erai curajosu’, acu’ gata, te-ai scăpat în pijamale? Dacă vine ăla, râde de gorilă, îţi zic eu, stai calm.“

„Bine, Albulescu, hai la treabă.“

„A, acuma vrei să trag eu paturile, nu? Oricum e prea devreme. Am eu ceas deşteptător. Îl pun la şase şi avem timp. Hai, în păturică, Stancule.“

La ora şase ceasul rusesc marca Slava, alb şi paralelipipedic, pe care Mihai îl avea dintr-o călătorie la Moscova a tatălui său, îşi făcu datoria şi începu să bâzâie ca un bondar de la munte. Toţi săriră în picioare şi se apucară de treabă – scriseră cu carioca roşie mare pe uşă, pe dinafară, aşezară un pat de-a latul şi pe el, unele peste altele, patru noptiere din acelea rablagite. Până la şase şi jumătate totul era pregătit şi începură să aştepte. Stancu era foarte excitat: „Să vezi când citeşte ăsta că e un pulifrici. I se suie tot sângele la dovleac, poate îi crapă vreun vas şi scăpăm de el. Cum e cu astea, Albulescu, se poate?“.

„Se poate, normal că se poate.“

„Auzi, ce crezi că face când vede?“

„Ce dracu’ să facă, frate?“, răspunde Stoian. „Urlă prin uşă la noi să deschidem, începe să ne amenințe, ce-i aşa greu?“

„Şi noi rezistăm ca o cetate a lui Ştefan şi-i zicem să plimbe ursu’. De-abia aştept să mai bag de-alea cu rime, am văzut că l-au enervat ca lumea pe analfabet.“

„Bine, bine, şi după, ce se mai întâmplă?“, întrebă Buiacu.

„Pleacă să facă înviorarea cu ceilalţi şi se răzbună mai târziu“, făcu previziunea, din nou, Stoian.

Timpul nu ezită să treacă, uşor-uşor discuţiile părăsiră micul punct culminant, Stancu şi Buiacu începură să povestească despre ce aveau de gând să citească la lectura de după-amiază. Căldura dimineţii de vară începea să se facă iarăşi simţită, aerul pătrundea ca un cub blând şi moale prin ferestre. Perdelele uzate, albe-gri, dintr-un material sintetic, abia tresăreau puţin, parcă mai degrabă din suflul vorbirii lui Stancu decât din adiere. Se făcu şapte, şapte şi un sfert, şapte şi jumătate.

„Bă, ce mă-sa face gorila, că s-a deschis deja micul dejun?“, se întoarce la problemă Buiacu.

„Mie îmi vine să mă piş“, zice Stoian, „aşa că zic să dăm dracu’ toate baricadările astea. Ce te uiţi, bă, aşa? Foarte simplu, ne pişăm şi noi ca oamenii, cu jeturile în sus, ne spălăm şi ne ducem să mâncăm. E ceva anormal sau ce?“.

„Organizată de Albulescu – o mare fâsâială, ca de obicei. Aşa e, Albulescu, nu te mai uita cruciş ca şopârla, o dată m-am bazat pe tine şi ne-ai făcut de cacao. De ca-ca-o.“

„Am câştigat prin neprezentarea adversarului, Stancule. 3-0 la masa verde. Şi ideea a fost foarte ca lumea.“

„A fost o superratare. *Tu es nul, tu es zéro*. Dar stai liniştit, diseară rămâne cum am stabilit.“

„Băi, OK, da’ te rog io, taci din gură.“

„De ce să tac, Albulescule? Că, uite, da-ţi-aş castane, ai pus cu Stoian noptierele astea murdare pe patul meu şi nici n-aţi dat la o parte cearşaful. Nu, pă bune acuma, sunt foarte serios. Cum mizeria mă-sii mai dorm pe ăsta, zi şi tu? Mi-l dai pe-al tău şi dormi tu pe ăsta. Dacă nu, nu mai vin diseară.“

„Da’ unde mergeţi voi diseară, porumbeilor? Aveţi întâlniri secrete?“, deveni curios Buiacu.

„Mergem în rapandulă cu satelitul, Dane. Vii şi tu? Şi tu, Stancule, pune mâna, spală-ţi cearşaful şi pe căldura asta îl ai uscat până la noapte.“

„Albulescule, eu am venit aici în calitate de poet foarte talentat, poate cel mai talentat, nu de spălătoreasă. Ai priceput?“

„E, dacă ai mâini de intelectual, atuncea pune-o pe Miruna, na, ea o să ţi-l spele.“

„Spală, mânca-i-aş guriţa ei. A, ştiu, îi zic că, dacă vrea o friptură diseară, să spele cearşaful. Foarte tare, Albulescu!“

Sala de lectură de la poezie era mai plină ca niciodată. Stancu, Buiacu, Stoian şi Mihai stăteau într-un grup, doi în spatele celorlalţi doi. Erau şi Ioan şi Robert, în partea cealaltă a sălii. Era şi fata

care devenise şi mai frumoasă, cea cu care ieşise Mihai anul trecut. Şi mulţi alţi tineri poeţi şi poetese, pentru că era poate cea mai tare zi de lectură la poezie. Aflaseră şi ce se întâmplase cu Severică: se îmbătase crunt cu o seară înainte şi căzuse într-o groapă, rupându-şi un picior. Acum era, se pare, internat la ortopedie la spitalul din Sibiu. „De unde vorba «cine sapă groapa altuia cade singur în ea»“, fusese, bineînţeles, neiertător Stancu, care nici din această tabără nu avea să plece fără o mare victorie. Şi din această cauză dădu, probabil, un spectacol la lectura sa. Teoretic, fiecare avea dreptul să citească până la un sfert de oră cel mult. Stancu citi aproape dublu, în acceptul tuturor, şi smulse şi aplauze. Avea farmec şi pentru că era rârâit, făcea rotocoale din vocale pe un ton ironic, superior. Zisese din alea optzeciste, el prinsese şpilul şi dezmierda în poeme peisajul citadin dezolant, cu cutii mototolite de Coca-Cola, maşinării de tot felul, metal ruginit, coşuri de gunoi, printre care strecura câte un regret sau o mică bucurie. Buiacu a fost şi el destul de bun, citind însă numai versuri scurte cu rimă.

Seara, lui Mihai îi reuşi planul. Îşi dăduse întâlnire cu Iustina în faţa gării, care era destul de aproape de complex. Acolo ajunsese înaintea ei, împreună atât cu Stancu şi Miruna, cât şi cu Cristofor şi cu Gina, pe care fusese mult mai uşor să-i convingă, împărtăşind şi cu ei marea lui taină. Mihai avea emoţii care îi rodeau ca nişte şoricei sternul pe dinăuntru.

„Foaie verde cade-n apă,/ Albulescu va lua ţeapă./ Fripturica ne-o va da/ Chiar de nu apare ea“, se apucase Stancu să răsucească şişul în rană. Aşa fusese convenţia de fapt. Chiar dacă Mihai rata întâlnirea, se obligase să îşi respecte angajamentul. „Va veni, simt eu“, zise Gina, care se dovedise în mod repetat bună la tot felul de intuiţii. „Vine, Mihai“, întări şi Cristofor. Miruna îl pupa pe Stancu de fiecare dată când acesta scotea

o replică mişto. Şi lui îi plăcea mult rolul de mic vânător de premii. „Ai poema afectată/ C-ai sfeclit-o înc-o dată./ Eşti îndrăgostit lulea/ Vai de mamiţica ta./ Bate-n tine inimioara/ Mai încet ca vântul vara./ Eşti la faţă palid rău/ Să te-ajute Dumnezeu!“, ar fi putut continua, la nesfârşit probabil, Stancu. „Hai, mă, Ionuţ, mai lasă-mă, te rog io.“ „Albulescu, mai stăm mult? Iote, e şi zece, hai să dai friptura şi vinişorul, să ne mai înveselim, că mi se rupe sufletul când te văd suferind şi stând ca papagalul pe la colţuri de stradă. Şi mai pierdem vremea şi noi cu tine, că altă treabă n-aveam.“ Când o văzu pe trotuarul de vizavi, aşteptând să traverseze, Mihai simţi că în trupul lui se porneşte o avalanşă care cuprinde totul, din creştetul capului şi până la tălpi. Îi făcu cu mâna, gest la care ea răspunse cu o scurtă mişcare a capului, voind parcă să zică: „Ei, vezi că am venit?“. Merseră pe jos până în Piaţa Mică, unde găsiră un restaurant. Pe drum se iscase o conversaţie legată de taberele de creaţie, de ce se va întâmpla în anii următori, pentru a ocoli orice alte subiecte sensibile. Mihai îşi revenise complet, şi în atitudine, şi în replică. „Stancule, fii atent, aşa cum ţi-am promis, îţi voi arăta o mare *transsubstanţiaţiune*: cum se pot transforma douăzeci şi şapte de lei într-un cotlet de porc la grătar cu cartofi prăjiţi. A, eşti încurcat că nu ştii termenul. E, nu-i nimic, te duci acasă, citeşti în DEX şi mai vorbim.“ „Albulescule, tu eşti ca în vorba aia mai simplă, bre: «C-aşa-i viaţa de artist:/ Noaptea vesel, ziua trist». Cum vine seara, parcă prinzi aripi“, încercă el să i-o-ntoarcă. Iustina nu vorbea mult, mai degrabă îi asculta pe ei cum se tachinează. Vorbi totuşi puţin cu Gina, care se aşezase lângă ea şi care îi povesti despre pasiunea ei pentru desen. Voia să dea la arhitectură. Iustina părea realizată şi numai bună de dat sfaturi la cei douăzeci şi cinci de ani ai ei şi cu un copil. În plus, avea aura de autoritate conferită de statutul de

profesoară, care într-un mod straniu nu era anihilată de conjunctura complet specială în care se întâlniseră în acea seară. „Auzi, Albulescu, da' ăştia n-au şi lăutari aici? La ce cârciumă ne-ai adus, bre, la cea mai ieftină sau cum? Io, când te-am luat la mine şi taică-miu i-a adus pe-ăia, pe Răzăreanu şi pe Huiducel, ţi-a plăcut, ha?“ Cina înaintă pe nesimţite şi la zece trebuiră să plece, întrucât localul se închidea. Pe drumul de întoarcere, Stancu, Cristofor şi prietenele lor merseră mult mai înainte, special. Ionuţ se pupa tot timpul cu Miruna, iar Gabi şi Gina se ţineau, copilăreşte cumva, de mână. Mihai şi Iustina se opriră şi se sărutară doar de două ori. El îi spuse o sumedenie de cuvinte dulci, la care ea răspundea rar, mai mult dojenindu-l blând pentru îndrăzneală. În sărutări însă nu părea deloc să facă acelaşi lucru. Cu vreo două străzi înainte de intrarea în complex, Mihai rămase pe loc, pentru ca Iustina să poată să se întoarcă singură. Îşi aprinse o ţigară şi, în momentul când primele molecule de fum îi ajunseră în sânge, simţi că este îndrăgostit *definitiv*. Se gândi că a doua zi, când îi venea rândul la lectură, avea să citească şi poemul scris pentru ea, pe care îl trăia acum atât de intens.

Nimeni nu avea cum să bănuiască şi mirat rămân şi eu, care aştern aceste rânduri pe hârtie pentru a vă binedispune, că vineri avea să se întâmple ceva care ar fi putut da peste cap întreaga noastră poveste. „Albulescu, Albulescu, stai, bă, puţin!“, îl auzi Mihai strigând pe Stancu, alergând în spatele său, aşa cum putea el, pentru că nu s-a pomenit până acum, dar Stancu nu era un mare sportiv. „Bă, e naşpa de tot!“ „Ce s-a întâmplat de eşti aşa disperat?“ „Disperat nu sunt eu, ci o să fii tu acuma, imediat. Numai puţin, să răsuflu. Albulescu, ai dat de belea. Belea mare, umflată cu pompa, cât zepelinul, nenică, înţelegi?“ „Ce e, ce glumă tristă vrei să îmi faci?“ „Albulescule, glume

triste nu îţi fac eu, ci viaţa. Înţelegi? Viaţa. Eu îţi fac numai glume vesele, din alea la care se râde cu hi-hi-hi. Acuma să te văd eu pe unde scoţi cămaşa.“ „Băi, zici sau mă ţii de vorbă? Vezi că am treabă. Ştii că şi eu citesc azi, peste vreo trei ore, uite.“ „Ţine-o pe-asta atunci. Te concentrezi?“ „Du-te-n mă-ta.“ Cristofor, care apăruse şi el din spate, îi luă într-o clipită caimacul lui Stancu: „Mihai, vezi că a apărut în tabără Ioana şi te caută“. „Ia uite, bă, cum i-o zice şi se mai dă şi prietenul lui cel mai bun. Eşti un zevzec, trebuia să mă laşi să-l termin de pregătit psihologic“, se simţi ofuscat Stancu. „Până îl pregăteai tu psihologic, apărea ea direct, cred că vine încoace, i-au spus unde să te găsească.“ Lui Mihai i s-au răsucit toate planurile prin cap, din paralele au devenit perpendiculare, începând să se intersecteze într-o anxietate semnificativă. Cu Ioana fusese în ultimii doi ani. Era o tipă superbă, ieşise şi miss pe liceu în clasa a noua. Avea cei mai frumoşi sâni pe care îi văzuse Mihai vreodată. Era cu un an mai mică decât el. Ea îi furase şi poza de la panoul de onoare, de drag. Mama ei le făcuse cartofi prăjiţi. El o iubea încă, dar o lăsase acasă fiindcă simţea nevoia de altceva. Gabi avusese dreptate, o văzu venind pe alee. Nu înaintă s-o întâmpine, aşa cum făcuse de atât de multe alte ori. Rămase flancat de Stancu şi de Cristofor, care stăteau în aşteptarea spectacolului.

„Te pup“, a zis Ioana scurt şi numai când zicea ea asta pentru Mihai avea un sens.

„Te pup şi eu, dar ce faci aici?“

„Am venit după tine, ce să fac? Sperai să te las singur?“

„Bine, Ioana, dar mi-ai promis. Ţi-am spus că am chef să fiu singur şi că nu are rost să vii doar ca să ne certăm.“

„Singur, adică, să traduc, cu alte tipe, nu? Câte ai vrăjit deja de luni până azi? Hm?“ Cristofor stătea împietrit în faţa celor doi, în timp ce Stancu

dădea din cap cu îngrijorare la fiecare replică a Ioanei.

„Singur, adică fără tine, aşa se traduce singur în cuplu. Altfel, cu una, cu şapte, cu douăzeci şi şapte de tipe, ce contează? Treaba mea.“

„Treaba ta? Şi eu ce ar trebui să fac? Să îmi găsesc şi eu douăzeci şapte de prieteni?“

„Pentru tine cred că douăzeci şi şapte sunt cam mulţi, dar unul îţi puteai găsi.“

„Mihai, ai înnebunit?“

„Şi acum ce planuri ai, ai venit azi şi pleci când?“, fu Mihai inimaginabil de rău.

Ioana izbucni, după încercarea de luptă, în plâns. În acel moment, el o luă totuşi pe după umeri, iar Stancu şi Cristofor se îndepărtară, privindu-se în ochi.

„Hai, mă, Ioana, de-aia ţi-am şi spus să nu vii. Ştiam că vei plânge, că ne vom certa. De ce era nevoie de toate astea? Nu înţeleg ce poate fi în mintea ta.“

„Bine, mă, Mihai… da’ un telefon măcar, mă“, îngăimă Ioana printre hohotele de plâns. „Nu te va mai iubi nimeni cum te iubesc eu, eşti un prost, asta eşti. Cât eşti tu de deştept la carte, că stai tot timpul şi înveţi, m-am săturat să aud şi asta, acum puteam fi şi noi împreună şi tu pleci după toate fufele… Un telefon, mă, să îmi fi dat şi mie. Mă auzi? Măcar un telefon.“

„Ţi-am mai zis cum e cu tine, mă iubeşti de mori, dar nu vrei să te culci cu mine că nu ai optsprezece ani. M-ai tâmpit cu chestia asta, mă Ioana, am renunţat să lupt, pe bune. Ce-ai vrea să fac, să mă masturbez sau ce? Acuma trebuie să înţelegi şi tu, aşa e viaţa.“

„Da, mă…“, încercă ea, plângând în continuare, „…puteai şi tu să mai ai răbdare… şi oricum ştiu sigur că ai mai fost şi cu tipa aia mai mare care venea pe la cenaclu… şi probabil şi cu multe altele… ce naiba, mă, Mihai…“.

„Acuma e mult mai nasol, Ioana. E nasol de tot. Adică m-am îndrăgostit rău, înţelegi? Şi de-aia chiar te rog să mă laşi în pace. Nu ştiu, întoarce-te la Bucureşti, fă ce vrei, dar lasă-mă.“

Ioana rămase fără lacrimi, oprindu-se din plâns cu gura căscată. „Eşti mizerabil, asta eşti. Să nu te mai văd!“ Se smulse din braţele lui şi plecă hotărâtă în direcţia din care venise.

Mihai rămase singur în picioare, cu privirea după ea, dezolat, bântuit şi de amintirile vechi, şi de emoţiile noi. Sufletul lui era un acvariu cu feluriţi peşti, şi din aceia frumoşi, coloraţi, dar şi cu piranha. Se uită la ceas, trebuia să citească peste nu multă vreme. Acum nici de citit nu-i mai ardea.

Lectura merse însă bine, fiind aşa cum o aştepta toată lumea care îl cunoştea pe Mihai. Citi şi poemul pentru Iustina, cu care avu succes. Aşa cum oricine ştia ar fi putut estima, seara de vineri fu pentru Mihai o uriaşă încurcătură. Până la urmă, el reuşi să iasă din nou la plimbare cu Iustina pe străzi, în oraş, îi povesti de Ioana, ea zâmbi. Ioana, la rându-i, pe de o parte, fiind foarte deşteaptă şi descurcăreaţă şi, pe de altă parte, beneficiind de un lanţ al slăbiciunilor, nu atât de greu de imaginat, află cine era persoana de care se îndrăgostise Mihai. În plus, ca să-i dea o lecţie, dansă în discotecă împreună cu un tip de la „Enescu“ până la ora închiderii.

A doua zi de dimineaţă, Mihai fu singurul care o conduse pe Iustina la tren. Îi culesese şi nişte flori de câmp. Ca niciodată, după un ultim sărut, plânse când o văzu dispărând şi când mai mult intui fereastra de tren trântindu-se. Urmări maşinăria de metal până când aceasta ajunse un punct, undeva în zare, despre care nu avea cum să ştie sigur dacă nu există numai pe retina sa. Zilele următoare, până marţi, fură aproape fără semnificaţie pentru Mihai. Programul se mai relaxase, citise aproape toată lumea care avea de citit, de ascultat pe cei care cântau, nu-i mai ascultă. Pierdu timpul cu

Ioan, care se suia pe o piatră în curte, îşi ţinea echilibrul într-un picior şi, cu mâinile întinse la orizontală zicea: „Hai, Mihăiţă, şi tu, să zburăm ca condorii…“. În fine, într-una din după-amieze nu se abţinu şi îi strânse pe Stancu, Cristofor, Stoian şi Buiacu, citindu-le un ultim poem, pe care simţea dureros nevoia să-l spună în faţa cuiva. Punându-le câte o bere pe masă, la aceeaşi terasă de lângă complex, îşi luă tonul melodios şi tragic şi recită:

fiecare zi de aşteptare înseamnă
un poem pentru tine

eu sunt echinodermul tău de dimineaţă
ce pot visa? cu ce mişcări pot trăi?
o, iată, totuşi îmi beau cafeaua

micul meu schelet exterior de calcar
sau mai nou de plastic e conceput din
dragoste de tine

de când m-ai îndrăgostit de tine nu mă mai
uit după fete
prin cofetării/cinematografe/parcuri
beau gaz grizu, arunc cu irişii grenade
în becuri cu filament incandescent
aştern mochetă pe trotuare şi semăn
flori în scrumieră, doar-doar

„hei, eşti liber, poţi fuma o ţigară
în rondul din cişmigiu, poţi câştiga
la jocuri mecanice“
ştiu, o, ştiu.

mi-aduc aminte doar trântitul ferestrei
de tren
tu, retrăgându-te dintr-odată, *ma chère*
şi lacrimile mele curgând
la la la
la la la

fanfara, trandafirii, aerul de munte

tu să nu mă ţii pe mine din mizeraţiune
să nu faci un danţ cu mine din aceleaşi
motive
să nu mă plimbi pe strade tot aşa

de azi ai plecat tu
de azi sunt un biet echinoderm
ce cu greu îşi fumează prima ţigară
(care aduce întotdeauna aerul
unei depărtări)

„Bă Albulescu, tu scrii mişto când eşti distrus, pe cuvânt. Distrusule! Hai cu nenea Ionuţ să te înveselească, bre!“ Şi Stancu începu să facă tot felul de gesturi din mâini, să-l înveselească, apoi să ţuguie buzele, să încrunte sprâncenele, să îşi plimbe ochelarii în sus şi în jos pe coama falnică a nasului lui coroiat.

„Deh, bă, Ionuţ, sunt îndrăgostit rău, tati, nu ştiu ce să fac, mi-e cumplit de dor de ea.“

„Băi, care vreţi să faceţi mişto de Albulescu, acu’ e momentul, e knock-out.“

„Mai lasă-l, mă, Ionuţ, şi tu în pace“, îi luă apărarea Cristofor.

„Pă bune“, adăugă şi Stoian.

„Te *meprizez* în starea asta, Albulescu, pe cuvânt“, spuse Stancu scoţând din mânecă un franţuzism – dăduse franceză la facultate, scris şi oral.

„Mai bine mă prizezi şi tu cum poţi şi mai dai şi tu o bere, că tot după cinste stai“, i-o întoarse totuşi Mihai.

Mai fu importantă ziua de marţi, dinaintea plecării. Mihai luă, ca în fiecare an, premiul al doilea la poezie, Stancu pe al treilea. Premiul întâi fu luat nu de o fată frumoasă, aşa cum credeau toţi, ci de un poet foarte bun din Reşiţa. Cristofor, aşa

cum prevăzuse Mihai, nu luă niciun premiu, deşi citise cea mai bună proză, foarte probabil din cauza conotaţiilor şi posibilelor interpretări politice ale unora dintre amănuntele imaginate de el. Între Mihai şi Ioana au mai avut loc câteva scene. El nu dădu însă înapoi şi nu îşi trădă noua mare dragoste, astfel încât devenea din ce în ce mai greu de imaginat cât de mult îl putea iubi Ioana pentru a încerca încă să mai stea de vorbă cu el şi să şi-l reapropie. Cu toţii, miercuri, şi-au văzut de drum, părăsind locul cu inima plină de noi întâmplări şi succese. Mai puţin Mihai, care se vedea pe zi ce trecea tot mai mistuit de dorul Iustinei.

În cotul Vrancei începuseră deja zilele ploioase de octombrie şi vântul se înteţise. Majoritatea se acomodaseră cu viaţa din unitate, care impunea o anumită atenţie, ba chiar dexteritate, pentru a nu se petrece umilinţe mari, fiindcă de umilinţe medii aveau cu toţii parte la tot pasul. Dimineaţa, la şedinţele de regulament militar sau la cele de învăţământ politic, acestea din urmă ţinute de lent-colonelul Nichelaşu, care dincolo de încheierea poveştii noastre avea să dispară fără urmă, de ce fiind uşor de bănuit, se întâmpla uneori să adoarmă cu toţii în bănci. Deprinseseră un fel ciudat de somn, stând în şezut şi cu capul uşor plecat. Din când în când, ofiţerul, care mărturisea: „Am văzut eu mulţi de-ăştia ca voi, băi, intelectualilor“, tuna „Drepţi!“, moment în care se trezeau şi ţâşneau în postură bipedă. După care începea un nou ciclu. Mihai nu pierdea timpul să se odihnească, precum ceilalţi. El se gândea neîncetat la amorul lui tragic şi neîmplinit, pe care nu şi-l putea rupe de realitatea de zi cu zi, oricât de şocantă ar fi fost aceasta. Pentru că în istoria dragostei lui nu se mai putuse întâmpla nimic de mai bine de o lună, Mihai rememora la nesfârşit aceleaşi lucruri

întâmplate, care începeau să se dilate, să îşi piardă sensul şi, câteodată, să capete unul nou.

După ce se întorsese din tabără la Bucureşti, ar fi urmat să plece cu cortul în Retezat. Îi sunase pe amici şi îi anunţase să nu mai conteze pe el. Cu maică-sa fusese puţin mai complicat, dar îi explicase că vrea neapărat la mare. Folosise şi argumentul forte: „Doar am intrat la facultate unde ţi-ai dori tu, nu?“, astfel încât nu întâmpinase multă rezistenţă. Mama lui Mihai, inginer fiind, dorise mult să-i ajungă băiatul medic. Mihai se revoltase cu un an înainte, când avusese de gând să dea la Filologie, dar până la urmă cedase presiunilor mamei sale. De Iustina ştia doar că e în Mamaia, nimic mai mult. În cele din urmă, se rugă de maică-sa să aranjeze cu o prietenă a ei, Sorina, care locuia la Constanţa. Aceasta îl primise imediat, de pe o zi pe alta. În prima seară, Mihai le povestise Sorinei, pe care o cunoştea de când era puşti, şi soţului ei tot delirul vieţii lui din ultimele săptămâni, cu grava condiţie de a nu-i divulga nimic mamei sale. După o noapte în care nu a dormit foarte bine, Mihai îşi amintea cum pornise a doua zi să caute o femeie, adică *pe ea*, într-o staţiune uriaşă, cum este Mamaia. Făcuse toate prostiile, îşi pusese pe cap o pălărie confecţionată dintr-un ziar, mâncase porumb fiert cu toţi bronzaţii, închiriase o bicicletă din aceea dublă, cu care dăduse ture spre sud şi spre nord, numărase – de patrusprezece ori. Nici urmă de *ea*, nici pe faleză, nici pe plajă. În fine, seara, la ora şapte fix, se aşezase obosit pe o bancă în faţa unui local care se chema Orizont. Când, istovit şi consumat de arderea fără margini, întorsese capul către stânga, o văzuse. Era cu soţul ei, amândoi îmbrăcaţi aşa cum se îmbracă oamenii la mare seara, lejer, dar puţin mai elegant. Ea îi încrucişă la un moment dat privirea şi se sperie, ducând imediat arătătorul stâng în dreptul buzelor, într-o rugăminte. El o

ascultă, Doamne, ar fi ascultat-o până la moarte! Îi văzu cum intrară pe poarta „Orizontului“ şi aşteptă. Era atât de surescitat şi, în acelaşi timp, fericit! Când valurile se răsuceau şi se izbeau de plajă, le simţea până în oase. Îşi şi aminti versurile care îl făcuseră celebru în liceu: „Eu te iubesc cu fiecare os,/ În erezii de toamnă neîmplinită,/ În limba mea nebună de palpită,/ Eu te iubesc de sus şi până jos“. Abia acum îşi dădea seama cât de adevărat era ce scrisese. După vreun sfert de oră, se ridică de pe bancă şi se îndreptă hotărât către intrare.

Aici eu, povestitorul, doresc cu băgare de seamă să vă avertizez că urmează o mică parte incredibilă, care, dacă vi se va părea o minciună gogonată, am să vă rog cu toată fiinţa mea scriitoricească să nu o puneţi în spinarea lui Mihai, bietul de el, ci în spinarea mea, şi aşa destul de tăbăcită.

Mihai plăti taxa de intrare, pentru că era un preţ de vreo douăzeci şi cinci de lei sau pe acolo, şi pătrunse tiptil, *cu ochii larg închişi*, în grădina de vară cu spectacol. O localiză imediat pe Iustina şi verifică apoi ce opţiuni avea. Singura masă de la care ar fi putut-o privi neîncetat, dând în acelaşi timp impresia că urmărea cântăreţele şi balerinele de pe scenă, era ocupată de o doamnă pe la patruzeci de ani, singură, ale cărei mici riduri din colţul ochilor păreau să aibă un sens. După ce îşi verifică sumar ţinuta, se duse fără să pregete ţintă acolo, se opri cu gesturi elegante de cealaltă parte a mesei şi i se adresă, cumva ca un valet: „Stimată doamnă, vă rog să îmi permiteţi să vă informez că la intrare este un domn cu un buchet larg de trandafiri roşii care pretinde că vă aşteaptă şi dumneavoastră trebuie să aflaţi numaidecât asta“.

Mihai fu martorul neaşteptat, numai în câteva secunde, al unei lacrimi care îşi croi uşor drum printre discretele riduri din laterala ochiului drept al misterioasei doamne. De îndată, aceasta făcu un

semn să i se facă nota, plăti, se ridică, plecă şi nu se mai întoarse. Junele nostru, tuşat oarecum, nu ezită totuşi să se aşeze la masa proaspăt eliberată şi începu, ca un far al portului, să privească spre doamna vieţii lui, singura ce reuşise într-adevăr să-i frângă sufletul şi să-l răsucească pe jar. I se părea că şi Iustina se uita către el. Evident, printre vorbe schimbate cu soţul ei, moment în care întorcea capul. Mihai luă o sticlă de vin, apoi şi pe a doua. De mâncat nu putea, atât de înamorat era. La un moment dat, după ce multe dizeuze nu lăsaseră în pace clienţii hotelurilor din apropiere, Iustina şi soţul ei se ridicară. Îi urmări cu o privire de câine supus până la ieşire, ce altceva ar fi putut să facă? Povestindu-i Sorinei întâmplarea, în aceeaşi seară, se temu ca aceasta să nu îl creadă mitoman.

A doua zi, după un somn puţin mai bun, Mihai bău pe la nouă cafeaua rece lăsată de Sorina pe masa de bucătărie, înainte ca ea să plece la serviciu. Îşi prinse fruntea cu mâna stângă şi trase puţin de părul ţepos, drept, dându-şi seama că trebuie s-o ia de la capăt: tot nu ştia unde s-o găsească. Filmul se repetă: intră prin holurile şi restaurantele hotelurilor de-a lungul şi de-a latul Mamaiei, alergă în sus şi în jos pe plajă, până la epuizare. Ghemuit pe un dig, la un moment dat în după-amiaza târzie avu o revelaţie: nu exista decât o singură logică de care se puteau agăţa amândoi. Un unic fir al destinului de îndrăgostiţi, pentru a mai fi împreună o clipă. Acesta conducea la obligaţia de a fi în acelaşi loc, la aceeaşi oră. Răvăşit de acest gând, se uită la ceas. Avea timp, era şapte fără douăzeci. Alergând de la Casino, ajunse chiar când minutarul stătea să se unească cu liniuţa neagră de sus. Se aşeză, încrezător, pe aceeaşi bancă, se uită din nou la încheietura mâinii stângi şi, când fu timpul, întoarse hotărât capul. Ei bine, da, o vedea venind. Cu familia după ea. Erau şi fetiţa – reţinuse, Zenaida – şi încă un el şi o ea, necunoscuţi. Se luă după ei, la o distanţă cam de

treizeci de metri în urmă. Ea se întorcea din când în când, îl văzuse. De aceea el se opri într-un mic magazin de pe dreapta falezei, unde aveau flori, şi cumpără nouă garoafe galbene. Ea observă şi el începu atunci să rupă din buchet petale şi să le presare în briză, aiurea, numai atunci când ea răsucea capul. După această comunicare absurdă, grupul Iustinei se îndreptă către Hotel Riviera, pentru Mihai un simplu bloc verde, înalt, în care toate personajele intrară cu paşi lejeri, lăsându-l cu privirea în gol. Bun, acum ştia unde stă, dar cum să-i vorbească, cum să se vadă cu ea între patru ochi? Porni într-o clipă, pur şi simplu fără să-i pese. Hotelul avea două intrări, cea principală, pe unde trecuseră ei, şi una laterală, prin care intră Mihai. Se propti în bar şi ceru un Cinzano. „Cu lămâie?“, pică întrebarea. „Cum vrei tu, mie nu îmi pasă.“ „Înţeleg că fără lămâie.“ „E, dacă înţelegi aşa, pune şi lămâie.“ Îşi primi băutura într-un pahar cu picior, pe care îl dădu peste cap, şi apoi mâncă lămâia, sub privirea îngheţată a Iustinei, care, o dată în plus, îl observase. Rămase cu ochii la el, Mihai ieşi prin aceeaşi uşă laterală prin care intrase, ale cărei geamuri erau perfect transparente. Îi făcu un semn groaznic, ca şi când şi-ar fi retezat gâtul, apoi se lăsă pe vine. Cum-necum, Iustina reuşi să iasă, în treizeci de secunde, din hotel, şi să ajungă în faţa lui Mihai. Cei doi se sărutară prelung, deşi era suficientă o simplă răsucire de cap a oricăruia din holul hotelului pentru a vedea scena, devenită aproape de film. El se simţea un fel de Humphrey Bogart, ea poate credea pentru prima oară că este într-adevăr iubita lui. Întrucât o nebunie mai mare izvorâtă din dragoste, vă jur, nu avea să mai vadă niciodată, aşa cum nici Mihai nu avea să mai întâlnească în viaţa sa pe nimeni ca Ioana. Clipa aceea a sărutului dură parcă o veşnicie, în care vreun sfânt avu grijă ca toţi ceilalţi să îşi vadă de discuţiile lor obişnuite. Când au terminat împreunarea aceea sălbatică,

trăgând fiecare aerul din gura celuilalt, se aruncară într-o parte în care nu mai puteau fi văzuţi.

„Iustina, nu pot fără tine. Ştiu că aici e o nebunie, când te întorci la Bucureşti?“

„Pe 10 august. Sună-mă pe 11, la serviciu, de la opt la patru după-amiaza. Scrie numărul: 10 14 50.“ Mihai notă repede, pe o hârtie din buzunarul gecii de blugi. „Te sărut.“ „Şi eu.“

Ce să îţi mai spun eu, *biet cetitor*, care cu răbdarea-ţi mare ai ajuns până aici? Pentru că urăsc la rându-mi romanele lungi, în care naraţiunea este îmbâcsită cu descrieri şi bălţi de cuvinte, am să te scutesc şi am să mă îndrept mai iute către finalul povestirii mele, care sper că nu îţi va plăcea mai puţin decât un episod din *Harry Potter*, *Ice Age* sau *Star Wars*, că doar pentru asta m-am străduit. De aceea, înainte de a scrie finalul, care se spune că întotdeauna ţine de măiestria prozatorului, îţi fac un rezumat cu ceea ce aş mai fi putut să îţi povestesc pe îndelete, dar, ca să te cruţ *pe tine* şi să nu par exagerat în ficţiunea mea, nu o fac.

Mihai nu se potoli aşa, cu una, cu două. Se duse la Stancu, ăsta fiind la Costineşti cu alde frati-su, Vlad, şi, după ce îşi nenoroci un picior în scoici la ieşirea din mare, îl convinse pe maestrul poet să-l ajute s-o mai vadă o dată pe Iustina, la Mamaia. Stancu acceptă numai ca să îşi mai demonstreze o dată că nu putea ieşi învins din nicio întâmplare şi, în plus, deşi nu recunoştea clar nici faţă de el însuşi, îl simpatiza, măcar puţin, pe Albulescu. Schema fu propusă, după un brainstorming, de către Mihai şi aprobată din prima de Stancu. Ideea era să formeze un grup de elevi cu care să meargă la Iustina, pentru a nu da de bănuit. Deşi nu pare credibil, acest grup, numărând opt persoane, se şi formă în două ore, prin celebritatea şi şarmul celor doi. Dintre aceia care trăiră aceste clipe, Irina avea chiar să ajungă, la rândul şi la timpul ei, o mare

prozatoare, publicată la Gallimard. Toată această ambiţie le dădu în cele din urmă lui Mihai şi Iustinei încă o oră singuri. Ceea ce se va fi întâmplat în acea oră e uşor de bănuit, trebuie să fi fost numai dulcegării şi giugiuleli tandre. După care grupul cel fastuos se împrăştie, cum ar zice Stancu şi astăzi: „Şi cu asta ce-ai făcut, Albulescu? Mai mare daraua decât ocaua“.

La Bucureşti, Mihai o sună pe Iustina, se întâlniră în repetate rânduri în parcul Herăstrău, după-amiezile. Mihai o săruta şi îi recita versuri. Dragoste n-au făcut niciodată. Singura dată când s-ar fi putut, la Mihai acasă, când mama lui era plecată, acesta se inhibă îngrozitor. După aceea veni momentul din care ea nu mai răspunse la telefon, de unde mai încolo, *dragule cetitor*, ştii tot. În plus, Ioana îl ajută pe Mihai să câştige concursul *cel-care-primeşte-cele- -mai-multe-scrisori-în-armată*. Îi scrise, spre exemplu, „te iubesc“ cu fiecare literă în altă scrisoare. Dragostea Ioanei faţă de Mihai, cât şi dragostea lui Mihai faţă de Ioana nu se opriră aici şi sunt încă subiectul unui roman, pe care, din păcate, din diferite motive, n-am să-l pot scrie, probabil, niciodată. Mihai îi scrise, la rândul său, multe scrisori din armată Iustinei, pe care i le trimise lui Cristofor, rugându-l să i le înmâneze. Se pare că acesta ar fi reuşit să-i pună în palmă una sau două. Iustina îi scrise lui Mihai o singură scrisoare, care îi sosi acestuia pe data de 16 decembrie 1989. Îi spunea, rezumând, că nu mai avea rost să fie împreună, el avea să înceapă facultatea şi să cunoască alte fete, ea era măritată oricum. Îi amintise ceea ce el ştia: *Iustina* însemna *cea care spune adevărul*. Tot pe 16decembrie 1989, într-o sâmbătă, Mihai primi prima lui permisie de o zi, în care merse la sărbătorirea aniversării lui Stancu, unde avea să vadă primele filme porno din viaţa lui. Iustina, după ce iniţial îi răspunse la telefon, dispăru din nou şi nu se mai întâlniră a doua zi, pe

17, drept care Mihai se întoarse la unitate mai devreme şi bine făcu, întrucât se dăduse alarmă de luptă – indicativul „Tudor Vladimirescu“, deşi ei auziseră că se bat cu ungurii. Lui Mihai îi trecu, treptat-treptat, dragostea de Iustina. Deşi îşi scrisese pe interiorul bonetei militare M.L.I.F.E. Însemna, deşi nu mărturisise nimănui asta niciodată, *Mihai Loves Iustina For Ever*. Se mai întâlni o singură dată cu ea, nu din dragoste, ci din curiozitate, prin aprilie 1990, într-un parc, după ce o găsi la telefon la şcoala aceea pentru handicapaţi unde avea postul şi unde se întorsese. Ea îi spusese atunci altceva, că avea cancer la ovar şi avea să moară curând şi că el fusese pentru ea cea mai frumoasă dragoste. De data asta el râse, nu o crezu şi plecă pentru totdeauna. Nu mai auzi timp de nouăsprezece ani nimic de Iustina, după care, într-o zi de noiembrie, primi un e-mail de la ea cu fragmente dintr-unul din poemele pe care el i le dedicase. Nu răspunse la acel e-mail.

Şi acum, sfârşitul, aşa cum am promis.

Mihai era de planton doi, cel mai nesuferit dintre plantoane. Asta pentru că se culcase puţin, fusese trezit de plantonul unu pentru a sta de pază aproape trei ceasuri, după care se putea culca puţin din nou, până la deşteptare. În ultimul asemenea planton fusese prins fumând de către lent-colonelul Nichelaşu, care îi dăduse mustrare de la organizaţie. Rămânea la dosar! Nici nu ştia cum să-i povestească maică-sii o asemenea nenorocire. Dar lasă, s-o descurca el. De când, la un prânz, soldatul care meşterea cu polonicul în oala de iahnie scosese un şobolan fiert în toată splendoarea lui, mânjit cu sosul bej, dar nu într-atât încât să nu poată fi recunoscut, toţi erau conştienţi că unitatea lor nenorocită 01247 era plină de şobolani, până în miezul ei de metal, lemn, hârtie, urechi sau de ce altceva o fi fost. Ei bănuiau că umblă pe ţevi,

noaptea. Găsiseră şi rahat de şobolan în bocanci. Mihai stătea pe culoar, de astă dată sprijinit cu coatele de calorifer. Nu mai fuma, de frică să nu mai ia vreun avertisment. Studiase topografia terenului de luptă pentru plantoanele de noapte. Podeaua era alcătuită dintr-un material alunecos. Toate uşile culoarului erau pe dreapta cum te uitai dinspre capătul de la intrare. Ultima din capătul celălalt, după cele de la dormitoare, era cea de la budă. Pe acolo văzuse o dată ieşind un şobolan. De la acea uşă până în peretele din fund al culoarului, să mai fi fost un metru şi jumătate, doi. Îşi făcuse de mult un plan experimental diabolic, care în această noapte putea, în fine, să funcţioneze. Nu intrase decât de vreo douăzeci de minute în planton, schimbându-l pe Drăgoşelul, colegul lui de pluton şi bun amic, şi începuse să audă nişte icnete, schelălăieli ca nişte mici nechezaturi. Deveni atent, pe poziţie, şi holbă ochii. Nu trecu mai mult de un minut şi silueta mârşavă, cu tot cu umbra proiectată de becul chior al culoarului, a unui şobolan gras şi scârbos se ivi în plin coridor dinspre uşa de la baie. Respingătorul mamifer începu să înainteze, la început mai ezitant, apoi curajos de-a binelea, către Mihai, care stătea împietrit pe margine, sprijinit de calorifer. Dintr-odată, când şobolanul ajunse la un semn al pardoselii pe care el îl calculase, Mihai începu să alerge ca la suta de metri spre rozătorul detestat de toată lumea. Acesta din urmă se sperie şi se întoarse în fugă către uşa de unde venise. Din cauza podelei alunecoase însă, derapă cu gheruţele şi trecu, cu trupul lui gras, de scăparea sa. Culoarul fiind înfundat, se întoarse apoi brusc către uşă într-un timp care îi oferi lui Mihai răgazul necesar să-l înfrunte. Cele două viteze se adunau în finalul în care Mihai plănuise să plesnească teribil cu bocancul, în plin, ţeasta şobolanului disperat, trimiţându-l în zidul din spate, la o înălţime de cel puţin un metru. Experimentul reuşise, însă Mihai

se abţinu în ultimul moment. Animalul ar fi căzut mort, fără nicio zvâcnire. Aşa a scăpat, alergând disperat înapoi către ţevile care împânzeau toată clădirea. În noaptea aceea, unică în felul ei, ar fi putut sfârşi în acest fel toţi şobolanii unităţii, unii peste alţii, în capătul culoarului, într-un morman uriaş de carne, gheare şi blană. Înainte de a schimba plantonul, Mihai îşi şterse cu hârtie igienică udă bocancii, numai la gândul lucrurilor care s-ar fi putut întâmpla. Apoi se culcă liniştit, aşa cum, după ce ziarul arde, se poate o vreme citi clar şi pe scrum. Mihai se gândea cum ar fi putut răpune el toţi săndării ăia, dacă nu ar fi fost milos, şi se simţea de două ori foarte mândru.

Viaţă de aruncat

Totul a început cu acei cercei Swarovski aşezaţi pe noptieră, înainte de culcare, atunci când, după blândeţea atingerii, se simte nevoia unui somn profund, a trecerii în altă lume, şi ea la fel de a noastră. În acel timp, atât de îndepărtat şi subţiat ca o batistă de mătase chinezească, proiecţiile mentale construiau harnice viitoruri colorate şi patetice, cu o râvnă a visului pe care numai romanticii ar putea-o înţelege. Vreme de vară – ce ţi-ai putea dori mai mult decât adierea trecând supusă prin ferestrele larg deschise, alunecând pe trupurile uşor transpirate, pe care tocmai le-ai folosit la a-ţi demonstra că poţi obţine plăcerea şi că eşti un om fericit, aşa cum ai aflat de-a lungul timpului că trebuie să fii. Nu a trecut mult după ce memoria mea auditivă a înregistrat clinchetul şi, într-o îmbrăţişare şi ea produsă de conceptul binelui în doi, am adormit în camera aproape goală, cu un pat, două noptiere şi lemnăria veche a geamurilor, de pe vremea bunicii. Era de fapt, aşa cum se spune adesea, începutul sfârşitului.

Pe plajă, în prima vacanţă, a început să-mi povestească despre Saul Bellow şi ce se întâmplă în *Iarna decanului*. Îşi luase cinci cărţi de citit în şapte zile şi, culmea, a reuşit să le citească. Mă simţeam renovat cultural, dar sărac în miezul aventurii mele, pe care nu o doream neapărat livrescă. Mai mult, mi s-a părut că, atunci când doi oameni care au citit câte ceva încep să-şi povestească experienţele de lectură, nu sunt suficient de îndrăgostiţi, de obosiţi sau de docili. Vor să se concureze în loc să-şi cedeze unul altuia. Mă rog, aşa interpretez acum. Atunci eram un cuceritor cu orice preţ, având să-mi cuceresc de fapt, cu timpul, propria tristeţe şi decădere. Pe

ploaie, am înotat în mare, lăsându-ne hainele pe încredere într-un chioşc de pe plajă. Asta a fost superb. De altfel, nu am fost complet idioţi, ci am sucombat acestui amestec greu de desluşit de greşeală cu frumos. Mie mi s-a ascuns cheia de la cameră, ei i s-a făcut o baie într-o mică piscină pentru copii. Ne imaginam cine pe cine închide în sticla uriaşă de Mirinda de pe plajă, reclamă pe care nu am transformat-o în realitate niciodată. Nu aveam răbdare să aşteptăm, ne îndreptam către propriile vise, fiecare pe pista lui de alergare, cu tururi din ce în ce mai strânse. Micul dejun era prost, ca în orice hotel de pe litoralul românesc, însă serile pe plajă, acompaniate de cocteiluri, erau dătătoare de speranţe şi cuvinte noi, care se înfăşurau în zmeie plutind peste Marea Neagră. Toată lumea ştie şi a făcut aceste lucruri. Toată lumea ştie şi le face în continuare alandala, la voia destinului, a vieţii şi a deşertăciunii.

Am început să locuim din când în când împreună. Asta înseamnă că ea venea când avea chef – i-am dat, evident, chei. La fiecare drum, dincolo de întrebarea, la intrare, „Cine eeeee?“, îşi aducea o mică parte din viaţa ei, adică o geantă nouă, schimbul de a doua zi (mereu altă zi), câteva farduri, nişte foi, caiete, diferite însemnări. Casa mea spaţioasă nu a suferit de la bun început, când toate aceste obiecte reprezentau nişte decoruri generate de succesul meu faţă de sexul opus. Mă simţeam oarecum mândru, de exemplu, pentru că pe unul dintre fotoliile din sufragerie zăceau nişte cursuri ale unei studente. Aveam chiar curiozitatea de a examina nu conţinutul, ci buclele scrisului de mână, din ce în ce mai rar în ziua de azi. Mi se părea ceva ce mă aducea mai aproape de visul traiului în doi. Până şi cele trei perechi de pantofi cu toc, depozitate în vestibul, făceau întreaga casă mai interesantă şi mai sexy. Tampoanele demachiante, fardurile, aruncate în coşul de la baie, la fel. Oglinzile parcă păstrau imaginea ei,

căreia îi plăcea atât de mult oglindirea. Iar eu, atunci când rămâneam singur uneori, serile, rememoram şi savuram toate aceste detalii.

Stau şi mă întreb ce calităţi ar trebui să avem ca să detectăm starturile greşite. Poate că de fapt începuturile nu sunt niciodată greşite, ci în labirinturile deciziilor, la un moment dat, ochiul nostru nu mai este vigilent. Atunci începem să nu ne mai îndreptăm către ieşire ci, dimpotrivă, să ne afundăm mai rău în hăţişuri. Sau pur şi simplu suntem prea însetaţi de fericire şi atunci completăm lipsurile realităţii cu bucăţi din noi, până când ajungem diformi, sluţi, de nerecunoscut. Moment în care luăm decizia: ori murim, ori renunţăm. Culmea este că pe atunci şi eu, şi Cerasela eram atât de siguri că facem bine ceea ce facem, încât nu dezvoltaserăm încă această dilemă a începutului şi parcursului. Desfăceam orice nepotrivire de opinie ca pe un mic cadou de Crăciun şi ne spuneam că e bine că amândoi suntem suficient de inteligenţi încât să avem o părere, fie şi în contradictoriu.

„Mi-e frig deja, hai să mergem“, zicea, atunci când se apropia asfinţitul şi plaja se golea şi se mai răcorea puţin, după forfota toridă a zilei, în care, cu toată străduinţa binevoitoare a umbrelei închiriate şi a berilor reci, de abia supravieţuisem. Replica mea se baza de fiecare dată pe o spontaneitate nativă în a cărei cursă am căzut ca propria-mi pradă. Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să aleg între: 1. „Mie *acum* îmi place să stau lungit pe plajă, să simt în fine adierea brizei, să văd cum umbrele copacilor şi dealurilor se lungesc teribil, vopsind contururile oamenilor şi hotelurilor, să văd cum pescăruşii încep să atace resturile zilei cu pofta unor păsări rele etc.“; 2. „OK, ia prosopul şi acoperă-te dacă ţi-e frig etc.“; 3. „Hai să mai luăm un *drink*, să ne încălzim, şi să îţi recit un poem cu marea, de exemplu Nichita – «Această mare e acoperită de adolescenţi/ care

învaţă mersul pe valuri, în picioare» etc.“; 4. „E normal să îţi fie mai frig decât îmi e mie. Deşi nu cred că s-a făcut vreodată vreun studiu serios în acest sens, din experienţa mea, există o diferenţă clară de prag de confort termic între femei şi bărbaţi, probabil asta se explică prin efectul hormonilor asupra mecanismelor de termoreglare etc.“; 5. „Eu zic să mai stăm jumătate de oră, mai fac şi eu o baie, tu mai citeşti ceva, şi apoi mergem etc.“; 6. „Du-te tu în cameră, dormi puţin dacă vrei şi vin şi eu mai târziu“; 7. „Bine. Mergem imediat etc.“. Diversitatea alegerii unui răspuns era, evident, impresionantă. Cu toate astea, la vremea aceea nu am inventariat aceste variante şi, cu o spontaneitate uluitoare, am ales să încep să strâng prosoapele, papucii, labele şi măştile de snorkeling, să îmi pun pe mine tricoul şi pantalonii scurţi şi să privesc *en arièrre* crupa balansându-se în paşi a Ceraselei, pe aleea care ducea la hotel, însoţit fiind de plesnitul regulat al şlapilor, ca într-un ritual de retragere a unei mici armate. Aici se găseşte oarecum înfrângerea mea, benevolenţi cititori, şi anume în faptul că nu realizez dacă alegerea altui răspuns din listă la vremea respectivă ne-ar fi modificat viitorul. Cedarea sau lupta în acest mic pahar cu apă al unei relaţii la început atât de însetate poate avea efecte catastrofale la distanţă, cu furtuni de tristeţi şi abandonuri tragice.

După câteva luni, era mutată la mine în casă cu totul. Am uitat să vă spun că locuinţa mea funcţionează pentru mine ca un portret al lui Dorian Gray – încă dincolo de imaginaţia talentatului domn Wilde. Treptat, fiecare cotlon liber a început să fie invadat de haine, reviste, farduri, pantofi, mici aparate electronice, cadouri nefolositoare, tratate impresionante şi prăfuite, ca de nişte personaje fantastice – spiriduşi malefici, dragoni ameninţători, porci mistreţi cu opt picioare şi colţi ascuţiţi, rechini care ziua trăiesc pe uscat.

Când ajungeam acasă, eram uneori atacat – revistele mă muşcau de degetele de la picioare, hainele se înfăşurau în jurul capului şi mă sufocau, tocurile cui ale pantofilor mă zgâriau pe pulpe, aparatele electronice îmi bruiau auzul. Noaptea, în vis, ele se transformau hidos şi eram alergat în lungul şi-n latul bietului meu somn. Dimineaţa începusem să mă uit în oglindă şi eram de nerecunoscut – casa mă schimba încet, încet. Îmi apăruseră cearcăne, cicatricele se lăţeau treptat, spre a-mi acoperi aproape întreaga faţă, părul îmi creştea peste noapte lung şi ţepos.

Cerasela era blondă, cu ochii mari, albaştri, cu pomeţi proeminenţi şi obraji subţiri, cu un zâmbet cu dinţi albi şi un contur ireproşabil. Dansa cu nişte mişcări sălbatice, importate din clipurile cu Shakira, care te făceau să bănuieşti alte splendori. Purta tocuri întotdeauna, şi atunci când mergeam în weekend la casa de la ţară. La început, eram sedus de această imagine – şi, la urma urmei, cine n-ar fi fost? Poate una dintre slăbiciunile mele, mă gândesc acum, e că sunt prea supus imaginilor, sunt o fire prea vizuală. Şi mi-am păstrat încă o vedere foarte bună cu trecerea anilor. Probabil că mă voi maturiza abia când voi avea nevoie de ochelari.

„Cu Felix nu îmi convine să ne vedem, că iarăşi stăm toată seara la restaurant şi vă piliţi vorbind prostii. Şi mai e şi nesimţit, are un limbaj atât de vulgar! Vreau să-ţi spun că data trecută mi-a pus şi mâna pe fund şi mi-a şoptit o porcărie la ureche.“ N-am să mai analizez de data asta variantele mele de răspuns la acea vreme. Am decis, spontan, să-l tăiem pe Felix de pe lista amicilor. Felix, ce-i drept, avea şarmul lui consacrat într-o anumită lume, cu statura de comandant dac, cu o barbă grizonată îngrijită, cu lecturi din clasici. Aducea de fiecare dată, din câteva vorbe, întreaga lume pe marginea prăpastiei. Şi atunci, în acel moment, nu mai conta decât el – cel mult şi tu, interlocutorul

lui, căruia îţi lăsa o oarecare posibilitate să-l influenţezi. Astfel, uneori împingea universul întreg în crevasa creată, alteori îl salva. Pe scurt şi în limitele acestei mici povestiri, ăsta e Felix la care a trebuit să renunţ. Oricum, cred că Felix, cu care mă întâlneam înainte cu regularitate, nu s-a abţinut să ne pună cumva un gând rău şi poate că el şi metresa lui au manevrat de fapt exotica păpuşă voodoo care a făcut să se întâmple tot ceea ce în crâmpeie încerc să evoc în rândurile de faţă.

Seara lucram adesea până mai târziu, mă culcam după ea. Încercam, pe cât puteam, să mă dezbrac pe tăcute şi pe întuneric, parcurgând tiptil şi în pielea goală cei câţiva paşi care despart capătul scării, pe care îmi aranjam hainele, de dormitor. Aproape de fiecare dată mă împiedicam de o carte sau călcam pe flacoane de parfum, tuburi de cremă demachiantă şi o trezeam. În jurul patului şi noptierelor, tot felul de obiecte de budoar se înmulţiseră precum o specie extraterestră ameninţătoare, cu tot cu mutaţiile de rigoare. Acum, fostul dormitor larg, cu două ferestre cu tâmplărie veche de lemn, devenise înţesat de vietăţi umplute cu lichide, geluri, paste, pagini, vopseluri, care noaptea începuseră să mişune şi să se înmulţească fără ruşine într-un geamăt de plăcere colectiv-obsedant. Debaraua din spatele dormitorului era şi ea încovoiată în ritul de împerechere a pantofilor şi sub greutatea geamantanelor nenumărate, iar cele două paltoane mai vechi ale mele nu se mai zăreau. Dimineaţa, toate aceste fiinţe obsedate sexual dormeau obosite unele peste altele, în straturi, având capacele scoase sau coperţile deschise la pagini unele însemnate, altele necitite vreodată. În oglindă mă vedeam desfigurat, cu dâre subţiri de sânge, încă înainte de a începe să mă bărbieresc, care se prelingeau pe bărbie şi piept ca o mărturie a unei boli necunoscute, de care poate nu mai suferise nimeni. Se făcuse iarnă şi acum era într-adevăr

frig, în baie mai frig decât în oricare altă parte a casei. Poate că de aceea fusese nevoie să acoperim în întregime pereţii cu dulapuri în care erau înţesate tot felul de tuburi, pacheţele, sticluţe – ele cred că ţineau de cald. Pe marginea căzii copulaseră reuşit şi diferite şampoane şi creme, şi singura mea plăcere atunci când reuşeam să mă strecor să fac un duş era să le ud fără niciun fel de remuşcare, uneori chiar intenţionat. La un moment dat s-a înfundat iremediabil şi canalizarea, şi atunci m-am simţit cu adevărat înfrânt, pentru că am realizat că din această casă nici măcar apa nu mai poate ieşi. Apa a început să umple şi cada, şi chiuvetele, pe ascuns o mai strângeam cu cana în găleţi pe care le aruncam la canalul din stradă.

„De fapt, eu mă fardez şi mă îmbrac pentru tine, ca să fiu mai frumoasă şi să creşti în ochii prietenilor tăi“, mi-a spus în altă zi, când trenul rapid al timpului mai parcursese două-trei staţii şi era sfârşit de vară din nou. „Pentru acest nobil obiectiv merită să întârziem la orice întâlnire.“ La vremea de care vorbesc renunţasem să mai spun ceva, chiar şi atunci când nu eram de acord. Există pentru unii bărbaţi, dacă stăm bine să ne gândim, infatuarea prin imaginea partenerei. Când am fost puşti, toţi am avut-o – Omologul, colegul meu de bancă din liceu, îmi zicea: „Ei, ce vrei, na, vin cu Claudia la ceai“. Pe Claudia ne băteam toţi, era slabă, avea picioare frumoase şi se mişca bine. Lui îi spuneam Omologul pentru că îl chema ca pe mine şi intraserăm cu aceeaşi medie la liceu, poziţiile şapte-opt. Uitase, înainte să se laude, că îmi ceruse să-i scriu un acrostih s-o poată vrăji pe Claudia, dar mă rog. Vasăzică, Cerasela era conştientă că ar fi putut conta această smintire, să mă înfumurez faţă de ceilalţi că tipa cu care umblu e sexoasă. Pentru mine nu mai era de mult valabil acest raţionament, în schimb ţineam cu adevărat să fim punctuali. Oare dacă Cerasela ar fi fost punctuală, dar nu s-ar fi fardat deloc, ar fi avut

glezne groase şi nu s-ar fi epilat regulat, nu aş fi fost la fel de nefericit?

Priveam deja desfăşurarea vieţii ca un rozător care locuieşte în acelaşi terariu cu mulţi şerpi şi care nu se mai luptă decât prin agilitatea şi zestrea lui genetică formidabilă pentru o biată amânare a devorării sângeroase. Singura bucurie a fost când am citit pe internet că şerpii se pot răni când înghit şoareci. Aşadar, ajunsesem în propria casă un şoricel care îşi săpase găuri prin cotloane. Pe toţi pereţii erau deja aruncaţi în straturi saci conţinând hârtie reciclabilă, bucăţi de calculatoare vechi, vase Jena, cutii de cozonaci şi ciocolată, pahare ciobite, ambalaje de ciorapi cu plasă, bucăţi fărâmate de polistiren expandabil, stofe nefolosite, cizme scâlciate, rufe spălate şi nespălate, pălării vechi de carton de la nu ştiu care Revelion, tomuri, obiecte ornamentale de nefolosit, bucăţi din oglinzi vechi ciobite pe la colţuri şi albume cu fotografii. Prin toată casa de şase camere mai exista de fapt un singur culoar, pe care putea trece numai o persoană, culoar care trebuia folosit cu schimbul de mine şi de Cerasela. În timp ce toate vietăţile oribile care ne ocupaseră făceau sex în fiecare noapte, între mine şi Cerasela acest act se stinsese de mult.

„Mai putem vorbi despre noi?“, m-a întrebat la un moment dat. „Ştii cât de important e să comunicăm, şi tu parcă niciodată nu vrei să comunicăm. Întotdeauna te superi când vreau să discutăm problemele noastre de cuplu.“ „Bine, dar vorbim zi de zi“, i-am spus. „Vorbim, dar nu comunicăm.“ „Atunci eu zic să comunicăm de acum în fiecare zi, dar să nu mai vorbim niciodată“, am încercat eu s-o întorc. „Iarăşi eşti răutăcios.“ „Păi, parcă ai zis că vrei să comunicăm.“ „Sunt nefericită, să ştii.“ „Şi eu sunt nefericit şi mă simt tot timpul tensionat.“ „Nu e bine deloc.“ „Nu, nu e bine.“ „Crezi că mai putem face ceva?“ „Nu ştiu ce am mai putea face ca să

îndreptăm lucrurile“, am zis şi mi-am aprins o ţigară. Între timp a venit şi chelneriţa cu un ceai de lămâie pentru ea, aburind, şi un gin tonic cu gheaţă pentru mine. Mă gândisem de atâtea ori că o iubesc totuşi, dar sentimentele alternau de la o secundă la alta, cu momente în care eram convins că trebuie să fac în continuare orice efort pentru a ne salva şi momente în care îmi era foarte clar că nu mai e posibilă decât ruptura. Nu îmi dau seama ce credea ea, de fapt, întrucât avea dreptate, nu comunicam. Ne imaginam fiecare ce simte celălalt, nu ne puneam în pielea lui. Încercam să dăm înţeles unei fiinţe crezând că modelul vieţii suntem noi, fiecare în parte.

A doua zi, când m-am întors acasă, am încercat să deschid uşa, însă rotirea cheii în broască nu a produs eliberarea mânerului. Am sunat-o pe mobil. „Ce faci, eşti acasă?“ „Da, sunt aici.“ „Deschide-mi şi mie, te rog.“ „Nu pot, pentru că toate obiectele se vor prăvăli afară din casă. Sună-mă mai târziu, acum mă pregătesc să ies şi mă fardez.“ „Şi pe unde vei ieşi?“ „Pe geamul de la etajul întâi dinspre stradă. Să aştepţi jos, în faţă, să mă ajuţi.“ Am închis şi am plecat la barul din colţ să beau o bere şi să mă gândesc – nici eu nu mai ştiam la ce. Acolo am avut şansa să-l întâlnesc pe blajinul Teodosie, prietenul meu de poezie din vremuri vechi, cu care am început să depăn amintiri. Am aflat că divorţase când fetiţa lui avea două luni. Mi s-a părut trist. Eu nu am mărturisit nimic din ce mi se întâmpla, l-am ascultat numai pe el. Arta ca dictare, poezia ca revelaţie, istoriile noastre vechi. Nu, nu am mai scris nimic în ultima vreme. Sunt foarte tensionat şi pentru scris ai nevoie de linişte şi libertate. Trăiesc într-o puşcărie mentală. Trăiesc într-un tăvălug care duce la înmulţirea pe cale sexuală a obiectelor din această lume. Mă întreb dacă celebra formulă a lui Einstein funcţionează, dacă aş putea să transform masa acestor lucruri în energie. Îmi dau seama că funcţionează, dar în

sens invers, toată energia mea s-a transformat în aceste lucruri. Oricum, şarjez şi vin cu nişte idei noi despre artă în faţa lui Teodosie, el e uimit şi galant, ca de fiecare dată când aude discursul entuziast. În sinea mea realizez că nu mai e deloc ca pe vremuri, că mă simt obosit, pierdut, decăzut. Mimez pur şi simplu din memorie şi cu zâmbetul pe buze. Orele trec, cu mâncare şi vorbă bună. Se înnoptează. La masa alăturată, un cuplu de unguri foarte simpatici vorbesc aprins, uşor abţiguiţi. Încerc să înţeleg ceva, din vorbe nu am nicio şansă, poate puţin din limbajul trupului. Par că sunt împreună şi că se iubesc, în ciuda replicilor cu voce tăioasă. Poate aşa s-o vorbi în ungureşte. Apoi privesc pieziş către stradă, unde îmi văd un pantof care se târăşte singur. Privesc mai atent şi văd, mai în spate, caietul meu verde cu coperţi groase, cu o serie de poeme de început, scrise în liceu, cu foile răsfoite de vântul leneş al serii. Înainta şi el, către Strada Drobeta, în voia adierii, ca o velieră uşoară. M-am scuzat faţă de Teodosie, am recuperat pantoful şi caietul şi am început să alerg către casă. Când am ajuns, locuinţa mea, construită în 1938 şi cumpărată la câţiva ani după aceea de bunica, dispăruse cu totul. Nu mai era decât un teren viran, foarte curat. Am sunat-o pe Cerasela pe mobil. Mi-a spus că, în fine, casa se umpluse şi a trebuit s-o arunce la gunoi. În momentul acela, nervos, după ce am închis telefonul (un defect al telefoanelor mobile e că nu se mai pot *trânti*), am aruncat şi eu viaţa mea şi a Ceraselei la gunoi. M-am întins pe spate pe terenul viran, cu pantoful şi caietul lângă mine, şi am început, în fine, să mă gândesc liber la ziua de mâine.

Ultima

Consulta în cabinet, era multă foială, ca de obicei, mai mulţi aşteptau la uşă, telefoanele sunau încontinuu, să fi fost vreo zece dimineaţa, nu apucase să bea decât o gură de cafea, când prin două uşi deschise, de-a lungul culoarului, a zărit-o. Ştia că va veni, o recomandase un prieten, ea sunase mai devreme şi situaţia fusese stânjenitoare, pentru că ajunsese la un alt spital, în fine, până la urmă se poate întâmpla, era din alt oraş, în Capitală se confundă toate cu toate, se repetă nume, multe spitale sunt de urgenţă, puţini indivizi sunt suficient de amabili ca să te îndrume. Nu a zărit-o numai, *a conştientizat-o*. Asta pentru că se potrivea cu un model construit probabil de creierul lui. Sau cel puţin aşa le explica el studenţilor simpatia şi antipatia la prima vedere. În sensul că mintea noastră integrează multe tipuri de informaţii – vizuale, auditive, olfactive – şi le compară în permanenţă cu experienţele din trecut, plăcute sau neplăcute. Dacă ai avut un coleg necioplit cu sprâncene groase în şcoala generală, sprâncenele groase devin în compozitul general un element de antipatie la prima vedere. Dacă prima ta iubită a fost peltică, alte persoane peltice vor avea şansa să îţi fie simpatice la prima vedere. La fel cu numele – dacă ai urât pe cineva Codrin, un nou Codrin va avea un dezavantaj în a-ţi fi pe plac. Creierul nostru este întru câtva populat de astfel de matriţe, de care suntem mai mult sau mai puţin conştienţi, spunea el şi credea ce spunea. A conştientizat-o, deşi era departe, poate la vreo cincisprezece metri distanţă. Îl privea în ochi, parcă îl recunoscuse, deşi nu se întâlniseră mai înainte. Bine, mulţi căutau informaţii despre el pe net, unde găseau şi poze, alţii îl văzuseră la

televizor. Uneori situaţia devenea de-a dreptul enervantă, cu o zi înainte se oprise la un magazin din alt cartier şi la casă fusese întâmpinat cu un zâmbet şi cu „Bună seara, domnule doctor“. Plătise cu cardul, vânzătoarea se uitase la nume şi rostise, cu luminiţe în ochi: „Chiar dumneavoastră sunteţi, domnule doctor“. O tâmpenie. Până la urmă, anonimatul are un mare farmec dacă nu vrei cu nesaţ să ajungi politician sau cine ştie ce altceva la care să îţi folosească popularitatea. Ea era departe, dar avea ochii larg deschişi, stătea foarte dreaptă, afişa o atitudine disponibilă, deşi îşi ţinea, cu ambele mâini, poşeta în faţă, ca într-un act de studiată cochetărie gestuală. Era îmbrăcată în negru complet, cu o fustă destul de lungă, tocuri înalte, cu părul drept care îi cădea impecabil mai jos de umeri, cât să-i permită să-şi schimbe imaginea cu un mic gest nervos al capului. O asemenea situaţie îl stresa, nu ştia ce să facă mai întâi. Avea lucruri pe care nu le putea amâna, era într-un consult. Se hotărî după o scurtă ezitare s-o întâmpine – „Bianca? Sărut-mâna, iartă-mă, trebuie să mă aştepţi puţin“. Ea zâmbise, supusă de acest prim contact. „Bine, Dorin, vreau numai să îţi arăt o tomografie a unui prieten, să îmi spui ce părere ai.“ O privise foarte scurt în ochi şi înţelesese că este ea. Ea, cea care se potrivea atât de mult cu modelul din creierul lui. „Domnule doctor, vă sună de la direcţie“, se auzise, ca de obicei, vocea asistentei, care nu pierduse ocazia să analizeze contururile Biancăi şi să zâmbească. „Da, vor iarăşi să filmeze. Habar n-am cine e manelistul ăsta şi cu atât mai puţin îmi pasă de bodyguardul lui. Dar ce a păţit? O coastă ruptă, OK. La nuntă, am înţeles. Pe la şi jumate ies eu şi le dau sincron, să ne lase.“ „Domnule Pavelescu, aveţi boala Parkinson. Ştiu că poate părea o veste proastă, dar nu e chiar aşa. Nu se vindecă, dar este boala neurodegenerativă care se tratează cel mai eficient. Veţi fi bine, veţi vedea. În maximum o

lună de la începerea tratamentului vă veţi mişca mult mai uşor, mersul şi scrisul vor fi bune. Veţi putea continua liniştit serviciul.“ „Eu am auzit că se poate opera, domnu’ doctor.“ „Domnu’ Pavelescu, se poate opera la un moment dat, atunci când nu mai puteţi fi bine cu medicamente. Noi nici nu am început tratamentul. Eu zic să aveţi puţină încredere şi răbdare. Operaţia o vom discuta la momentul când se va pune problema, probabil peste câţiva ani.“ „Eu mă gândeam să mă duc la Viena, dacă ziceţi, şi să mă operez, dacă e Parkinson, că până acum nu mi-a zis niciun doctor clar ce este.“ Asistenta, acoperind telefonul cu mâna, nu ştia când să intervină. Până la urmă prinse momentul: „Iarăşi direcţia, domnule doctor“. „Da, Stela. Lasă-mă şi pe mine o clipă, să termin măcar cu un pacient. Roagă-i pe toţi să iasă în faţa spitalului, vin şi le dau interviu tuturor odată, să nu mă sune fiecare din cinci în cinci minute. Măi, să ne lase, înţelegi? Dacă păţea ceva Andrei Pleşu – Doamne fereşte! –, nu veneau atâţia, pentru bodyguardul manelistului s-au strâns toţi.“ „Domnu’ Pavelescu, problema este de încredere. Uite, eu nu zic să mergeţi pe mâna mea neapărat. Alegeţi-vă un doctor în care chiar aveţi încredere, dar apoi urmaţi-i sfaturile. Chiar dacă citiţi pe internet, nu puteţi ajunge să le ştiţi pe toate şi să vă purtaţi singur de grijă.“ „Nu se pune problema, domnu’ doctor, acuma, că v-am găsit, numai la dumneavoastră vin.“ „Da, Ana. De parafat? Vino încoace. Cami l-a văzut pe cel de la chirurgie cardiovasculară? Are ischemie periferică, dar neurologic? Nu ai trecut diagnosticul pe reţetă, nici data… Măi, nu mai simplificaţi lucrurile aşa, ce naiba! Te rog eu trece acum tot, de faţă cu mine.“ „Alo, da. Da, am înţeles. Păi, veniţi duminică, pe 22, sunt de gardă. Nu, mai devreme e imposibil. Dacă aveţi o urgenţă, mergeţi la colegii mei în gardă în orice zi. Nu am ce să fac, înţelegeţi-mă, îmi pare rău. Ştiu din partea cui

sunaţi, dar nu am ce face. Bine, toate bune.“ „Măi, Ana, înnebunesc, ăla de la minister, ăla de la primărie, ăla de la presă. Suntem o ţară de relaţii în loc să fim o ţară de reguli. Ţine minte! Când eşti rezidentă, cum eşti tu acum, vrei să înveţi şi să fii cunoscută, să ai pacienţi. Când ajungi ca mine, nu mai ştii ce să faci, vrei să fugi, să te ascunzi. Toţi vor acum, nu au niciun respect pentru viaţa ta, sună la şase dimineaţa, la unsprezece noaptea.“ „Domnu’ doctor… Iar sunteţi stresat.“ „Da, ai dreptate, trag aer în piept. Aş vrea să mă ejectez din viaţa asta, să apăs pe buton acum.“ Parafa ticăi pe pagini, în câteva rânduri. Dorin o surprinse, prin uşa deschisă, pe Bianca, stătea în picioare cu mâinile încrucişate la piept şi privea lateral şi în jos, în gol, aşteptând. Plicul acela mare şi alb, care conţinea tomografia, îi atingea coapsa şi ea se legăna uşor, împingându-l parcă puţin mai în spate pe scaunul pe care îl aşezase. „Domnu’ Pavelescu, ne-am înţeles? Uitaţi scrisoarea medicală, mergeţi cu ea la medicul din policlinică şi vă va da reţetă gratuită. Aştept un semn peste o lună să îmi spuneţi cum vă simţiţi.“ Pacientul se ridică şi reuşi să păşească, îi strânse cordial mâna şi îşi luă politicos şi *cu încredere* la revedere. O pofti pe Bianca, nu fără o oarecare emoţie, pentru că un rest de speranţă mai rezista celor patruzeci de ani ai lui, în care viaţa personală îi fusese jucată la loterie aproape o dată pe an, prin spatele sutelor de săptămâni petrecute cu bolnavii sau cu experimentele ştiinţifice de tot felul.

Dincolo de vălul atracţiei aceleia globale, compozite, din primul moment, Dorin începu să observe detalii. Degetele ei erau frumoase, lungi, cu unghii vopsite roşu-închis, pe mâinile suple i se zăreau tendoanele şi venele, ceea ce lui îi plăcea. Cu oarecare nepricepere aceste mâini frumoase încercau să scoată filmul din plicul mare, alb, dreptunghiular, el o ajută, după ce mai întâi o lăsă, politicos, să încerce, preţ de câteva secunde. Aşează

cu o precizie previzibilă primul film pe ecranul luminos de pe perete şi o întrebă: „Bianca, prietenul tău… ce zici că are?“ „Dureri de cap, Dorin, din ce în ce mai rele. De doi ani se chinuieşte cu asta, ultimele dăţi a şi vărsat, s-a simţit groaznic. Îl ţin uneori şi câte o zi întreagă.“ Dorin se uită la următoarele filme la fel de atent, fără să se întoarcă, dar simţindu-i respiraţia pulsând în ritm cu a lui. „Ştii că normal ar fi să-l consult, nu doar să văd tomografia. În fine, aici nu pare nimic în neregulă. Ar putea avea o migrenă comună sau – eu ştiu? – altceva, oricum, filmele sunt normale.“ „I-au zis că are atrofie cerebrală.“ „Dacă ar fi să ne luăm după rezultatele de la tomografii, jumătate din poporul român are atrofie cerebrală. Complet neadevărat, deşi conceptul ar fi rezolvat multe enigme.“ „Măi, dar ştiu că poţi să fii răutăcios!“ Dorin se uită la ceas. „Bianca, aşteaptă-mă te rog aici un sfert de oră.“ „Bine, dar, numai puţin…“ „Te rog mult!“

Se aruncă spre scări, coborând câte două-trei trepte odată. Casa scării, acum vedea, în această goană, era murdară, nu mai fusese zugrăvită de mult, era plină de mucuri de ţigări şi de pahare de plastic turtite de paşi, cu care se luptau, plictisite, două femei de serviciu care cărau după ele doi saci mari, gri, de plastic, urât mirositori. La etajul cinci, un bărbat gras şi neras gesticula şi înjura spitalul, doctorii, liftierele şi preşedintele ţării. La trei, un ciung se retrăsese în spatele uşii care dădea spre holul central şi cerşea cu o cutie de carton. Dorin ajunse în câteva momente la parter, încercă să-şi alcătuiască o faţă relaxată, dar serioasă şi ieşi către carele de televiziune, care îl aşteptau încă o dată.

Probabil că pentru cineva din provincie centrul vechi avea farmec cu adevărat. În ultimii douăzeci de ani se vopsiseră nu mai puţin de şaisprezece faţade şi două erau încă în lucru. Un primar pavase

chiar şi aleile pietonale, la ziar scrisese atunci că oricum clădirile trebuiau consolidate şi pavajul refăcut cu această ocazie, treizeci şi patru de terase îşi întinseseră din luna mai prelatele, mesele şi scaunele, în aşteptarea clienţilor mai puţin burghezi decât în alte vremuri, preţurile erau mai mari decât la Paris, lângă un restaurant şic japonez se găsea un magazin care vindea chiuvete, toalete şi cabine de duş, cu o reclamă scrisă cu vopsea pe geamul de termopan, circulau indivizi cu bilete de papagal bătute agramat la maşina de scris (cine mai folosea oare maşini de scris?), ploile din acel an fuseseră un dezastru, întrucât apa se scurgea pe mijlocul teraselor udându-le picioarele celor ce beau câte o bere, destul de plictisiţi şi ameţiţi de căldura carnivoră a Capitalei, poate numai biserica Stavropoleos era cu adevărat frumoasă, refăcută complet şi cu glasul liniştitor al vecerniei în jur, atunci când efervescenţa de la Caru' cu Bere nu capta toată atenţia trecătorilor. Totuşi, Dorin găsi de cuviinţă să iasă cu Bianca în acest decor amalgamat, caleidoscopic, cu detalii kitsch, într-o sâmbătă, pe la ora unsprezece. Trecuseră câteva săptămâni de când se cunoscuseră şi ea venise pentru un weekend la Bucureşti, inventând un motiv cultural. Ea îi făcuse cadou o sticlă de vin franţuzesc, Château d'Yquem, Bordeaux, *Sauternes 1er Cru Supérieur*, cumpărată de la micul magazin al Muzeului Picasso din Paris, cei de acolo pretinzând că este vinul ilustrat de pictor în *Sticlă şi pahar de vin pe o masă*. În final, când rămăseseră o clipă singuri, se sărutaseră pasional. Ea plecase, mulţumită de interpretarea tomografiei, mai zăbovise câteva ore la Hard Rock Cafe, apoi luase avionul, ajunsese cu bine după nişte zgâlţâituri deranjante, care îi dăduseră greaţă şi anxietate, vorbiseră la telefon ore, zile de-a rândul, se admiraseră, îşi proiectaseră această idilă cu toate dorinţele lor, care probabil nu aveau să se împlinească niciodată. Vorbiseră despre decolarea

rachetelor către cosmos, despre filme – *that's the way it goes, but don't forget, it goes the other way too*, citase ea la un moment dat un personaj din *True Romance* –, lui îi plăcuse, era adevărat şi pentru deciziile din viaţa lui, apoi despre literatură, amândoi erau fascinaţi, *Războiul sfârşitului lumii*, *Cartea de nisip*, *Călătorie la capătul nopţii*, *Pastorala americană*, *Foxtrot XX*. Mai departe nebunia despre Leonard Cohen şi Janis Joplin.

Sfârşitul unei dimineţi de sâmbătă nu era o alegere atât de nefericită pentru a ieşi în centrul vechi, în cele din urmă. Dorin a găsit loc de parcare undeva lângă Banca Naţională, pe străzi erau destul de puţini gură-cască, s-au putut ţine liniştiţi de mână. I-a arătat şi clădirea CEC, pe care el o considera cea mai frumoasă din Bucureşti. Plimbarea pe străduţe nu se ştie cât a durat, timpul se contracta în reciprocitatea lor generoasă. Terasele de-abia se deschideau, au ales una la întâmplare. Ea a băut două Caipirinha, se gândeau că ar putea ajunge împreună pe plaja Copacabana, la Rio, acolo unde scria în meniu că s-ar fi inventat acest cocteil, el a băut doar apă minerală şi cafea, îşi imaginau şi că ar putea merge în Statele Unite, unde se lansează misiunile spaţiale, să privească de la distanţă o asemenea decolare incredibilă, la Centrul Spaţial John F. Kennedy, în Florida, chiar şi că ar fugi până la casa lui de la ţară împreună, într-un weekend. Îşi admirau reciproc mâinile, care semănau. Se atingeau din când în când tandru, s-au sărutat de două ori când aparent nu-i privea nimeni. Femeile care vând scump flori şi cerşetorii care lasă nimicuri pe masă pentru a primi ceva pe ele i-au întrerupt poate de prea multe ori. De la terasă se vedea ieşirea către Splai, într-o lumină galben-murdară, perspectiva Bucureştilor devenea neclară undeva la cel mult patruzeci-cincizeci de metri, ca într-o stampă veche. Acasă la Dorin au ajuns vreo trei ore mai târziu, au făcut dragoste aproape neîncetat până spre seară, au ascultat un

CD adus de ea, numai cântece americane, *love songs*, în principiu. Dorin i-a recitat versuri, ea părea fericită, vorbea încontinuu, avea o energie debordantă, îşi amintea cu glas tare de copilărie, de foştii amanţi, de inundaţii, de izolarea în care se aruncase cu bună ştiinţă de câteva luni. Ajunsese să trăiască în cărţi şi filme, îl descoperea acum pe Dorin, care părea că face parte din această lume complicată, cu multe reguli, şi ele trădate la un moment dat din capriciu. El, pe de altă parte, avea o aventură incredibilă cu o femeie frumoasă, deşteaptă, cultă, spectaculoasă. Ce îşi putea dori mai mult? Îl cucerise şi iată că acum se şi întâmpla, îi putea simţi trupul încordat, pieptul lipit de pieptul lui, o putea privi în ochii larg deschişi în timp ce o făceau, era totul foarte sus, dragostea lor devenea unul dintre personajele suspendate ale lui Câlţia. În timp ce se iubeau, se amuzau vorbind în engleză – ea îi şoptea: *You are within the fucking me… I would like to keep you this way*, *I am also already into you and with you, not only within you, baby. We are like Bonnie and Clyde in this unfair life*, îi răspundea, aproape strigând. *Romeo and Juliet are gone, they are not for our times, baby! – Hamlet and Ophelia were too sad! – Penelope was stupid after all! – John Kennedy and Marilyn Monroe – a tragic story!* În cele din urmă, atunci când tensiunea s-a înduplecat să lase loc plăcerii, strigătul a devenit treptat un fel de linişte savuroasă, pe fondul căreia Bob Dylan s-a auzit din nou cu *Mr. Tambourine Man*. El şi-a aşezat capul pe pieptul ei şi i-a auzit inima bubuind. După câteva clipe, venind ca dintr-un vis, a realizat că nu este în regulă. A început să numere, dar nu avea de fapt nevoie să numere, ascultase mii de inimi în viaţa sa. Ritmul era de peste 150 pe minut. A început, brusc, să se gândească la asta. Şi-a adus aminte cum de dimineaţă, când o aşteptase la aeroport, o întrebase dacă îi era frig, ea îi răspunsese că niciodată nu-i este frig. Era foarte

frumoasă, dar era slabă, într-adevăr. A început să aştepte, cu capul pe pieptul ei, să vadă dacă ritmul scade. Nu-i vedea faţa, o simţea fericită, îi simţea încă fiorul acela în trup. Timpul nu exista, numai ceasul vechi Slava, adus de tatăl său de la Moscova, îl putea ajuta. După cinci minute, duduiturile pieptului aceluia superb nu conteneau, o tamburină se găsea dintr-odată şi sub urechea lui. CD-playerul relua aceeaşi melodie, la nesfârşit. Erau deja zece minute. *Yes, to dance beneath the diamond sky with one hand waving free/ Silhouetted by the sea, circled by the circus sands/ With all memory and fate driven deep beneath the waves/ Let me forget about today until tomorrow*. Şi-ar fi dorit şi el să uite până a doua zi, dar din acel moment nu mai putea. Era prima dată când punea un diagnostic făcând dragoste. Doctorul omorâse deja îndrăgostitul. O crimă perfectă, la care nu s-ar fi aşteptat niciodată. Spera că măcar era *ultima*.

„Pui, eu zic să termini cu nebuniile astea ale tale, relaxează-te, vezi tot timpul numai boli, e ca şi când ai vedea monştri, crede-mă, mă simt bine – şi m-am simţit atât de bine cu tine.“ „Nu, pe bune, trebuie să-ţi faci analize, nu e de glumit, te rog.“ „Bine, îmi fac acasă când mă întorc, de gura ta, dar acum hai să nu mai discutăm, OK?“ Dorin încercă să glumească: „M-am uitat pe net la tabloul cu sticla şi paharul de vin al lui Picasso. E o bucată de ziar lipită peste linii trase cu un cărbune. Vinul s-ar putea să fie foarte bun, nimic de zis, dar cred că este o mare gogoriţă – habar n-au ei ce sticlă de vin o fi reprezentat amicul Pablo acolo“. „Dorin, eşti nedrept, am fost la muzeu, e o poveste frumoasă şi m-am bucurat să încerc să te cuceresc cu un cadou cultural.“ „Da, cert, m-ai şi cucerit, *baby*, ai simţit-o deja pe pielea ta.“ „Nu ştiu, Dorin, *something is very wrong, you know, now I don't feel you as a lover, but as a doctor, it is very*

fucking weird…“ „*Come on, disease is usual for me, is part of my reality, it makes no difference, I like you so much*“, încercă el să pareze. Se lăuda. Se simţea un cretin, se gândea la ce formă de boală putea fi, dacă se tratează, cât de OK va fi, nu o mai vedea pe ea ca pe femeia lui, femeia fatală-cuminte, cum i-ar fi plăcut să creadă, îşi imagina numai cum o putea ajuta, nu cum o putea iubi, se retrăgea, cu stil, e adevărat, şi cu o experienţă remarcabilă de învârtitor de cuvinte şi stări. Gesturi frumoase, de altfel, viaţă hărţuită, dorinţe peste dorinţe, anticipate, împlinite în fugă, ratate, consemnate, iată, în cele din urmă. Lui Dorin imaginile, trecutul, alegerile i se derulau uneori prin faţă cu o viteză ameţitoare, se plictisise să aibă dreptate. *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*. Mulţi paralizaţi. Oameni în stop cardiorespirator, resuscitaţi. Demenţi, epileptici, oameni de tot felul, familii suferinde. Un zâmbet, mereu a reuşit un zâmbet. *Hey, baby, wake up, what are you doing?* Vocea Biancăi era cristalină şi – culmea – şi drăgăstoasă. „Auzi, mă gândeam, mâine la cât ai avionul?“ „Trebuie să fiu la aeroport pe la cinci după-amiază.“ „OK, eu trebuie să fiu de dimineaţă la spital, nu te trezesc. Când pleci, laşi cheile la vecinul din spate.“ Au urmat o tăcere lungă, rotocoale de fum, priviri care ar fi vorbit despre două zile incredibile care trebuiau să ia sfârşit; viitorul încerca să se îndese şi el undeva în această stare, într-un colţ, şi nu reuşea. Câinii au lătrat necontenit pe stradă la întoarcere. Luna nu avea putere să lumineze decât partea de sus a copacilor celor mai înalţi.

„Corinelu’, hai la vizită.“ Mergea pe culoarele astea de paisprezece ani, le străbătuse încolo şi încoace de mii de ori, se întreba uneori dacă există vreun centimetru pătrat pe care să nu fi călcat. Erau două astfel de culoare în fiecare dintre cele patru aripi, unul pe stânga, celălalt pe dreapta. În

total, opt culoare. Plus holul central, acela cu lifturi. Se gândea uneori că viaţa este un fel de du-te-vino accelerat, aceleaşi boli, alte fiinţe, aceleaşi suferinţe, alţi suferinzi. Şi câţi înainte de el, câţi după el, trebăluind să afle şi să aline aceste neputinţe, pe câte culoare bătute cu pasul. „Zi, Corinelu'." „Doamna e cu afazie, domnu' doctor, o ştiţi." „Da, fibrilaţie cronică, netratată acasă, primul eveniment ischemic, trebuie anticoagulată. INR-ul?" „Azi e 1,8, îi dăm trei sferturi." „Febră a făcut, e diabetică, tensiunea cât e? Hai, de fiecare dată trebuie să trag eu de voi? V-am zis să prezentaţi cazurile de la cap la coadă. Măi, şi nu mai vreau să văd toate hainele astea ale aparţinătorilor pe paturi, sunt pline de microbi. Dăm banii apoi pe antibiotice, pacienţii se complică, prelungim durata de spitalizare, ce Dumnezeu? Doamnă, cu scuzele de rigoare, da' pe dumneavoastră v-am rugat şi ieri să nu mai puneţi toate lucrurile astea pe pat. Îi periclitaţi viaţa mamei dumneavoastră, înţelegeţi? După accident vascular eşti mult mai sensibil la infecţii şi infecţiile evoluează mult mai grav. Vă rog mult să luaţi totul de pe pat şi să aveţi grijă. Alo, da. Despre speranţă? Da, cred că va ieşi un număr mişto de *Dilema Veche*. Scriu, în cât timp îţi trebuie, Ana-Maria? A, două săptămâni e excelent, îl fac cu mare drag, e OK. Bine, dă-mi un mail, să am adresa ta, şi îţi trimit când e gata. Te pup, mersi şi eu." „Domnu' doctor, vă aşteaptă o ziaristă în holul central." „Mersi, Ana, după vizită, să aibă răbdare, nu sunt plătit ca purtător de cuvânt. Aici spune-mi, cum aţi tratat hiponatremia, aha, aţi calculat după formulă, văd în foaie. Întrebare: care e complicaţia tratamentului intempestiv al hiponatremiei?" „Mielinoliza." „Da, super – şi cum se manifestă clinic?" Dorin era în formă, deşi extrem de obosit. Se enerva că, mai nou, îi ieşea tot timpul cămaşa din pantaloni, probabil pentru că reuşise să slăbească cinci kilograme. În ultima lună

mersese la înot în fiecare zi. Era o piscină mică la club, de doisprezece metri şi jumătate lungime, reuşea să înoate într-o oră optzeci de lungimi, deci un kilometru. Mâncase ardei, vinete, roşii, dovlecei, multă salată verde. Se sfătuise cu prietenul lui bun, Răzvan, medic diabetolog şi nutriţionist. „Nenea Dorin, ai făcut treabă bună. Bătrâne, acum trebuie doar să te menţii, dacă bagi o friptură, ziua următoare te abţii.“ Prin geamurile salonului se vedea un mall în construcţie. Imaginea era dezolantă, de acolo, de sus, se vedea în primul rând pământul galben, o clisă acoperită de unelte abandonate. Până în urmă cu trei luni se auziseră, imprevizibil, din timp în timp, nişte bubuituri infernale – folosiseră explozibil. Ca o inimă care bătea foarte rar, dar foarte puternic. Acum părea că nimănui nu-i mai pasă şi că imaginea aceea a demolării pripite avea să definească, pentru o perioadă semnificativă, cartierul în care se afla spitalul.

În holul central se aflau cel puţin douăzeci şi cinci de persoane. Dorin începu să studieze fiecare alură, pentru a deduce cine îl aşteaptă. Nu avu de aşteptat decât foarte puţin. „Domnul doctor Dorin Cernat?“ „Da, sărut-mâna.“ „De la radio sunt şi aş vrea să vorbim puţin.“ O îndrumă către cabinet, deschise uşa destul de greoi, având o legătură mare de chei din care trebui să aleagă. Se aşezară la biroul mic, de o parte şi de cealaltă. Era şatenă, cu părul ondulat, ochi căprui, înaltă, stătea puţin cocoşată, douăzeci şi cinci – treizeci de ani, îmbrăcată în blugi, cu o bluză largă şi un fel de espadrile ciudate. Se aşeză picior peste picior, foarte strâns, fiind slabă, şi scoase un reportofon zgâriat din geanta mare ca un clopot. „Domnule doctor, mă numesc Carina Voicu, lucrez la Radio Ever FM şi am venit la dumneavoastră pentru că sunteţi foarte cunoscut. Am citit multe lucruri frumoase despre dumneavoastră pe internet. Aş vrea să îmi daţi un interviu despre vise. Avem o

emisiune foarte ascultată de popularizare a ştiinţei.“ „Îmi puneţi întrebări sau cum facem?“ „Sinceră să fiu, nu am apucat să mă pregătesc. Dacă vreţi, mă documentez şi revin. Ideea ar fi să le explicaţi ascultătorilor noştri de ce avem vise şi la ce ne ajută ele.“ În mintea lui Dorin, câteva revoluţii s-au reactivat, multe cuvinte s-au muşcat între ele, dorinţa de a deveni omul păianjen s-a făcut, mai mult ca niciodată, simţită. „Nu, înregistrăm acum, pentru că nu mai avem când altcândva, voi pleca în curând în concediu.“ Carina fixă reportofonul cu ambele mâini, cu arătătorul stâng apăsă tasta fatală, ledul roşu se aprinse. „Visele sunt o parte aproape necunoscută a fiinţei umane. Deşi, pe unele dintre ele cel puţin, ni le reamintim până la cel mai mic detaliu. Creierul nostru codifică tot comportamentul conştient, dar şi proiecţiile, aspiraţiile, pe care numai în parte le conştientizăm. Unii susţin că în vis avem chiar o altă viaţă, în care există un destin, cunoaştem persoane, rezolvăm probleme. Poate că de aceea se şi spune *noaptea e un sfetnic bun*, pentru că prin visele noastre vedem altfel lucrurile de zi cu zi. Somnul în general ştim că e important pentru consolidarea memoriei. Experimentele făcute cu oameni care au fost privaţi de somn au dovedit că aceştia îşi pierd memoria. Mai ales dacă sunt treziţi din somn atunci când încep să viseze. Visul poate fi identificat printr-o investigaţie care se cheamă polisomnografie. De fapt, aceasta identifică un stadiu al somnului – *REM*, de la *rapid eye movements* –, în care apar majoritatea viselor. În timpul somnului REM, oamenii au musculatura foarte relaxată şi au mişcări involuntare ale globilor oculari. Diverşi indivizi au diferite tipuri de vise – unii visează în culori, alţii nu. Unii au vise foarte dinamice, cu acţiuni complicate, pentru alţii se perindă doar nişte imagini. Cred că tipul de vis este în legătură şi cu activitatea profesională şi cu personalitatea noastră. Spre exemplu, ştiu un

scriitor pentru care visele sunt o sursă constantă de inspiraţie. Prilej cu care putem constata că visele sunt bune. Eu am avut coşmaruri când eram mic, deci visele pot fi şi rele. Vedeam în vis ceva mult prea mare în comparaţie cu mine, care se apropia foarte încet. Atrag atenţia: extrem de chinuitoare erau aceste două lucruri: era *foarte mare* şi se apropia *foarte încet*. Uneori ne amintim visele, alteori nu. Se zice că depinde în ce stadiu de somn te trezeşti, imediat după REM îţi aminteşti, în faza de aşa-zis somn lent, nu. Dar multe dintre aceste afirmaţii nu au fost dovedite cu adevărat în mod ştiinţific şi pot fi speculaţii. Dacă stau bine şi mă gândesc, de data asta, în ipostaza mea de scriitor, şi nu de om de ştiinţă, cred că şi multe dintre visele mele au fost o speculaţie. Vreau să spun o speculaţie a inconştientului meu faţă de conştientul meu. Sau mai mult, un atac, o ameninţare şi o falsificare. Cred că există, mai bine zis, un sistem de spionaj în visele noastre, ale tuturor. Spre exemplu, după ce am intrat la facultate, am visat luni de-a rândul că dădeam examen şi nu ştiam să scriu la subiectele respective. Când mă trezeam, îmi aminteam precis cum erau formulate subiectele în vis şi realizam că acestea nu erau din bibliografia de examen. Eu cred că asta este o uneltire a unui sistem împotriva reuşitei personale şi a ceea ce se numeşte *self-esteem*. Acum, cu ocazia acestui interviu, şi, încă o dată, în calitate de scriitor, şi nu de om de ştiinţă, îmi dau seama că s-ar putea să existe cineva care să controleze visele tuturor şi care să unelteasc㠎mpotriva noastră. Un Morfeu, un demon cu aripi, cine ştie cine este şi cum arată? Cercetătorii ne-au făcut să credem – aici şi media are o vină, şi dumneavoastră, doamnă Voicu, pentru că răspândiţi toate aceste idei – că de fapt creierul nostru, al fiecăruia, este autorul exclusiv al acestor vise. Eu aş vrea să argumentez aici, de această dată în calitate de om de ştiinţă, şi nu de scriitor. Cine îmi poate demonstra că, dacă

nu aş fi asistat la un deces impresionant, al unei persoane pe care nu am mai putut-o salva, al cărui sânge l-am văzut, a cărei inimă s-a oprit sub apăsările mele repetate, puternice, pe stern, aş fi visat oricum urât? Şi cine a decis ca tocmai acea persoană să moară, dintre toate, în acelaşi moment existând probabil sute de doctori în lume făcând aceleaşi manevre de resuscitare pentru persoane aparent exact în aceeaşi situaţie? În concluzie, cred că visele noastre sunt, cu adevărat, sabotate din exterior şi că ele nu sunt un simplu rezultat al activităţii inconştiente a creierului nostru. Mai mult, dragi ascultători ai postului Ever FM, dumneavoastră aţi visat probabil broscoi oribili, lilieci agăţători, bestii care smulg carnea cu dinţii, credeţi că sunt din mintea dumneavoastră? Nu! Toate acestea sunt organizate, ca o armată, de nişte fiinţe invizibile şi periculoase. De altfel, chiar mass-media pregăteşte în mod sistematic încetăţenirea ideilor prin care noi suntem de vină pentru visele noastre, care după aceea ne distrug, treptat, viaţa. Nu, doamna Voicu, lăsaţi-mă să vorbesc, nu mă întrerupeţi, eu am experienţă, nu sunt în branşă de azi, de ieri, nu sunt ca toţi cetăţenii rătăciţi ai talk-show-urilor de la televiziuni. Uite, la emisiunea asta înregistrăm, nu luăm telefoane în direct, dar îmi imaginez că un băiat de şaisprezece ani ar vrea să ne întrebe dacă este vina lui că a visat că părinţii lui nu mai au bani să-i cumpere jocuri pe calculator. Daţi-mi voie să-i răspund. Nu este vina lui! Dar jocurile pe calculator nu sunt altceva decât nişte vise externalizate impuse de aceeaşi reţea criminală susţinută public de posturile de televiziune şi de ziare! Presupun, mai departe, că primim telefon de la o tânără care a visat că a fost violată. Este vina ei? Nu! Este vina ştirilor cu violuri, care răspândesc plaga în minţile noastre. Acum, cred că este momentul să fac şi eu o confesiune în legătură cu visele mele. Lăsaţi-mă, doamna Voicu, măcar

acum să pot spune ceva. Am visat, ceea ce nu mi se pare exagerat, şi am putut avea acest vis, ascunzându-l cu atenţie de agenţia de control al viselor, că pot fi fericit cu o femeie. În viaţa reală am cunoscut această femeie şi, pentru că sunt un om puternic, atrag către întâmplările vieţii mele ceea ce este bun în visele pe care le am. Am fost fericit cu ea, a fost fericită cu mine, aproape două zile. Apoi, sistemul împuţit de spionaj al viselor a funcţionat, am realizat că acea femeie este bolnavă, am diagnosticat-o şi am trimis-o să se trateze. Acest tratament diabolic îmi este aplicat mie în mod special, pentru că eu înţeleg toată această înscenare şi supraveghere şi astfel sunt supus sistemului de tortură impersonal prin propriile mele vise. Vă spun: oameni buni, eu sunt scriitor, eu nu am nevoie să dorm ca să visez. *Eu visez cu ochii deschişi*. Lăsaţi-mă să îmi împlinesc visele! Lăsaţi-mă să îmi împlinesc visele! Lăsaţi-mă să îmi împlinesc visele!“

„Dorin! Dorin!“ Bianca îl scutura cu totul şi el bolborosea, de parcă se certa cu el însuşi. Se întorcea nervos, dădea din mâini, aproape gesticula. „Dorin!“ Se trezi în cele din urmă. Se întinse ca un motan alergat, o sărută îndelung, îi puse mâna pe coapsa stângă şi o întrebă: „O cafea?“ „*Yes, baby, and an early fuck*.“ El râse ca o pisică sălbatică, se opri cu urechea pe pieptul ei şi ascultă atent. Maximum şaptezeci pe minut. Ea era *ultima* şi era OK. „Bianca, *baby*, ce zi e azi?“ „Pe cuvânt, îmi placi, e duminică dimineaţă. Plec mâine. Mai avem o zi întreagă.“ Ea pornise muzica deja, se făcuse loc de Easy like a Sunday morning. Dorin a intrat pur şi simplu în duş, fără să se mai întrebe nimic.

Table of Contents

Prefaţă	7
Omul cu limba scoasă	9
Fuck 30 years!	18
Jurnalul unei călătorii imposibile	24
Miros de femeie bătrână	32
Drumul către gol	39
Şobolanii se lovesc de ziduri	47
Viaţă de aruncat	119
Ultima	129